MARA FITZCHARLES

Bărbatul cu două feţe

Traducerea si adaptarea în limba română de:
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS Romance

Capitolul 1

- Mi-am dorit să aleg un mod simplu de a-mi câştiga traiul, declara sus şi tare Barbara Banett, dar nu mi-am închipuit că trebuie să înfrunt un perfecţionist şi nici că voi fi un sprijin pentru cei nerealizaţi; făcu o pauză, privind în ceaşca de cafea. Sinceră să fiu, dacă rezervele mele financiare ar fi fost mai substanţiale, i-aş fi spus nenorocitului să-şi găsească pe alta. Nu că ar avea vreo problemă, dar Jacksonii nici nu se gândesc să preia afacerea.

Oftă şi se uită spre Rebecca, mijind misterios ochii de după lentilele ochelarilor.

- Câteodată îmi doresc să fi fost ca tine, adăugă visătoare. Cu aerul tău profesional, îl învăţam să stea în banca lui.

Rebecca Lindsey o cercetă amuzată pe prietena sa.

- Mulţumesc de compliment, deşi aş alcătui altfel partea cu "profesionalismul"

- Ştii bine la ce mă refer, Rebecca. Lucrând cu atâţia bărbaţi

chipeşi, printre profesori, toţi declarându-şi necontenit dragostea pentru tine, iar tu calmându-i nepăsătoare, ai putea să-l înfrunţi pe Janus Leon fără probleme.

- Ai citit prea multe romane siropoase; din acelea pe care le redactezi pentru Rosalie Santon, se amuză Rebecca. Scriitorii de succes, plini de ei înşişi, nu sunt specialitatea mea, în ciuda supraestimărilor tale cu privire la competenţele mele; să nu mai spun de nedreptatea pe care le-o faci angajaţilor inteligenţi. Nu e deloc cum spui tu, şi o fixă pe cealaltă cu nişte ochi mari, albaştri.

- Asta ne-a spus Dulcie Jeans acum două săptămâni, când a venit de la Cambridge, şi se minuna de şansa pe care ai ratat-o; o cercetă curioasă pe Rebecca. John Sanderson, cred, fiul cunoscutului sir George, care la rândul lui face parte dintr-o ilustră familie de politicieni din ţară; tipul nu numai că a moştenit inteligenţa tatălui, dar şi aspectul său fizic de invidiat, şi aruncă încă o privire Rebeccăi. Ce să mai zic de Ralph Hastings, pentru care Dulcie are o slăbiciune la fel ca jumătate din colegele ei, şi despre care zice că dacă te zăreşte prin curte în mijlocul cursului... - să continui?

Dintr-o dată, chiar în acea clipă, uşa biroului Barbarei se dădu în lături, şi apariţia unei fete necăjite o împiedică pe Rebecca să obiecteze ceva.

- O, nu! oftă dezamăgită Barbara.

- îmi înaintez demisia! strigă fata, ştergându-şi două

lacrimi răzleţe. Rămân doar dacă sunt scutită de orice sarcină pentru domnul Leon.

- Ce-ţi spuneam? zise Barbara spre prietena ei, apoi trase adânc aer în piept, încercând să pară cât mai binevoitoare. Foarte bine, Jean; atunci, o să pun pe altcineva pe post. Şi.. .cât de departe ai ajuns?

- Am terminat capitolul nouă, zise ea pufnind, uşurată totuşi că şi-a atins obiectivele, fără a-şi pierde postul. Mirabelle l-a făcut pe al optulea, cred că Sandra pe al şaptelea; nu ştiu cine a fost pentru capitolul şase.

- Mă rog, nu-ţi face griji pentru asta. Mai bine trimite-o pe Linda la mine, după care aşteptă ca fata să plece pentru a-i vorbi din nou Rebeccăi. Vezi cum e? Şi acum apare încă un miel de sacrificat. murmură când o fetişcană slăbuţă şi drăguţă păşea în birou.

- M-aţi chemat? întrebă fata, îndepărtându-şi şuviţele de păr de pe faţă cu o mişcare amplă, arogantă.

Rebecca o urmări plictisită, citind în spatele acelei întrebări nevinovate o notă de importanţă pe care şi-o dădea persoana de faţă, chiar dacă acum aştepta ordinele angajatoarei sale.

- Până unde ai ajuns cu Noaptea pasională ?

- Trebuia s-o termin în după-masa asta.

- Deci, să-i spun că pe mâine e gata, zise Barbara zâmbitoare. Mulţumesc, Linda, şi o lăsă să plece, puţin bulversată.

Rebecca ridică din sprâncene, mirată, dar nu întrebă nimic, cercetând mai degrabă acuzaţiile primite mai devreme, cum că ea ar fi intrat într-un fel de joc amoros la facultate; decisă însă să nu facă un caz pe această temă.

- Şi cum se descurcă Dulcie? N-am mai văzut-o de când a
terminat facultatea. Şi-a găsit postul pe care-l dorea?

Barbara mormăi ceva, semn că se gândea în altă parte.

- Pe cine să-i mai trimit acum? se întreba preocupată, ca şi cum ar fi fost singură în acea încăpere.

Fiindcă nu i se adresase personal, Rebecca preferă să tacă; nu că ar fi ştiut ce răspuns să-i dea - nu cunoştea nimic din mersul afacerii prietenei sale, o agenţie de dactilografe. Târâitul telefonului de pe biroul Barbarei o trezi pe aceasta din urmă la realitate, şi ridică oarecum mecanic.

- Agenţia Basnett, zise, apoi ascultă vocea din receptor, şi inspiră adânc din nou. Sigur că da, domnule Leon. Ne străduim, deşi nu cred că mâine....

O scurtă pauză pentru răspunsul celuilalt, apoi zise:

- Prea bine, atunci; pe mâine, şi trânti telefonul, şi se lăsă pe spătarul scaunului, nervoasă. Deci, tot pe Linda trebuie s-o trimit. îl urăsc!

Rebecca îşi cercetă ceasul. La ora douăsprezece trebuia să fie la Muzeul Naţional pentru a culege nişte informaţii pentru profesorul Donan; apoi se ducea la o

librărie din strada Oxford să ia cartea pe care i-o promisese lui Bill Harper. După cum decurseseră lucrurile în acea dimineaţă, Barbara avea oricum nevoie de linişte. Sorbi în grabă ultima înghiţitură de cafea şi se pregăti de plecare.

- Te las să-ţi vezi de treabă, şi zâmbi plină de compasiune. Mă duc să ajung la muzeu înainte de miezul zilei. Vrei să iau ceva pentru deseară.. .sau mâncăm în oraş?

Barbara gesticulă ca şi cum ar fi încercat să-şi desprindă un voal
de pe faţă, cu mintea în altă parte.

- Credeam că mâncăm în oraş, răspunse vag observând că cealaltă se ridică. Ce zici de Linda?

- Nu mă pot pronunţa, se miră Rebecca; a fost prea scurtă întrevederea, şi se îndreptă spre uşă. Mă gândesc, dar mi s-a părut în stare de ceva. Trebuie să plec.

- La naiba cu muzeul tău! se înfurie Barbara. De ce nu se descurcă singuri cu achiziţiile? Şi de ce se aşteaptă ca tu să-i ajuţi în vacanţă? Să nu mai zic de faptul că te ocupi şi de corespondenţa lor.. .Iar eu stau aici în vizuina lupului, pe când tu te agiţi pentru câteva lucruşoare! Pot să trimit pe una din fete să ridice scrisorile şi să facă acele cumpărături. Vreau în schimb să-ţi pui mintea aia sclipitoare la contribuţie şi să mă ajuţi să găsesc o soluţie, altfel risc să pierd agenţia, încheie Barbara sumbru.

- Cum adică? se întoarse Rebecca. Parcă spuneai că te

descurci, iar când am venit nu părea că duci lipsă de lucru. O dovedeşte şi zgomotul maşinilor de scris de dincolo. Nu e oare o dovadă?

- Aparenţele înşală! şi o invită pe prietena ei să-şi reia locul. De ceva timp, caut o nouă locaţie, şi acum vreo două săptămâni am găsit una liberă. Am riscat şi am dat un avans înainte să fie luat de altcineva. Colaborarea cu Janus Leon a reprezentat un punct de cotitură pentru mine - cel puţin aşa mi s-a părut, oftă ea. E recunoscut şi am crezut că-mi va aduce mai multe oportunităţi. N-am preconizat faptul că niciuna din anagajatele mele nu se va ridica la nivelul aşteptărilor lui, şi, cu cât le încolţeşte mai rău, cu atât mai înverşunate devin şi ele. Sunt terorizate la propriu, şi se fac
mici în scaunele lor ori de câte ori una dintre ele revine la birou.

Apoi apăsă un buton de pe aparat şi ceru ca Ann să fie trimisă la Muzeul Britanic, cu un bilet scris de Rebecca. Bill şi cartea lui mai puteau aştepta, aşa că nu menţionă şi adresa librăriei. După care Barbara reveni la problemele ei.

- N-ar fi rău dacă tipul ar trimite aici cărţile; dar insistă ca totul să se facă unde stă el. Momentan stă într-un hotel, într-un apartament până-şi găseşte ceva stabil sau se întoarce în Australia. Cel puţin asta am aflat eu de pe coperta a patra a unei cărţi de-a lui. Şi nu-mi permit să pierd totul chiar acum. Stau ca pe ace fiindcă toate

veniturile mele sunt investite în acea nouă locaţie. Oricum, ar fi trebuit să mă mut la un moment, dat fiindcă întreaga clădire a fost cumpărată de un supermarket. Nu mai au mult şi ne trimit înştiinţare.

Rebecca o privi compătimitor pe prietena ei, dar nu ştia cu ce-ar fi putut s-o ajute.

- Şi Linda? Nu părea genul care să se intimideze uşor. Dacă e într-adevăr capabilă, ar trebui să se descurce; iar mie mi s-a părut că e în stare să-şi ducă la bun sfârşit sarcinile.

- Linda e o fraieră, anunţă Barbara ironic. Da, are calităţi; arată bine, şi e conştientă de toate acestea. Deja o văd cum îşi dă părul pe spate cu gesturi pe care le consideră provocatoare, să nu mai zic de felul în care clipeşte des atunci când crede de cuviinţă. Linda, oftă Barbara, nu rezistă mai mult de o zi. Janus Leon are reputaţie de cavaler, dar nu-i place să amestece viaţa privată cu munca, ceea ce va afla curând şi fata noastră. în plus, mai degrabă e atras de fotomodele şi de fetişcane din înalta societate; nu şi-ar coborî standardele la o dactilografa din provincie.

- Şi nu-i poţi sugera şi ei acelaşi lucru?

- Crezi că m-ar asculta? răspunse Barbara sec. Eu nu; aşa că mai bine tac şi o ţin pe fată la birou. Munceşte bine atâta timp cât nu-i distrage nimeni atenţia.

Se lăsă o lungă tăcere, după care Rebecca interveni.

- Dacă n-ai pe cine trimite, trebuie totuşi să rişti.

- O săptămână, zise cealaltă, absentă. Atâta vreau, şi o cercetă pe Rebecca.

Aceasta din urmă o privi nedumerită, cu ochii ei mari, superbi. Mai târziu avea să-şi amintească presimţirea pe care o trăise atunci cu privire la ce avea să urmeze. Ţinea foarte mult la Barbara, care avea din păcate obiceiul prost de a organiza vieţile celorlalţi, mai ales când era vorba de cauze nobile, aceasta fiind una dintre ele.

- Nu pleci în Berkshire până pe optsprezece, nu? şi ochii îi luciră nerăbdători, după care se uită la masa ei, observând nedumerirea celeilalte.

- încă n-am acceptat invitaţia lui John.. .Dar dacă te gândeşti la ce mă gândesc eu, n-are să iasă.Cu siguranţă! Vreau să mă odihnesc, nu să mă războiesc cu cine-ştie-ce infatuat.

- Dar cine-a zis ceva despre vreun război? adăugă Barbara inocent, fără succes însă. Uite ce e; e vorba doar de un mic post de dactilografă - scrii după nişte casete în care vorbesc copii. Fără dictare. Trebuie doar să te obişnuieşti cu prezenţa nenorocitului pe lângă tine în prima zi, ca să se asigure că nu-i modifici preţioasa sa carte. Presupun că pe tine nu te va deranja mai mult de zece minute, după ce se va asigura de abilităţile tale. Te rog, Rebecca, şi o privi rugătoare. E doar o săptămână, până apare Margaret Morton.

- Şi.aşa ca fapt divers, îi aruncă Rebecca o căutătură neprietenoasă, dacă această Margaret nu vine, sau răceşte sau mai ştiu eu ce - presupun că te-ai gândit şi la aspectul ăsta; dacă nu, te sfătuiesc să începi de pe-acum. Dacă accept.. .dacă, o avertiză pe cealaltă, împiedicând-o astfel să răsufle uşurată, preiau lucrul doar pentru o săptămână şi asta doar de dragul tău. Dar dacă el începe cu dulcegării, renunţ. Am destule pe cap la facultate şi nu intenţionez să-mi petrec vacanţa închisă într-un birou - nici pentru tine şi nici pentru altcineva!

- Ti-am spus că n-ai de ce să-ţi faci griji din aceste puncte de vedere, o linişti Barbara. Margaret nu mă lasă baltă; mi-e prietenă şi am încredere în ea. După douăzeci şi cinci de ani ca dactilografă în sălile de judecată, e mai mult decât avidă după un post mai lejer. Mi-ar plăcea să-l văd pe domnul Leon tachinând-o pe Margaret; tipa l-ar învăţa minte cu o privire doar şi ar termina treaba înainte ca el să aibă timp să se dezmeticească.

Cele două tinere prânziră într-o cafenea din apropiere şi stabiliră toate detaliile; Rebecca se mustra în sinea ei pentru că se lăsase ademenită în ceva ce nu urmărea de fapt. Era prea maleabilă

- punctul ei slab; măcar avea tăria de caracter să tragă linie în problemele sentimentale şi să se ferească elegant de orice relaţie nedorită în perioada respectivă.

O atitudine oarecum suspectă pentru un cunoscător.

Rebecca îşi câştigase, de altfel, reputaţia de femeie neînduplecată, excesiv de mândră, înşelătoare; nu în ultimul rând i se atribuia o relaţie cu un bărbat însurat, de care ar fi fost îndrăgostită până peste cap.

De fapt, niciuna din aceste "acuzaţii" nu era adevărată. Doar faptul că refuza un bărbat, pentru care ştia că nu poate simţi altceva decât un sentiment de colegialitate, o calificase drept "crudă" - acesta era singurul aspect pe care şi-l asuma deschis.

La douăzeci şi doi de ani, Rebecca nu cunoscuse încă dragostea. Ca unic copil al unor părinţi divorţaţi, îşi petrecuse copilăria pe fugă, pendulând între cei doi; la moartea unui dintre aceştia, se văzu stăpână pe propriul destin, la doar optsprezece ani. Adesea se întreba dacă nu cumva educaţia primită nu-i influenţase negativ perspectivele matrimoniale. Mama ei oftase întotdeauna după un anume Tony, cu care nu se căsătorise, în favoarea tatălui ei. întotdeauna Rebecca receptase această relaţie ca fiind pusă nu sub semnul obligativităţii - mama şi tatăl ei se căsătoriseră de bunăvoie, şi nimic mai mult.

în ciuda şocurilor emoţionale din copilărie, Rebecca îşi iubise ambii părinţi. încă de mică învăţase cum să înfrunte orice discuţie aprinsă între parteneri, deşi uneori o compătimea pe mama ei; mai mult ca sigur, tatălui îi cam fugeau ochii după alte femei, iar trăsăturile lui delicate nu făceau decât să-i asigure succesul în orice mişcare.

Fata îl moştenise din punct de vedere al aspectului fizic plăcut; avea un păr bogat de culoare arămie, ochi de safir şi un chip uşor ascuţit, cu pomeţi bine conturaţi şi un nas aristocratic pe care-l agita ori de câte ori era nemulţumită de ceva. Acest gest îi adusese porecla de "Ducesa".

Sentimental vorbind, trecutul o marcase profund. Fata se temea de vreo implicare de orice natură; dar deocamdată temerile ei nu cunoscuseră o provocare adevărată. Niciun bărbat nu-i atrăsese atenţia în mod special, iar rezervele ei de a lua vreun bărbat în serios erau , din punctul ei de vedere, justificate. Nu încuraja devotamentul faţă de cineva, în schimb credea în perversitatea unora, care adesea stătea la baza certurilor dintre parteneri. Toată această poveste construise un fel de joc în facultate, se puseseră pariuri pe seama ei şi a anumitor pretendenţi, şi nu doar în rândul profesorilor, ci şi al studenţilor. Astfel, aceştia din urmă începuseră a-şi concentra atenţia cu mult interes exclusiv asupra inimii de gheaţă a secretarei domnului Bursar.

Dacă studenţii ar fi fost mai tineri, Rebecca ar fi fost în avantaj. însă majoritatea erau de-o vârstă apropiată, uneori chiar mai în vârstă, devenind o adevărată provocare. Adesea, se gândise a se alătura prietenei sale în agenţia de dactilografe. Până în momentul de faţă se descurcase; iubea munca pe care o făcea, avea calităţile necesare şi nu vedea motivul pentru care să-şi dea

demisia; din punctul ei de vedere, acuzaţiile primite erau o pierdere de timp şi o înverşunaseră şi mai tare.

Vacanţele de vară reprezentau pentru Rebecca prilejul perfect de a întrerupe orice relaţie cu alţi colegi, iar întrebările referitoare la timpul ei liber primeau doar răspunsuri vagi. Se ştia că obişnuia să-şi petreacă o parte din vacanţă la Londra, la prietena ei, de aici şi cele două mici comisioane pe care trebuia să le ducă la bun sfârşit pentru doi colegi. în rest, ţinea secrete planurile ei. Câteodată, Barbara îşi mai lua câte o săptămână liberă, sau chiar două, dacă lucrurile mergeau bine, dar Rebecca nu se dăduse niciodată în vânt după distracţii. Primise o mulţime de invitaţii, dar le onora doar pe cele care nu presupuneau un eventual contact cu vreun membru al corpului profesoral sau cu orice persoană din facultate.

Anul acesta însă, hotărâse să încalce regulile şi acceptase invitaţia lui John Sanderson, care presupunea două săptămâni la ferma lui din Berkshire. Şi asta din două motive legate în special de trecut: unul, acela că petrecerile domnului George Sanderson de la ţară erau considerate adevărate baluri; asta însemna nu o mână de invitaţi , ci câteva zeci, destul cât să-i asigure integritatea personală. Iar al doilea, cunoştea familia prin intermediul fiicei lor, Laura, o fostă colegă de-a ei, cu care păstrase legătura. Acum, Rebecca îşi câştiga singură traiul, în timp ce Laura îşi ocupa timpul cu evenimente mondene, şi toată

lumea se aştepta să facă un mariaj reuşit, de preferat cu un tânăr politician în ascensiune. Rugăminţile Laurei o determinaseră pe Rebecca să accepte invitaţia. "Nu te-am văzut de ani de zile, îi scria fata. Pentru Dumnezeu, salvează-mă, altfel o să mor aici de plictiseală!"

Biletul, pe care Rebecca îl citise cu zâmbetul pe buze, era unul tipic pentru Laura şi se întreba cum o convinsese tatăl ei să rămână la petrecere. Se ştia că Laura nu suferă întrunirile intelectualilor, care o plictiseau, după cum îi mărturisise chiar ea. "Le-am îndurat încă din copilărie şi n-am de gând să le înghit şi acum. Probabil o să mă mărit cu un fermier care urăşte politica şi iubeşte porcii. Chiar şi mie încep să-mi placă, de altfel."

La drept vorbind, şi Rebecca aştepta cu nerăbdare această petrecere, şi era conştientă că va primi o invitaţie pentru a rămâne mai mult timp la fermă după plecarea invitaţilor. Ceea ce nu i-ar fi displăcut. O săptămână într-un adevărat cuib de nobili nu i-ar fi stricat după un an întreg de muncă. Putea cere micul dejun în pat dacă poftea, şi se putea plimba în voie pe pajiştile vaste de la Pinehurst. Apoi să-şi bea ceaiul la umbra unui arbore, fără alte griji în afara costumaţiei pentru cină, şi aceasta ocazional. Oaspeţii domnului George erau mai degrabă preocupaţi doar de mersul treburilor pe la ferme, şi nu de ultimele tendinţe în modă.

Prezenţa Laurei ar fi împiedicat o eventuală încercare a

fratelui fetei de a o cuceri pe Rebecca. Nu că Laura desconsidera şansele fratelui sau calităţile lui, dar o dată o şi avertizase pe prietena ei, la care ţinea foarte mult:

- Nu te implica într-o relaţie cu John. Ştiu că arată bine, şi sincer, e un Sanderson pursânge. Are să te răsfeţe până la refuz, încât n-ai să mai fii stăpână pe propria-ţi viaţă. în plus, n-am să te iert niciodată.

Toate aceste gânduri treceau prin mintea Rebeccăi în timp ce despacheta în camera Barbarei. După masă, aceasta din urmă se întorsese la birou foarte bine dispusă, fiindcă rezolvase o problemă. Rebecca, în schimb, rămăsese oarecum cu buza umflată pentru naivitatea ei - se alese astfel cu o primă săptămână de vacanţă în compania unui bărbat aparent dezagreabil. Terminând despachetatul, se întrebă ce să poarte a doua zi - prima ei întrevedere cu Janus Leon. Nu se imaginase în vreun birou, scriind după dictare. Oare ce fel de poveşti scria tipul? se întrebă ea dorindu-şi a fi citit măcar una din ele; asta ca să fie pregătită pentru orice provocare ce o aştepta. Se încruntă la gândul că se va confrunta nu cu literatură, ci cu un simulacru, ori dacă Barbara o arunca într-o asemenea situaţie neplăcută, nu i-ar fi iertat-o niciodată. Iar Margaret Morton va trebui să vină la birou mai repede decât s-ar fi aşteptat.

Ochii îi căzură pe o rochie albastră de lână, simplă - una din preferatele ei, deşi nu neapărat ca ţinută de birou,

în ciuda eleganţei sale. Dar, ca majoritatea hainelor Rebeccăi, o cumpărase destul de scump, în ideea că o va purta mult timp. Moştenise de la tatăl ei o sumă de bani, pentru viitor, din care mai retrăgea din când în când câte ceva, păstrându-şi salariul pentru alte cheltuieli.

După ce-şi studie garderoba încă vreo două minute, se hotărî pentru aceeaşi rochie; altceva nu avea de purtat. Adusese cu ea mai degrabă haine de plajă, plănuind, de altfel, să se bronzeze în cel mai scurt timp posibil; mai avea rochiţe potrivite pentru hoinăreli şi seri prelungite pe pajiştile de la Pinehurst, sau pentru ceaiuri în vreun salonaş, în caz de vreme rea.

în acea seară fetele mâncară tot în oraş, după care se întoarseră acasă pentru a mai sporovăi puţin. Pe parcursul discuţiei, Rebecca îşi satisfăcu o curiozitate ce o măcina în legătură cu munca lui Janus
Leon. De altfel, Barbara se arătă chiar mirată că prietena ei nu auzise de celebrul autor.

- Scrie poveşti de aventuri, cu detectivi, toate plasate în ţinuturile australiene. Normal că provine din zona respectivă. Ti-am spus cred, că e din Australia, nu?

Rebecca se mai liniştise.

- Spre deosebire de alţi autori, n-a venit peste hotare ca să capete un renume; e la fel de cunoscut în ţara lui, ca şi aici. într-un fel sau altul, asta îţi demonstrează cât de ruptă de lume eşti în facultatea ta. Ştii ce se zice despre

cei studioşi.

- Sigur că da! se îmbufnă Rebecca. Oricum, mi se potriveşte. Deşi. trebuie să recunosc că ai ceva dreptate. Rar apare vreun eveniment care să ne tulbure existenţa în sferele cele înalte.dar e o altă lume, adăugă repede.

- Vezi? Şi dacă n-ai grijă de bunăstarea ta, viaţa trece pe lângă tine. Deja te văd cu părul uşor grizonant, prins într-un coc groaznic, şi ochii îi luciră vesel, măsurând-o pe cealaltă. Acum eşti perfectă, dar dacă stai pur şi simplu, ai să iei în greutate. Şi poate ai să devii prima femeie din istorie care ajunge.

Rebecca aruncă în ea cu o pernă, de care Barbara se feri cu dibăcie. Şi totuşi, cuvintele acesteia din urmă, deşi menite a o tachina, nu erau lipsite de un dram de adevăr şi continuară a o măcina pe Rebecca mult timp după aceea. Odată şi odată, tot va trebui să schimbe atmosfera închistată, dar profund intelectualizată, a universităţii. Altminteri, mai mult ca sigur că predicţiile Barbarei aveau să se împlinească.

Capitolul 2

A doua zi, Rebecca se îndreptă nu foarte entuziasmată spre Royal Victoria, un hotel situat într-o piaţetă din Mayfair. Intră şi se supuse inspecţiei atente a recepţionerei, care apoi îl sună pe alesul lor oaspete, anunţând că sosise secretara, cerând şi permisiunea s-o trimită sus. Rebecca intră în lift.

Prima impresie pe care Janus Leon i-o făcu era aceea a unui bărbat înalt, deosebit de chipeş. Tuns scurt după ultima modă, părul său şaten reprezenta o schimbare preţioasă pentru fata obişnuită doar cu tunsorile neinteresante, uniforme, ale studenţilor din campus. însă cel mai mult îi atrăseseră atenţia ochii bărbatului. Niciodată nu mai văzuse nişte ochi de un albastru mai intens ca ai lui, ochi ce păreau că pătrund până în adâncul sufletului ei, în ciuda faptului că bărbatul îi aruncase doar o scurtă privire la intrare. Apoi o lăsase să-l urmeze în camera ce-i servea drept dormitor şi birou, un teritoriu pe care fata se simţea oarecum
asemenea unui intrus.

Glasul lui, grav şi rezonant, cu accent perfect englezesc, o surprinse plăcut pe fată, care se aştepta la o altă pronunţie.

- Cred că ai să găseşti tot ce ai nevoie, zise el arătând spre o masă pusă la fereastră, în plină lumină.

După care o cercetă atent, fără a schiţa niciun gest,

analizându-i vestimentaţia.

- Sper că ştii cum se manevrează maşinăriile astea, nu? întrebă suspicios. Altfel, spune-mi de pe-acum.Deja am investit destul timp cu aşa-numitele secretare.

Rebecca ridică din sprâncene, vădit nemulţumită de caracterizarea adresată fetelor Barbarei, căci le compătimea pe cele care nu se ridicaseră la standardele exigente ale acestui tip. Era doar vina lui. Dacă se arăta mai înţelegător, ar fi avut rezultate. De asemenea, niciodată nu funcţiona tactica lucrului sub presiune şi întotdeauna ducea la greşeli; şi oare de ce apelase la o agenţie? Un bărbat de succes ca el ar fi trebuit să aibă o secretară, deşi nu se ştie cine ar fi acceptat un asemenea post. Secretarele bune nu duceau lipsă de locuri de muncă şi nici nu erau nevoite să facă pe sclavele pentru a supravieţui. Toate aceste gânduri se perindară prin mintea Rebeccăi, pironindu-şi în acelaşi timp ochii într-ai lui.

- Nu văd care ar fi problema, observă ea calmă, pe un ton ce denota siguranţă. Dacă lăsaţi totul în seama mea şi mă lăsaţi să lucrez în ritmul meu, cred că o să fiţi mulţumit.

Replica implica oarecum şi inutilitatea prezenţei lui acolo, mai ales dacă avea de gând s-o terorizeze.

Chipul lui ferm şi inert denota receptarea mesajului, unul neplăcut de altfel. Nu era obişnuit ca altcineva să preia iniţiativa.

- Presupun că nu te superi dacă te verific ocazional, nu? întrebă el sarcastic. Ştiu că uneori se întâmplă şi miracole, dar trebuie să-mi înţelegi scepticismul. Nu pari ca restul, şi o cercetă din nou, iar dacă eşti la fel de inteligentă pe cât crezi că eşti, ce naiba cauţi într-o astfel de agenţie? Sau lucrezi doar pentru nişte bani de buzunar?

Ochii săi îi căutară mâinile aşezate pe marginea biroului, în aşteptarea momentului în care vor începe a lucra. Rebecca înţelese că îi caută verigheta. Multe tinere căsătorite lucrau în agenţii pentru că nu erau legate de un program fix.

- Nu eşti nici căsătorită, nici logodită, după câte văd.

Neintenţionând a intra în amănunte personale, Rebecca îl
înfruntă, uşor dispreţuitoare. Era conştientă că o provoca, şi asta doar pentru că-l iritase adineauri. De data asta se mulţumi a-i zâmbi mecanic; exersase în trecut situaţii asemănătoare, încât acum reuşea să se stăpânească.

- Am înţeles de la domnişoara Basnett că vă place să pun două foi de indigo, zise ea moale, şi alese două foi, puse indgourile între ele, cu foaia mai groasă deasupra, apoi le aşeză în maşina de scris. Apoi, fără a-l privi, branşă maşina.

Când îşi ridică din nou ochii, nu-l mai găsi în cameră, dar chiar şi aşa, tot mai simţea privirea lui sfredelitoare ţintuind-o. Noroc că avea calităţile necesare şi că Barbara

o avertizase de felul în care trebuie să şi le valorifice, căci era clar că deja şi-l făcuse duşman pe
Janus Leon,care pur şi simplu nu era obişnuit a fi prins pe picior greşit într-o confruntare. Şi la fel de bine îi prinsese şi experienţa anterioară în care pregătise alte lucrări pentru publicare, deşi lucrase în cea mai mare parte cu teze pe tema educaţiei.

Spre prânz, Rebecca ajunsese la capitolul al zecelea, dar nici nu simţise trecerea timpului. Pe la zece şi jumătate i se adusese o tavă cu un serviciu de cafea de către un angajat al hotelului; rămăsese surprinsă, căci nu-l vedea pe Janus Leon genul de om care să-i pună la dispoziţie băuturi. Deci, altcineva se îngrijise de ea. Dar preferase a nu lua pauză, ci bău în timpul lucrului, o obişnuinţă în zilele de muncă.

Indiferent de defectele lui Janus ca om, Rebecca îi aprecia talentul literar, fără doar şi poate; în scurt timp, tânăra se văzu prinsă în mrejele poveştii şi a cuvintelor ce se întipăreau pe colile albe din faţa ei. Cum înainte lucrase exclusiv cu materiale de natură educativă, acum găsise în sfârşit o atracţie pentru munca ei; ceea ce înrăutăţea părerea despre celălalt post, singurul amănunt plăcut fiind relaţia extraordinară pe care o avea cu superiorii, care-i aduceau de lucru de fiecare dată cu inima strânsă.

Janus Leon nu-şi făcu apariţia nici în dimineaţa următoare, ceea ce constituia o adevărată reuşită. Cu o

lecţie bine aplicată, gândi fata, şi cu puţină experienţă, oricine îl putea manevra.

întoarsă de la masa de prânz, Rebecca observă cu stupoare că deşi tipul păstrase distanţa, se interesase de mersul lucrurilor, şi-i lăsase alte două casete pe birou şi un mesaj care spunea că dacă sună un anume Alan Sinclair, să-i comunice să-l sune pe domnul
Leon la ora zece a doua zi.

Rebecca se încordă puţin la citirea mesajului, care nu conţinea nicio urmă de mulţumire, nici pentru munca depusă şi nici pentru sarcinile prevăzute mai departe. Telefoanele şi mesajele intrau în atribuţiile unei secretare personale. Dacă acel Sinclair nu putea suna la ora cerută? Să-i caute ea în agendă o altă oră? Nu intenţiona să facă acest lucru. Venise doar pentru a-i scrie romanul şi nu putea avea rezultatele dorite dacă i se dădeau şi sarcini suplimentare. Dacă omului nu-i convenea ora, îi va spuce să sune altădată, până îl va găsi pe domnul Leon.

Oricum, nu primi niciun telefon de la domnul Sinclair, ci doar de la multe alte persoane; Rebecca se văzu nevoită a răspunde, deşi situaţia nu-i convenea deloc, fiindcă se putea ca una dintre persoane să fie cea indicată. De fiecare dată îi cerea celuilalt să-l caute pe Janus mai târziu; la un moment dat, chiar se gândi că absentează deliberat, pentru a o enerva. Aşa că decise să discute serios cu scriitorul, asta în caz că va da de el până la finalul

săptămânii. Sau putea la fel de bine să ignore telefonul şi să-şi vadă de treabă.

A doua zi însă, Rebecca îşi văzu spulberate toate speranţele de a nu-l revedea pe Janus toată săptămâna, căci îl găsi în cameră chiar de dimineaţă. îl salută foarte formal, şi fu întâmpinată doar de un scurt mormăit, probabil răspunsul lui.

-A sunat Alan? întrebă el dintr-o dată, în timp ce ea se dezbrăca şi se instala la masa de scris.

- N-a sunat domnul Sinclair, răspunse ea neutru, ci alţii.

Presupun că au revenit aseară; eu i-am rugat.

El ridică din sprâncenele negre, împreunate pe mijlocul frunţii. Sesizase aluzia ei.

- Da, am aflat. Afurisitul ăla de telefon mi-a mâncat mai bine de jumătate din seară. Trebuia să te anunţ că face parte din atribuţiile tale.

- Depinde, zise ea rece; ce consideraţi mai important - romanul, sau munca de secretariat. Numărul telefoanelor de ieri m-a reţinut necontenit, aşa că ar fi necesară o lămurire în această privinţă.

Fata scutură din umeri pentru a-i arăta că îi este indiferent ce decide el. Se vedea clar că-l intrigase din nou, după ochii lui albaştri injectaţi, care o măsurară apreciativ, cu o oarecare doză de indolenţă, după părerea Rebeccăi.

- Ce s-a întâmplat cu "zâmbetul perfect" de la început?

se interesă el. Dacă tot te pricepi aşa de bine, credeam că nişte amărâte de telefoane n-or să te deranjeze.

- Sau mai multe, se răsti ea, regretând totuşi ieşirea ei.

Acum, ea era cea care încerca să se autodisculpe. Nu-i plăcea
tipul, dar Barbara îl considera unul din cei mai importanţi clienţi ai ei.

- Nu că m-ar deranja, adăugă ea mascându-şi adevărata atitudine, dar dacă vreţi să mă ocup şi de munca de birou, am nevoie de agenda dumneavoastră, şi măcar o idee despre afacerile pe care le aveţi, nu? Şi după cum ziceam, îmi va încetini ritmul. Poate dacă anagajaţi o femeie special pentru această muncă v-ar fi de ajutor, sugeră, şi trase maşina de scris mai aproape în aşteptarea sarcinilor pentru acea zi.

- Vrei postul, nu? o încercă el.

Câtă neruşinare! se miră fata.

- A, nu, mulţumesc! accentuă ea. Mi-ajunge ce fac, şi-şi căută de lucru cu nişte foi.

- Perfect, şi se pregăti să iasă din cameră. îmi plac persoanele flexibile.

Apoi dispăru, lăsând-o pe tânără cu ochii lungi după el. Măcar lămuriseră un aspect! Acum, putea foarte bine să lase telefonul să-şi facă de cap; după o asemenea remarcă, nici să nu mai aibă pretenţii de la ea!

Colac peste pupăză, toată ziua o deranjă ţârâitul

insistent al aparatului, însă ea îşi văzu îndârjită de treabă, ignorându-l. La scurt timp se lăsă o tăcere deplină şi presupuse că el ridicase receptorul, astfel că se apucă de lucru, mulţumită.

Două zile mai târziu, Rebecca stătea la geamul camerei-birou, urmărind agitaţia din stradă. Jos, un taxi claxonă vehement într-o manevră de depăşire, dar mişcarea trecu neobservată ochilor ei. Vedea doar parcele mici de teren agricol, pe care păşteau oi, o veche casă din cărămidă roşie, cu o bucătărioară de vară şi cu o peluză perfect trasată, de pe care se puteau admira clădirile în care locuia personalul unei uriaşe ferme. Părea că ar recunoaşte din prima locul din poveste, dacă l-ar vedea. Ar fi recunoscut chiar şi personajele, căci mai mult ca sigur că-şi găseau prototipul în realitate. Acest gând o trezi la realitate. Ce se întâmplase cu ea? Era doar o poveste, o mică parte din imaginaţia unui scriitor; poate că locul nici măcar nu exista, nu-l va vedea niciodată. Şi totuşi, terminând ultima coală, o trase afară din maşină cu presentimentul că odată şi odată tot va afla acea locaţie. Oftă exasperată de propria-i nebunie. Obosise prea tare. în timp ce împacheta materialul, simţi prezenţa lui Janus Leon în prag, urmărind-o. Oare de cât timp stătea acolo? Să fi fost îndeajuns cât să-i observă momentul de reverie? Nu că ar fi contat. Terminase povestea şi casetele. Nu avea de ce să se plângă.

Bărbatul înaintă spre masa de lucru cu paşi mari, apoi cercetă cu ochii săi albaştri foile ordonate crescător.

- A fost ultimul capitol? se interesă pe un ton neîncrezător.

Rebecca dădu din cap iritată şi i-l arătă, după care îi studie
trăsăturile bine conturate ale chipului, pe măsură ce el examina atent rezultatul muncii ei, pagină cu pagină. Deşi n-o deranjase pe timpul zilei, cu siguranţă că-i ţinea evidenţa şi ar fi sesizat cea mai mică abatere. Aştepta să-şi ia revanşa. îi văzu sprâncenele împreunate a mirare la final, apoi o fixă:

- Nu e rău, mormăi, dar Rebecca înţelese că nu va primi mai mult de-atât.

Deşi, spre indignarea ei, nu doar că terminase mai repede, ci se
şi străduise, mai ales după ce-şi găsise primele capitole corectate cu roşu. După standardele sale impecabile, Janus probabil că sesizase mici greşeli inacceptabile, şi totuşi reuşise a-i spune că nu e rău!

- Sunteţi dezamăgit, domnule Leon? îl tachină ea în încercarea de a-i atinge cât de cât o coardă sensibilă, dar el îi aruncă o căutătură implacabilă, făcând-o să-şi regrete cuvintele.

- Doar surprins, domnişoară Lindsay, şi accentuă penultimul cuvânt, poate spre a împiedica orice tendinţă

de familiaritate. Mă tem că ritmul tău este prea alert pentru mine.. .Abia ce am schiţat următoarea mea poveste.

Rebecca abia se abţinu să nu răsufle uşurată. Nu mai avea de lucru, deci o va lăsa să se întoarcă la agenţie. Privirea ei de un albastru încântător mască aceste gânduri, mai ales că deja se vedea pregătindu-se pentru excursia de la Pinehurst.

- Mă asculţi, domnişoară Lindsey? o trezi el sarcastic.

- Da, absolut! Vă înţeleg. Nu mai aveţi nimic pentru mine, aşa că am să termin pagina de titlu, după care mă duc, se grăbi să adauge.

- Ai planuri, nu? la care fata rămase mută de uimire.

La ce se referea? De unde să ştie. şi clipi des, sesizând subînţelesul vorbelor sale. Adică altceva de făcut pentru agenţie.

- O, da. Suntem foarte ocupate, şi mă aşteaptă cu siguranţă ceva la întoarcere.

- Păcat. Am nevoie de serviciile tale. Aşa că indiferent ce mai ai de făcu, să aştepte.

Tânăra se văzu din nou surprinsă, urmărindu-l cu coada ochiului. De afară pătrundea o rază de lumină exact pe părul ei, colorându-l mai viu, înconjurând-o parcă de o aură.

- Poftim? zise ea mirată, sperând să fi înţeles greşit, căci altfel s-a zis cu vacanţa ei.

- Eu sunt pe primul plan, zâmbi el viclean. Cer să am prioritate. Ai recitit manuscrisul? întrebă înainte ca ea să vină cu scuze.

Fata clipi des. Să-l ia naiba! Dorea să-l şi laude? Nu-i nega calităţile scriitoriceşti, dar n-avea de gând să-i hrănească ogoliul doar aşa!

- Nu.

- Citeşte-l! şi i-l trânti în faţă. Ai să vezi cu siguranţă ce dezastru a reuşit cea dinaintea ta să facă din cartea mea. Vreau s-o refaci. întrebări?

Mută de uimire, tânăra încercă să calculeze cam câte zile îi va ocupa această treabă, care practic însemna să reia de la capăt romanul. înfuriată, strânse din buze, ştiind că doar el era de vină că le cocoloşise pe fete. Dacă le-ar fi lăsat singure, şi-ar fi văzut de treabă. Nimănui nu-i plăcea să fie supravegheat continuu şi să fie sancţionat la cea mai mică abatere, ca să nu mai spunem de faptul că submina întreaga încredere de sine a fetelor, asigurându-le astfel eşecul.

Privi manuscrusul, încercând să găsească o cale de a nu-şi amâna planurile de vacanţă.

- Mă tem că va trebui să discut cu domnişoara Basnett despre asta, zise fără a-l privi. Se presupune că trebuie să-l scriu direct la maşină, ori eu sunt doar stenograf. Avem multe fete exelente în agenţie; în plus, copistele sunt plătite mai slab. Am să discut cu domnişoara Basnett, se

oferi ea degrabă, felicitându-se pentru sclipirea de moment.

- Dacă primele trei proaste pe care domnişoara Basnett mi le-a trmis sunt incluse în ofertă, nu vreau să risc, răspunse el grav. Nu-mi amintesc să mă fi plâns de plată. Asta mă priveşte doar pe mine. Până ce termini tu de corectat, eu finisez primele două capitole din următorul roman. Munca ta e mulţumitoare, şi numai asta mă interesează.

Rebecca făcu ochii mari. Următorul roman - nu suna prea bine. De ce oare lucrase perfect ultimele capitole? De ce nu le ratase complet? Oftă, exasperată - pentru că-i plăcea să facă lucrurile ca la carte şi pentru că nu se lăsa călcată în picioare de un tiran! Şi nu în ultimul rând, fiindcă nu voia s-o dezamăgească pe Barbara.

- N-am avut ce să-i mai spun, povesti ea prietenei sale a doua zi. Nimic n-ar fi ajutat. Pretindea ca el să fie pe primul loc, la care cealaltă începu să râdă. Sper doar ca Margaret aia să apară mai repede; eu plec duminică în Berkshire fie ce-o fi!

- Normal, draga mea, o linişti Barbara. Ti-am promis o săptămână şi atâta va fi. Şi-ţi mulţumesc foarte mult, mai ales că ai terminat romanul. Mai dă-i speranţe câteva zile, după care preia Margaret totul. O să-i spun că te-ai îmbolnăvit foarte rău şi odată ce va vedea cum lucrează ea, n-are să comenteze nimic.

Capitolul 3

Rebecca răsuflă uşurată, felicitându-se pentru faptul că acceptase invitaţia lui John. Nu că-şi dorea neapărat să fie servită la pat sau să asculte văicărelile amuzante, sau chiar enervante ale Laurei despre paleta de invitaţi ai tatălui ei pe timpul "sezonului deschis". îşi mută breteaua costumului de baie pentru a se bronza uniform şi pe umeri. Normal că pe de o parte o înţelegea pe gazda ei; în afară de aceasta şi de John, restul persoanelor prezente erau "trecuţi de prima tinereţe" - după cum îi caracteriza drastic fata; parţial adevărat, însă majoritatea trecuseră de patruzeci de ani.

Odată cu briza plăcută a după-amiezii senine de vară, Rebecca prinse şi glasul înalt, copilăresc aproape, al doamnei Carmichael. Tânăra îl primi cu un zâmbet, legat de ceea ce tocmai gândea. Cu ajutorul produselor de înfrumuseţare se puteau face minuni; practic, puteai şterge urmele timpului. Remarca Laurei cum că fata doamnei îi fusese colegă de şcoală trimitea la adevărata vârstă a femeii, justificând totodată şi pretenţiile acesteia de a-i deveni mamă vitregă. De altfel, Laura îşi declarase deschis dispreţul faţă de această persoană şi-l sfătuise pe tatăl ei să se gândească de două ori înainte de a face un pas important.

La prima vedere, şi Rebecca era de părere că Laura avea dreptate şi că-l salvase pe tatăl ei de la o greşeală de neiertat. Doamna Carmichael era o femeie respingătoare,

iar intenţiile ei de a-şi ascunde vârsta prin gesturi repezite şi elegante, o trădau imediat ce bărbaţii plecau din raza ei de observaţie. Nu-i luase prea mult timp să-şi dea seama de şansele pe care la are, având în vedere că schemele ei bine puse la punct dădeau greş una după alta, şi ştia foarte bine pe cine să dea vina. Faţă de Laura afişa o atitudinea ostilă ori de câte ori cele două se intersectau. Până acum fata reuşise să vină cu scuze plauzibile pentru absenţele ei regulate de la întrunirile de la ţară organizate de sir George şi care inevitabil o includeau şi pe Caroline Carmichael. Cei doi erau prieteni de mulţi ani şi bărbatul nu avea curajul s-o excludă, cu toate că prezenţa ei devenise deja mai degrabă deranjană decât plăcută, mai ales de când făcea tratamente.

în timp ce visa cu ochii deschişi, Rebecca auzea pe fundal un murmur de felurite voci; se putea ghici că sir George prezintă grădinile unei serii de invitaţi. Din poziţia în care se afla, fata îl zări pe John urmând grupul cu băgare de seamă, la braţul doamnei Layman, membră importantă în Cabinetul Prim-Ministrului. îl văzu cum încearcă galant să-i prindă pălăria, care acoperise până atunci o podoabă capilară aranjată mult prea pompos cu ocazia şi pe care i-o suflase vântul. Bietul John, gândi ea; de ce nu putea oare să-i accepte dragostea şi devotamentul? Ar fi fost atât de cuminte să se îndrăgostească de el, în ciuda a ceea ce Laura îi tot cântase despre legăturile politice ale familiei;

însă Rebecca avea senzaţia, pe care orice femeie o are când vine vora de dragostea soţului ei, şi anume că John întotdeauna o va pune pe ea pe primul-plan.

Atitudinea lui pe parcursul şederii ei dovedise că este un om de cuvânt; nu-i făcuse avansuri în mod ostentativ, ci se mulţmise a-i arunca din când în când priviri grăitoare, dovedindu-şi astfel afecţiunea ce i-o purta. Tânăra trase adânc aer în piept simţind un junghi, conştientizând că niciodată nu-l va vedea mai mult decât un simplu prieten. Nici pe el şi nici pe vreun alt bărbat, îşi zise cu amărăciune, încruntându-se. Poate că natura greşise un amănunt când o desăvârşise pe ea. Nu cunoscuse încă zbuciumul primei iubiri, dar nici nu dorea. De dragoste, aşa cum şi-o închipuia, se putea lipsi, de prietenie nu. Avea o groază de prieteni, dar era totuşi liberă, şi aşa avea de gând să rămână.

Şi totuşi, nu se văzuse niciodată singură. O avea pe Barbara, ceva mai în vârstă ca ea; aceasta poate că mai era încă îndrăgostită. Din păcate, tipul ochise banii ei, şi imediat ce prisese o pradă mai bănoasă, o părăsise, şi se căsătorise cu o văduvă bogată. Ori, Rebeccca se putea foarte bine lipsi de un asemenea tip; în schimb, Barbara l-ar fi primit oricând înapoi cu braţele deschise. Paradoxurile dragostei, gândi ea iritată.

Tânăra încercă să facă un catalog al bărbaţilor cunoscuţi, cărora doar un semn să le facă şi imediat ar fi

primit o cerere în căsătorie.
Era îndeajuns de inteligentă ca să -şi dea seama că aparenţele atrăgeau întotdeauna atenţia spiritului masculin. Natura o înzestrase îndeajuns - poate unul din dezavantajele carierei sale. Nimeni nu se aştepta ca ea să se realizeze, profesional vorbind; trebuise mult timp ca alţi colegi de breaslă din facultate să-şi dea seama că fata îşi iubea meseria, că nu avea planuri de căsnicie şi nici nu sărea la primul venit pentru a căuta un sprijin. Fiind frumoasă, după părerea unora, Rebecca avusese ocazia de a analiza slăbiciunile naturii umane în ce priveşte sexul opus, oricare ar fi fost vârsta celorlalţi. întâlnise bărbaţi în vârstă, presupuşi maturizaţi, respectabili, dar care se făceau de râs imediat ce ieşeau de sub supravegherea strictă a soţiilor lor. Iar tinerii.. .Rebecca oftă neputincioasă. Părerile ei cu privire la mariaj n-ar fi trebuit să surprindă pe nimeni, totuşi.

Mai existau, bineînţeles, şi excepţii. De exemplu bătrânul profesor Dawson, care era un mieluşel; la fel şi şeful ei, administratorul fondurilor facultăţii. Ambii trăiau exclusiv prin şi pentru munca lor. Erau singurii din facultate în preajma cărora fata se simţea în siguranţă, cu care nu se certa niciodată şi despre care ştia că nu i-ar fi făcut ochi dulci în timpul serviciului.

Rebecca se întoarse pe spate. Mai bine şi-ar fi găsit un post bun într-o bancă; sau să fie un amărât de funcţionar,

închisă într-un birou, cu un şef al cărui singur scop era să producă şi mai mulţi bani. Sau cu scriitorul acela detestabil, care se preocupa doar de munca lui, fără a-i păsa cine i-o copiază, atâta timp cât persoana respectivă este eficientă. Cu toate laudele aduse, nu putea munci ca un robot; se felicita pentru că-l abandonase. Nu era obişnuită cu un asemenea tratament, deşi recunoştea şi ea că prefera stilul mai dur unuia linguşitor, adesea întâlnit în trecut.

Zâmbi de una singură - un astfel de bărbat te punea la locul tău. Păcat că nu ştia să se facă mai plăcut, dar poate i se urcase succesul la cap. Tipul era renumit printre publicul cititor, precum şi printre femei, având în vedere numeroasele telefoane pe care le primise de la admiratoare în timpul săptămânii în care lucrase pentru el. Cum să nu-i hrănească astfel orgoliul? Iar asta nu făcea decât să întărească şi mai mult opinia fetei în ce priveşte bărbaţii.

- Să existe oare un alt remediu pentru pojar? auzi Rebecca undeva în apropiere glasul celui la care tocmai se gândea şi care o trezi brusc la realitate.

Se ridică imediat în coate, dând cu ochii tocmai de Janus Leon care o privea neutru. Cum Dumnezeu ajunsese tocmai acolo? Şi în ce o implicase Barbara?

- Observ că ai făcut o descoperire remarcabilă, continuă el. Alarmă falsă, nu? şi o fixă cu nişte ochi

sceptici.

- Mda. se mulţumi ea să răspundă negăsind o replică pe măsură.

De fapt, n-avea ce să facă, dar îşi promise s-o înveţe minte pe prietena ei cu prima ocazie.

- Lucrezi pentru sir George? întrebă el dezinteresat şi se trânti pe un şezlong alături. Presupun că cei cu titlu au trecere prin părţile astea ale globului. Se pare că te-a cam prins soarele, şi-i măsură costumul minuscul de baie.

Rebecca îşi dorea cu disperare în acele clipe să fi avut cu ce să se acopere. Îi displăcea atât tonul lui, cât şi ocheadele arogante.

- De unde aţi ştiut unde sunt? se interesă ea, mai degrabă ca să anime discuţia decât din curiozitate; deşi ştia cam de unde pornise totul.

- Nu te obosi, o privi el lung; nu ştiam. Dacă vrei să rămâi neobservată, ar trebui să faci ceva cu părul tău. E ca un semnal dat de păsări partenerilor lor, apoi rânji maliţios, iar Rebecca îl catalog' imediat drept încă un animal la vânătoare.

- Nu încerc să mă ascund! Sunt doar o invitată a lui sir George.

- E văduv, nu? miji el ochii aluziv, lăsând-o pe ea să tragă concluziile; ceea ce se şi întâmplă, încât fetei îi venea să-l plesnească.

- E tatăl uneia din cele mai bune prietene ale mele,

adăugă ea rece, şi se ridică. Il găsiţi în grădină, şi se grăbi să-i dea de înţeles că are lucruri mai bune de făcut decât să piardă timpul cu el.

- De ce atâta grabă? şi o prinse repede de mână cu o mişcare sigură, brutalăă, obligând-o să rămână pe loc până ce el va binevoi să-i dea drumul.

- N-aţi vrea să mă lăsaţi să plec?

Mai trecuse prin astfel de situaţii, şi învăţase a se stăpâni. Ştia ce urmează.

- După cum spuneam, unde te grăbeşti? Amândoi suntem invitaţi, şi nu văd de ce nu am încerca să ne cunoaştem mai bine, nu? Ştii bine că eu cred în soartă. Cu siguranţă, m-am pripit când te-am lăsat să pleci. Te pricepi foarte bine în munca pe care o faci, trebuie să mărturisesc. Şi te faci observată. Rar mai găseşti o asemenea combinaţie. OK, îmi retrag cuvintele de mai devreme. Ai venit ca prietenă de familei; eu ca o cunoştinţă a lui sir George; dar şi ca să culeg material pentru un roman pe care-l am în plan de ceva vreme. Şi presupun că nu se va alege prea mult din petrecerea asta, adăugă sec. Chiar şi gazda s-a temut că o să mă cam plictisesc. Asta.. .înainte să te întâlnesc pe tine. Aşa că nu mă plâng.

Rebecca profită de răgaz pentru a-şi trage mâna dintr-a lui înainte de a-i confirma presupunerile cum că e disponibilă pentru câteva flirturi pe timpul şederii ei la Pinehurst. Remarca şi privirea lui erau mult prea grăitoare

în acest sens.

- Am să vă ajut cu plăcere pentru orice ţine de viitorul dumneavoastră roman; la fel şi John, sunt sigură, adăugă moale.

- John? se miră el.

- Fiul lui sir George. încă o dată se felicita pentru replica acidă pe care i-o dăduse.

- E prietenul tău? Măi să fie! zise el sarcastic.

- Da, şi se întoarse înspre grădini. A, uitaţi-l pe sir George. Mă duc să mă schimb pentru prânz cât mai am ocazia, şi se îndreptă spre casă, urmărită în permanenţă de acei ochi albaştri.

După cum era obiceiul, înainte de masă toată lumea se aduna în salonul ce se învecina cu încăperea de zi. Rebecca o anunţase pe prietena ei de noul musafir, şi stătea acum între fată şi fratele acesteia, observând îndeaproape cum gazda făcea prezentările între scriitor şi cei necunoscuţi lui. Apariţia lui iscase ceva vâlvă chiar şi printre toţi acei politicieni, care se pare că auziseră de el, cu toate că nu-i citiseră cărţile. Rebecca îşi aminti cu această ocazie de remarca Barbarei cum că viaţa la facultate îi închistase perspectiva asupra lumii exterioare; ce puţin ştia despre evenimentele dinafara zidurilor facultăţii! Pe tot parcursul aperitivului, în timp ce sorbea din lichior amuzându-se cu Laura şi John, tânăra continuă să-l urmărească pe Janus Leon, care el era încontinuu

felicitat de invitaţii strânşi în jurul lui. La un moment dat, doamna Carmichael îşi făcu loc şi ajunse în faţă, doritoare a-i prezenta lui Janus aprecierile ei, iar Rebecca o înghionti pe Laura. Ambele priviră scena amuzate, cum femeia trecea rapid peste orice curtoazie pentru a-i cădea degrabă în graţii.

- Trebuie să recunosc, murmură Laura, că tipul e o bomboană. Şi e şi inteligent. Ai citit Jocul diavolului? o întrebă pe cealaltă. Dacă nu, trebuie neapărat. E extraordinară! Se zvoneşte că vor să facă şi un film. Ah, ce mi-aş dori ca nesimţita aia să-l lase în pace, ca să aibă şi altcineva şanse la el.

- Nu-ţi face griji, se înveseli Rebecca. Stă toată săptămâna, nu? Ai tot timpul din lume.

- Punem pariu că n-am. O să se ţină scai, ca o lipitoare. Presupun că măcar îi mai dă pace tatei; deşi n-a renunţat de tot nici la planurile de odinioară.

Iar sir George împărtăşea opinia fetelor în această privinţă. Cât mai delicat cu putinţă, bărbatul reuşi să-l smulgă pe invitat din mrejele femeii şi să-l prezinte altor musafiri. Se ajunse astfel la colonelul Frankly, care stătea chiar lângă Rebecca. Urma ea. Neştiind de legătura dintre ei, gazda începu prezentările, la care
Janus Leon se înclină larg:

- Ne cunoaştem cu domnişoara Lindsey, iar fata primi un cot sub coaste de la prietena ei, care fără îndoială avea

să-i pună o sumedenie de întrebări mai târziu.

Apoi veni rândul Laurei, căci John se întâlnise cu renumitul scriitor înainte.

Prezentările odată terminate, Rebecca observă că Janus rămâne aproape de ele, fără intenţia de a se deplasa spre vreun grup sau altul. Mulţi şi l-ar fi dorit, de altfel, în preajmă, deci se putea agăţa practic de oricine.

- Nu ştiam că o cunoşti pe Rebecca, zise John chiar când sună clopoţelul anunţând masa şi toată lumea se deplasă spre camera de zi.

- A, munca ne-a adus împreună. A fost foarte drăguţă şi mi-a dactilografiat un roman de-al meu.

Auzindu-l, Laura făcu ochii mari, iar Rebecca se încordă în aşteptarea altui ghiont, dar interveni în favoarea ei, totuşi.

- Barbara a fost la mijloc, iar eu doar am ajutat-o.

Janus îi aruncă o privire tăioasă; spre indignarea ei, tânăra constată că fusese aşezată lângă afurisitul de scriitor, cu John în stânga ei, iar Laura chiar în faţă. Ceva îi spunea că n-are să se bucure prea mult de acea masă. Din fericire, discuţiile se ţinură lanţ, nu doar pe subiecte politice, ci şi pe tema romanelor scriitorului; poate că la urma urmei avea să-i cadă bine masa. Pentru ca în scurt timp să apară o tăcere nejustificată a tuturor participanţilor, după care sir George preluă iniţiativa o perioadă de

timp. Rebecca se văzu dintr-o dată în atenţia ochilor lui Janus.

- Nu ştie că lucrezi? întebă el cu voce scăzută.

La început fata nu înţelesese legătura, apoi simţi cum i se urcă sângele în obraji. Tipul sugera oarecum că se infiltrase în înalta societate cu anumite interese.

- Normal că ştie! răspunse la fel de încet, apoi se întoarse din nou spre John, care o întreba dacă nu-i surâde o partidă de tenis după-masă.

- Ce şuşoteaţi voi acolo? zise Laura în timp ce mergeau să se schimbe.

- Nu şuşoteam.

- Oricum, n-am auzit ce spuneaţi. Doar n-ai o aventură cu el, nu?

- Cu siguranţă că nu! sări cealaltă, indignată.

-Mda, nici nu vă vedeam bine împreună, râse Laura, care în loc să intre la ea în cameră, o urmă pe Rebecca. Şi n-ai de gând să-mi spui care e marele secret? Aş fi putut să jur că nu vă cunoaşteţi. De ce nu mi-ai spus?

Rebecca îi aruncă o căutătură înfuriată. N-avea să scape de prietena ei, aşa că mai bine îi spunea totul, ceea ce se şi întâmplă.

- Dar ca să termin, n-am ştiut că e invitat aici. Oricum, ne cunoaştem de nevoie. Dacă cineva ar fi menţionat numele lui, poate aş fi amintit şi eu că-l cunosc.

- Bine, fie, o privi fata sceptic, oftând. Altcineva nu ar

crede o vorbă din ce-ai spus acum, dar eu te cred, asta doar fiindcă ne ştim. Presupun că mediul intelectual în care lucrezi te-a afectat oarecum.

Şi ce ţi-a zis? S-a văzut clar că te-a supărat, adăugă spre mirarea Rebeccăi. Ţi-a făcut avansuri, vreau să spun? Am auzit că zboară cam din floare în floare.

Rebecca răsuflă exasperată. Nu vedea niciun motiv în a nu-i dezvălui totul prietenei sale.

-A sugerat că m-am infiltrat în societatea aleasă. Şi normal că a vrut să mă strângă cu uşa fiindcă l-am abandonat. îi promisesem Barbarei doar o săptămână, dar lui nu-i puteam pune condiţii. Barbara are nevoie de suport financiar; se pare că a motivat lipsa mea, spunând că am pojar.

- Barbara nu s-a priceput niciodată să acopere spatele cuiva, râse fata gazdei, dar o credeam mai pricepută. Nu e de mirare că s-a ofticat! Cred că niciodată nu i s-a mai întâmplat aşa ceva, în ce priveşte relaţia lui cu sexul opus.

întreaga săptămână se dovedi foarte dificilă pentru Rebecca, aceasta neaflând absolut deloc liniştea şi pacea după care tânjise atâta. Janus Leon părea hotărât s-o vâneze prin orice mijloace; de fiecare dată se aciua prin preajma grupului ei de tineri. într-un fel, atitudinea lui era justificată, însă în multe ocazii îşi putea vedea de treaba lui, mai ales fiindcă se afla acolo în căutare de material pentru un roman. Rebecca însă era convinsă că încerca să-

i provoace un disconfort cât mai mare, şi reuşea, dar ea nu expunea în public eşecul primei ei săptămâni din vacanţă

E puţin spus că el profita pur şi simplu de faptul că ei doi se cunoşteau deja. Fata încercase prin orice metodă a-l evita, dar refuzurile clare, precum şi privirile sau atitudinea ei ostilă nu aveau
niciun efect asupra lui.

După patru zile de joacă de-a v-aţi ascunselea, Rebecca ajunse la capătul puterilor, iar comentariul Laurei cum că tipului îi plăcea de ea nu îmbunătăţi deloc situaţia, căci era clar că Janus încerca doar s-o irite la culme. Nu suportase ideea unui refuz. Era obişnuit doar să fie ridicat în slăvi, iar Rebecca trecuse cu vederea această regulă de aur, neintrând în rândul admiratoarelor.

Fie că se afla la tenis, sau la înot în luxoasa piscină din spatele casei, Rebecca avea întotdeauna companie - pe John pe de o parte, pe nesuferitul de scriitor pe de alta. încetase a-l mai privi ca scriitor. Faima nu-l scutea de atitudinea tipic masculină de a se lipi de orice femeie care-i rezista, şi de a fi la fel de încăpăţânat ca şi ea. Bineînţeles că sub asemenea presiune, Rebecca abia aştepta sfârşitul săptămânii. John dădea semne de agitaţie, precum un vulcan gata să explodeze. Janus Leon fiind un oaspete al tatălui său, nu avea cum să-i impună o anumită distanţă, oricât de mult şi-ar fi dorit-o. Singurul amănunt care ţinea totul sub control, era faptul că Rebecca nu încurajase sub

nicio formă atenţiile primite din partea lui Janus.

Janus Leon devenise un fel de spin în coasta Rebeccăi, la fel cum doamna Carmichael devenise pentru Laura. Prezenţa ei ca a cincea roată la căruţă, deşi cu anumite scopuri, deranja întotdeauna; asta însemna că după fiecare rundă cineva trebuia să iasă din joc pentru a-i ceda locul, cu riscul de a pierde partida din cauza jocului ei slab.

Relaţia dintre Laura şi această doamnă se transformase într-un război făţiş, însă doar când sir George nu era prezent. în rest, femeia nu scăpa ocazia de a-i face zile fripte fetei. Totuşi, Laura, precum iarba rea, nu se dădea bătută, şi-i răspundea cu aceeşi monedă. Jucau un fel de joc al politeţurilor aparente. Se aflau la egalitate, dar atmosfera nu era deloc una lejeră în preajma lor.

Rebecca, în schimb, nu avea nimic de împărţit cu femeia. Caroline nu era genul de om care să se lase călcată în picioare, încât îi furniza fetei o lecţie în ce priveşte atitudinea pe care trebuia s-o abordeze faţă de Janus Leon. Deşi o compătimea pe Laura, instinctul de conservare era mult mai important! Tensiunea dintre cele două femei izbucni într-un final, la cina de joi seara.

Se discuta ce să facă după cină pentru a mai anima atmosfera, iar gazda sugerase ca tinerii să se retragă să danseze singuri într-o cameră, în loc să se uite la adulţi cum joacă bridge. Rebecca rămase oarecum şocată de sugestie, temându-se de un asemenea deznodământ.

Reuşise deocamdată să păstreze o distanţă liniştitoare faţă de Janus, şi se obişnuise şi cu ochii săi albaştri provocatori ori de câte ori privirile li se întâlneau. Tocmai această căutătură o determinase a evita contactul direct; tipul se trăda astfel: voia s-o joace pe degete, iar fata era sigură că orice concesie din partea ei înseamnă o bătălie pierdută, deşi din cu totul alte motive de la care porniseră ostilităţile.

Din motive doar de ea ştiute, Laura nu-şi dorea să petreacă întreaga seara alături de persoana detestabilă a Carolinei Carmichael. Deci era clar ce variantă ar fi ales; se pricepea la bridge la fel de bine ca şi la jocul de tenis, aşa că refuză sugestia ferm:

- Prefer să citesc o carte. Tu, Rebecca?

- La fel, răspunse fata repede, fără a fi nevoie de vreo aluzie pentru a-şi susţine prietena.

- Eu zic că puţin dans n-ar strica, interveni bătrâna, privind spre Laura. Poţi citi oricând. Problema cu tinerii din ziua de azi, şi se întoarse spre tatăl fetei, e că au prea mulă libertate. Joanna a mea e secretară în departamentul Amiralităţii. Nu are timp de distracţii.

Rebecca o lovi pe sub masă pe Laura, deja semnalând o posibilă ameninţare. Din neatenţie, Caroline atinsese tocmai unul din punctele slabe, criticându-l pe George în ce priveşte educaţia copiilor săi. Susţinea acţiunile de caritate, dar nu concepea ca o fată să muncească şi aşa

mai departe. Laura nu se vedea nici la braţ cu vreo bătrână neajutorată, şi nici alergând toată Londra în toiul nopţii în căutare de hrană caldă; se ţinea ca o adevărată doamnă atâta timp cât tatăl ei nu avea să-şi îmbunătăţească opiniile despre aceste lucruri.

- Nu sunteţi deloc obosită? o întrebă Laura dulce, spre surprinderea femeii. Adică, azi dimineaţă aţi jucat tenis, apoi aţi înotat după-amiază - atâta efort! Eu una sunt terminată, la fel şi Rebecca. Dumnezeu ştie cum vă ţineţi mai în formă ca noi. Aş vrea să am energia dumneavoastră la o asemenea vârstă.

Se lăsă o tăcere de mormânt după comentariul aparent inocent, dar cu două tăişuri, după care toată lumea se angajă dintr-o dată în vreo discuţie. Sir George tuşi, nu se ştie dacă de jenă sau ca să iasă cu faţa curată. Doamna Layman, care o detesta la fel de mult pe doamna Carmichael, o bătu prieteneşte pe fată pe spate:

-Să-mi dai o carte bună zilele acestea, sau o lecţie de bridge, comentă, fără a o slăbi din ochi pe bătrână.

Nu se mai pomeni nimic de dans, dar imediat ce sir Geroge se aşeză la bridge cu doamna Layman şi colonelul Frankly, Rebecca aceptă invitaţia lui John de a face o plimbare în grădină. Nu-i scăpă observaţiei privirea curioasă a lui Janus. Cu o seară înainte îl refuzase chiar pe el pe motiv de oboseală.

Era cea mai nereuşită seară dintre toate. Nu jucaseră

cărţi nici ea şi nici Laura, sperând în schimb să aibă puţin răgaz de a vorbi între patru ochi. Janus însă strică totul, alăturându-se grupului. Asta doar ca să-i facă Rebeccăi în ciudă, şi pentru a avea încă un prilej de a o enerva. îl lăsase practic fără drept la replică pe John. Se strânseseră astfel patru persoane, cinci cu Rebecca. Caroline se alătură şi ea imediat, pentru a nu-l pierde din ochi pe Janus.

La fel se întâmplase, de fapt, şi cu o seară înainte, însă atunci bătrâna se retrăsese mai devreme pe motivul unei migrene. îi aruncase Laurei, presupusa cauză, o privire răutăcioasă.

La scurt timp, Rebecca realiză că plimbarea nu fusese totuşi o idee prea bună. După cum se aştepta, John o ceru în căsătorie. Cum însă ea putea foarte bine să fie doar un port pe timp de furtună, tânăra încercă să schimbe subiectul după ce-l refuză delicat, dorindu-şi încă o dată să fi avut ceva sentimente faţă de el. Cu toate acestea, în ultima vreme o încercase o senzaţie ciudată de nelinişte, străină de ea, pe care o punea exclusiv pe seama disconfortului faţă de toţi şi de toate.

îşi odihni o clipă ochii asupra unei flori albe agăţate de gardul din faţa lor. Ce se întâmplase cu ea? De ce să fie în permanenţă nemulţumită? Avea o sujbă bună; chiar dacă nu foarte atractivă, dar cine avea nevoie de aşa ceva? Degetele ei mângâiară un timp petalele fragile al florii; pe de o parte asculta cuvintele lui John, care-şi exprima

dorinţa de a-şi găsi liniştea după plecarea tuturor şi ca ea să-l accepte într-un final. Pe de alta, încerca să-şi împace stările conflictuale stârnite înlăuntrul ei.

Nervozitate.. .Sau ce să fie? Oare din cauza mirajului romanului lucrat pentru Janus? Intr-adevăr, muncise cu pasiune, mai ales că el o ascultase şi nu făcuse pe gardianul cu ea. Ce diferenţă faţă de rolul pe care-l juca acum! Oftă amarnic. Se săturase de munca la facultate, putea foarte bine s-o spună cu voce tare. Găsise altceva mai interesant, care acum o punea pe gânduri. Poate era mai bine să se alăture echipei Barbarei. Având-o la dispoziţie pe neîntrecuta Margaret, Janus o va lăsa în pace, şi ea va putea prelua alte lucrări.

Degetele ei căzură dintr-o dată în gol, pe măsură ce se imagina într-un birou. Nu, nu era făcută pentru aşa ceva. La facultate, cel puţin avea libertate de mişcare. Ce proastă era! La întoarcere îşi va reproşa ispita unor alte locuri de muncă; altfel, va fi într-adevăr nevoită să-şi caute altceva, da nu ştia ce.

A doua zi, Rebecca se pomeni însoţindu-l pe Janus într-un tur de grădină. Totul fusese aranjat atât de bine, încât nu-l putuse refuza. Probabil că amabilitatea ei în a-l ajuta să culeagă material pentru o carte nu fusese o idee tocmai strălucită, căci acum el profita de ocazie. Alese exact momentul în care John era ocupat cu altceva, fiind trimis la gară pentru a ridica o specie unică de orhidee trimisă

tatălui său. Imediat după micul dejun, Janus se prezentă la ea cu un carnet de notiţe, anunţând-o foarte natural că accepta oferta ei de ajutor. Rebeccăi îi trebuiră câteva secunde ca să se dumirească, dar văzând-o bulversată, el adăugă:

- Doar nu mă poţi ajuta dacă stai deoparte.

- A, eu ar trebui să vă ajut, sări Laura. Sunt o groază de amănunte istorice pe care Rebecca nu le ştie.

Ca să nu fie lăsată pe dinafară, doamna Carmichael interveni şi
ea.

- Eu am o memorie mai bună ca a voastră. Iar amănuntele trebuie să fie exacte, să ştiţi, şi-i aruncă Laurei o privire maliţioasă.

Oricare ar fi fost replica fetei, oricum ceva în aceeaşi notă tăioasă ca o seară înainte, Janus Leon reuşi s-o preîntâmpine, întrebând care dintre ele trei pot scrie după dictare. Asta le reduse la tăcere pe toate.

- Vreau doar să-mi scrie propriile impresii; nu caut date istorice, şi astfel o fură practic pe Rebecca înainte ca sir George să-şi ofere şi el compania.

Era o dimineaţă însorită, spre deosebire de cea precedentă; Rebecca avea astfel speranţe pentru săptămâna care venea. De altfel, gândul îi zbura la cu totul alte lucruri decât cele pentru care fusese solicitată, mai ales că-i era dat a-l însoţi pe cel de care se ferise cu atâta

greutate. Date fiind circumstanţele, nu putea refuza, sau cel puţin nu se făcea să refuze.

Ajunseră pe poteca pe care umblase alături de John cu o seară în urmă, şi retrăi senzaţiile conflictuale din propria-i fiinţă. Numai acel bărbat era de vină. Dacă nu s-ar fi priceput în astfel de treburi ca s-o ajute pe Barbara, n-ar fi cunoscut gustul altei slujbe şi n-ar fi ajuns să-şi dispreţuiască postul actual...

- îmi pari cam distrasă în dimineaţa asta, remarcă Janus în timp ce se îndreptau spre piscina de decor, clară şi inertă sub razele soarelui matinal. Te-a rănit? se interesă mai departe, fără a o privi.

Rebecca îşi ridică speriată ochii din caietul pe care deja-l deschisese.

- Vreţi să iau notiţe, sau trecem direct la un interogatoriu?

Janus o privi puţin cu ochii înflăcăraţi. Imediat îşi recompuse
masca ironică.

- Deci te-a cerut în căsătorie, dar nu asta căutai.. .Mi s-a părut mie cam abătut, când v-aţi întors.

Fata începu să bată nerăbdătoare cu talpa în pământ, iritată la culme, însă cu ochii mereu în foile albe, cu stiloul în mână.

- Nu contează doar aspectul fizic, continuă el calm; mai ales pentru cei de teapa lor. Contează trecutul. Dacă ai fi

fost fiica doamnei Peabody, totul ar fi arătat altfel. Poate că tipul e înnebunit după tine, dar când vine vorba de căsătorie trebuie să fie foarte atent.

Bărbatul făcu doi paşi spre mica porţiune de parc ce se deschidea în faţa lor. Rebecca, înfrângându-şi impulsul de a-i întoarce spatele, îl urmă şi ea. Putea foarte bine să-l lase să se amuze de unul singur; acum regreta refuzul făcut ofertei lui John, care schimbase planurile acestui om detestabil.

Spre mirarea ei, Janus îşi pierdu dintr-o dată interesul pentru relaţia dintre fată şi John, începând dictarea. Descrierea făcută peisajului înconjurător o încântă pe tânăra fată prin acurateţea de ordin ştiinţific, prin detaliile numeroase pe care ea una le-ar fi ignorat. Rămase uimită mai ales de vastele sale cunoştinţe botanice.

- Aţi studiat toate acestea? se interesă ea, uitând de conflictul anterior.

- Te referi la faptul că sunt australian şi nu de prin părţile locului? se întoarse el spre ea. Am făcut facultatea aici. La Cambridge, mai exact, şi o fixă intens. Pe atunci, directorul nu avea o secretară frumuşică; dar erau alte vremuri, nu?

Rebecca plecă ochii în caiet. La naiba cu Laura! gândi. Nu-i luase mult ca să stoarcă ceva informaţii şi de la ea.

- Cam plictisitor, aş zice, continuă el. Printre atâţia intelectuali; deşi unii profesori sunt tineri, nu? Acolo

trebuie să-l fi întâlnit pe John Sanderson. Dar, după cum ziceam, nu văd niciun viitor în această privinţă. Cel puţin aşa crede şi sora lui, şi ea ştie mai bine.

Fata continuă să măsoare scrisul ei, deşi mâna care ţinea caietul începuse să-i tremure. Dintre toţi bărbaţii, acesta era cel mai groaznic! Ce drept avea să discute asemenea subiecte cu Laura? Fără a menţiona că venise cu o interpretare greşită a părerii fetei, cum că Rebecca nu-l va accepta niciodată pe John. Oricât de deştept ar fi fost, nu va afla niciodată adevărul.

Timp de alte treizeci de minute, fata îl urmă de-a lungul grădinii, luând o mulţime de notiţe; când el consideră că strânsese îndeajuns, sugeră o pauză şi indică o băncuţă de lângă piscină. Până în acel moment, Rebecca reuşise a se stăpâni, adoptând o atitudine formală, refuzând a da curs provocărilor sale anterioare; acum se întreba dacă îndrăzneala lui va merge şi mai departe. Mai ales că o considera o femeie îndeajuns de curajoasă pentru a se căsători din interes, şi deci o partidă bună pentru el însuşi.

Totuşi, fata nu se alarmă, chiar dacă distanţa faţă de casă era una cosiderabilă, şi nimeni nu i-ar fi putut veni în ajutor în cazuri extreme.

Janus îi căută ochii în timp ce se aşezau, după care îşi recăpătă masca sobră.

- N-am de gând să devin sentimental. Vreau să-ţi

propun o colaborare strict profesională.

Ochii frumoşi ai Rebeccăi se deschiseră miraţi. Ce om surprinzător! gândi în timp ce îşi ocupa locul, cât mai departe de el.

- Aşa că îţi pierzi timpul cu asemenea idei. M-am tot gândit la ce-ai spus - că mi-ar trebui o secretară personală; ai dreptate. îţi ofer ţie postul.

Rebecca ar fi dorit să accepte, însă ceva dinlăuntrul ei o înfrâna. Asta îşi dorise, nu? Atunci, de ce să-l refuze? Pentru că ştia sigur că avea să-l refuze. îl privi adânc în ochi. Ce avea acest bărbat atât de respingător? Aroganţa, mândria personală care-l determina să-şi formeze o părere foarte proastă despre ea? Fata nu era obişnuită cu un astfel de tratament. Sau oricum, relaţia dintre ei n-ar fi funcţionat.

- Vă mulţumesc.. .Dar mă tem că voi refuza. Sunt mulţumită unde sunt.

Răspunsul nu fusese tocmai pe placul lui, se pare, deşi fata rostise cuvintele clar, fără ocolişuri.

- Minţi! zise el calm. N-ai să renunţi la Sanderson, aşa e? şi se ridică brusc. Dacă există ceva ce nu pot suferi, sunt snobii. Iar aici noi, australienii, ar trebui să vă învăţăm pe voi, britanicii, o lecţie. Noi luăm omul cu bune şi cu rele, nu-l alegem după bunuri materiale. Şi nici de titluri nu ne pasă, şi se uită la caietul din mâinile ei. Pot să apelez la bunătatea ta în a transcrie ce-i acolo? Am o maşină de

scris portabilă la mine.

Rebecca încă tremura din cauza acuzaţiilor nedrepte pe care le primise.

- Orice stenograf o poate face, zise ea rece. Oricine îmi înţelege scrisul, şi-i împinse caietul.

- Te plătesc, răspunse Janus fără a-l lua. Am stat cam vreo oră, dar oricât ai cere, nu comentez. Dacă transcrii, te plătesc dublu.

Obrajii fetei se colorară nu atât din cauza condiţiilor impuse, ci a felului în care rostise acele cuvinte, de parcă ea era a nimănui. Se dorise un comentariu injurios, doar pentru că-l refuzase din nou. Tânăra se ridică brusc, lăsând caietul pe bancă dintr-o mişcare surprinzător de rapidă, asta doar pentru a nu i-l arunca în faţă. Privirea ei înflăcărată o întâlni pe a lui, albastră, calmă.

- Nu vă puteţi permite să mă aveţi, domnule Leon. Vă ofer pe gratis din timpul meu liber! şi se depărtă cu bărbia sus, mândră.

Dacă el ar fi îndrăznit să i se mai adreseze, l-ar fi pocnit fără şovăire, indiferent cine-ar fi fost de faţă.

Capitolul 4

Ajunsă în casă, Rebecca urcă direct în camera ei, mulţumită că nu-i întâlnise pe niciunul din fraţii Sanderson. Probabil că era aşteptată la piscină, dar nu avea dispoziţia necesară pentru a socializa. Avea în schimb nevoie de puţin timp pentru a-şi reveni după confruntarea cu Janus, ca persoană, dar şi cu oferta lui. De ce trebuia neapărat să o tachineze? Oricât de renumit era, îşi găsea cu uşurinţă personal. Poate că acum doar îşi încercase norocul, testase terenul; dacă ea ar fi acceptat.. .Se încruntă, căci nu era genul de om care să-şi piardă timpul cu mici încercări de răzbunare.

O trecu un fior cald. Cum oare se aşteptase la un acord, din moment ce o acuzase de interese materiale într-o relaţie cu John? Măcar de-ar fi fost mai respectuos cu alţi aspiranţi la acelaşi post.

Se cutremură la acest gând. N-o privea ce făcea mai departe. Oricine putea obţine postul; cât despre ea, nici că se putea o slujbă mai dezastruoasă decât aceea în care să păstreze un contact
permanent cu acel om.

Oarecum refăcută după scena de mai devreme, Rebecca se schimbă în costumul de baie. Voia să apuce să înoate puţin înainte de masa de prânz; era aproape ora unsprezece. Insă chiar pe când îşi lua prosopul şi ochelarii de soare, îi trecu prin minte să-i scrie Barbarei. Prietena ei

ar fi fost interesată să afle cu cine se întâlnise, şi mai ales de poziţia incomodă în care chiar ea o pusese cu scuza ei genială cum că avea pojar! Pentru ca apoi zâmbetul să-i dispară brusc de pe buze, la gândul că afacerea Barbarei ar avea de suferit dacă Janus o lăsa baltă. Femeia doar ce-i mărturisise că viitorul atârnă de un fir de aţă până se mută în noua locaţie; şi a cui vină ar fi fost dacă Janus renunţa la serviciile ei? Normal că a Rebeccăi. Fata mormăi ceva în bărbie - cum să facă o asemenea prostie? Numai că nu-i plăcea tipul şi nu dorea să se compromită sub nicio formă.

O cuprinse un sentiment de remuşcare. Mai bine o avertiza pe Barbara de iminenţa pierderii preţiosului client. Să-i spună că i se oferise un post pe care ea-l refuzase. Cu cât afla mai repede, cu atât mai bine, pentru a se pregăti moral şi financiar. Işi aruncă pe pat obiectele de plajă şi căută ceva de scris, aşezându-se la măsuţa de la fereastră.

Trecu de o pagină, explicând cum Janus era unul din invitaţii lui sir Geroge şi reproşându-i prietenei sale că nu găsise o scuză mai bună pentru absenţa ei. Apoi începea greul, căci Barbara n-avea să primească veştile cu sufletul împăcat, mai ales că Rebecca însăşi îi sugerase tipului să-şi ia o secretară. Decise astfel doar să menţioneze oferta, precum şi posibilitatea ca el să renunţe la seviciile agenţiei. Tocmai când să termine, îl zări afară pe cel despre care scria. Dinţii ei, care muşcau când şi când din capătul stiloului, acum se înfipseră adânc în metalul

obiectului. îl urmări încordată cum se îndrepta spre casă. Apoi, amintindu-şi scena pe care i-o făcuse, şi cum îl lăsase cu ochii în soare, surâse ca pentru sine. Mai devreme, fusese prea aprinsă pentru a savura victoria, dar acum, relaxată, putea aprecia cu un ochi obiectiv felul în care acţionase. El singur provocase acel deznodământ, gândi ea, iar acum mai mult ca sigur c-avea s-o evite de bunăvoie; nici că se putea mai bine. La un moment dat, observă că o altă persoană se apropie de el. Doamna Carmichael - care probabil pândise întoarcerea scriitorului. însă după doar un scurt schimb de vorbe, Janus îşi reluă paşii spre casă, lăsând-o pe femeie cam abătută, chipul ei puternic machiat fiind vizibil frustrat. Rebecca zâmbi din nou. Se vede treaba că Janus nu-şi revenise; oare voia să-şi încheie vizita la Pinehurst pe cine-ştie-ce motiv?

Până să sune gongul pentru masa de prânz, Rebecca terminase scrisoarea pentru Barbara. Se hotărâse a mai trece pe la ea înainte de a se întoarce la facultate, adică peste cinci săpătmâni. Destul timp pentru a afla dacă Janus renunţa la serviciile ei, caz în care îşi va ajuta prietena să investească o parte din banii moşteniţi de la tatăl ei în afacere, până când lucrurile se mai calmează.

Astfel împăcată cu propria-i conştiinţă, Rebecca o luă spre camera de zi, întâlnindu-l pe John pe hol.

- Afurisitele alea de plante n-au ajuns astăzi, remarcă el sec. Acum trebuie să mă duc la trenul de două şi

patruzeci. M-am întors pe la zece şi jumătate, dar am auzit că ai petrecut dimineaţa cu Leon, luând notiţe pentru el, remarcă pe un ton acuzator.

Rebecca îi observă pe Janus şi pe Laura venind şi ei spre locul de întâlnire, şi intră repede la masă, înainte de a răspunde.

- Păi, mă oferisem să-l ajut puţin. Dorea un context englezesc pentru romanul său.

- Credeam că scrie doar poveşti australiene, remarcă John în fugă, trăgând scaunul pentru ea.

Apariţia altor invitaţi o scuti pe tânără de alte răspunsuri; colonelul Frankly şi doamna Layman părăsiseră domeniul în acea dimineaţă, aşa că doar Caroline mai trebuia să vină, însă întârzia ca de obicei. Absenţa celorlalţi invitaţi părea că intensifică animozitatea dintre Rebecca şi Janus; cel puţin asta era impresia fetei. El îşi îndrepta întreaga atenţie spre gazdă. Sir George se afla undeva între replicile inteligente ale lui Janus şi întrebările impertinente ale doamnei Carmichael. Restul după-amiezii trecu într-o atmosferă de lenevealã pe marginea piscinei. Rebecca, nedorindu-şi încă o zi în compania lui Janus, era mulţumită că sir George îşi asumase responsabilitatea de-a întreţine atmosfera, asta în absenţa fiului său, plecat din nou la gară. Le arătă tuturor nişte scrisori ce datau încă din timpul lui Cromwell şi alte câteva obiecte legate de trecutul îndepărtat al acelui domeniu, de care el era foarte

mândru. In afară de pasiunea pentru plante, o mai avea şi pe aceasta, a mărturiilor vechi, iar Rebecca se simţea la adăpost în compania poveştilor bătrânului.

Laura, în schimb, nu era la fel de norocoasă. Caroline protestase faţă de intenţiile gazdei de a-şi dezvălui comoara, pe motiv că ea o mai văzuse, însă cum el se arătase neînduplecat, femeia se văzu nevoită a se retrage de la piscină, bosumflată. Lungită pe şezlongul ei, lăsându-se dezmierdată de razele soarelui, Rebecca asculta amuzată replicile conflictuale dintre Laura şi Caroline. De data asta, motivul erau declaraţiile plicitisitoare pe care sir George le furniza musafirilor; femeia încă nu-şi schimbase părerea cu privire la retragerea celor două fete cu o seară înainte de la dans.

- Petrecerile acasă, zicea aceasta din urmă, nu mai sunt ca odinioară. întotdeauna ne asiguram că invitaţii noştri se distrează, şi suspină dramatic. Dar asta se întâmpla pe vremea soţului meu, care lăsa totul în seama mea.

Fata ar fi trebuit să ignore această remarcă, mai ales că doamna Carmichael era în cunoştinţă de cauză în ce priveşte petrecerile lui sir George şiale invitaţilor acestuia.

- De ce nu vă distraţi singură, atunci? întrebă ea sarcastic, ştiind reacţia vehementă a bătrânei, care întotdeauna afişa masca sărăciei; însă fata ştia bine că răposatul îi lăsase o avere frumuşică, şi adesea regreta

soarta fiicelor care acum trăiau dintr-o amărâtă de pensie până la vârsta maturităţii.

- De parcă mi-aş permite, răspunse femeia ferm. Am două fete pe care trebuie să le întreţin.

- A, parcă spuneaţi că Joanna are de lucru, ceea ce ar însemna că vă rămâne doar una, nu?

în acest punct Rebecca încetă a le mai acorda atenţie. Avea altele pe cap, în ce priveşte propria persoană şi postul oferit de Janus.

Dacă ar fi fost din partea altcuiva, l-ar fi acceptat imediat. Oftă. De ce erau lucrurile aşa de complicate? Acum ştia cu certitudine că zilele ei la facultate erau numărate. Avea nevoie de un post care să o stimuleze mai mult, care să o scoată dintre zidurile închistate ale colegiului. Era ca şi cum cineva ar fi bătut-o pe umăr, trezind-o la realitate cu îndemnul de a-şi trăi viaţa. Scutură din cap. Nu-i stătea în fire să gândească astfel. Acum însă se găsea la ananghie, vulnerabilă; ori, întotdeauna fusese atât de sigură pe sine.

Câţiva stropi răzleţi o treziră de-a binelea. Laura intrase în bazin şi o chema şi pe ea.

- Haide! Ai lenevit prea mult.

La scurt timp, întrară înapoi în casă.

- Ai auzit ce mi-a reproşat, că nu sunt în stare să lucrez? izbucni furioasă Laura, când se văzură între patru ochi. Ce bine că pleacă mâine. A încercat să mai cerşească încă o săptămână din ospitalitatea tatei, dar bine că el nu

i-a acordat-o. Şi tot jocul cum că e săracă! Doar ai văzut ce broşă cu diamante avea aseară. Adevărul e că femeia e pe cât de rea pe cât se spune. O putea aduce şi pe biata Sue; tata nu s-ar fi supărat, iar fata s-ar fi distrat. Dar nu! Nu vrea ca cineva să-i stea în cale când plănuise atât de minuţios cum să-l pună pe tata într-o situaţia compromiţătoare!

- Laura! protestă Rebecca. Nu-mi place femeia, ţie nici atât, dar fii atentă să nu te audă careva.

- Nu mă interesează, răspunse fata încăpăţânată. Toată lumea îi ştie năravul. A stricat toată petrecerea. Sunt sigură că din cauza ei a plecat familia Roberthson miercuri. înainte să apară scriitorul tău, îi făcea ochi dulci lui Sandy Roberthson, care e un viitor membru al Parlamentului, şi se zvoneşte că are să fie ridicat la rang de cavaler. Deci nu vânează doar un al doilea soţ, ci şi unul cu titlu. Noroc că doamna Roberthson i-a dejucat planurile şi l-a salvat pe bărbatul ei.

Rebecca încă nu îngurgitase bine relaţia pe care Laura o atribuia între ea şi Janus.

- Mă rog.. .Ideea e că nu ne place de ea.. .Iar el nu e scriitorul meu, apropo. Abia-l cunosc. Şi mai înveseleşte-te; mâine la ora asta rămânem doar noi.

în ciuda acestor perspective îmbucurătoare, se pare că doamna Carmichael nu voia să plece prea uşor, iar la cină sugeră ca totul să se încheie cu un dans, mai ales că era

ultima seară oficială. Gazda nu putea refuza încă o dată, şi nici fetele nu gsiră o scuză plauzibilă.

- O să mă ia durerile de cap, anunţă Laura pe când cele două se duceau să se schimbe, şi o să mă retrag la un moment dat, şi o sfătui pe cealaltă să facă la fel.

Rebecca îşi dorea din tot sufletul s-o poată urma, dar două migrene prea băteau la ochi. Laura se gândi prima la acest aspect.

- Te-ai dovedit o foarte bună prietenă, îi reproşă acesteia. Eu am venit aici de dragul tău, şi ce faci? Mă abandonezi în gura lupului. Cum să mă descurc singură?

- O să te distrezi. Imaginează-ţi - John şi Janus la cuţite pentru a-ţi cădea în graţii întreaga seară! Nu că ai avea de unde alege... Dar tipul chiar are o privire sugestivă când se uită la tine.

- Nu-mi doresc pe niciunul din ei, răspunse Rebecca. Şi nu cred că o să mă distrez. Ţie îţi place Janus, nu? Tatăl tău are să dansese cu Caroline, ceea ce înseamnă că tipul îţi va rămâne ţie. Eu o să-l iau pe John.

- De data asta, nu. In ce-l priveşte pe tata, îţi spun eu ce-o să facă. O să danseze o singură dată cu afurisita aia, după care se va retrage în seră să petreacă întrega seară alături de minunatele lui orhidee. Iar eu n-am de gând să mai petrec nicio clipă în compania nenorocitei ăleia. I-am spus tot ce aveam de spus.

Infrântă, Rebecca intră la ea pentru a se schimba.

Seara nu se anunţa atât de splendidă pe cât prezisese Laura, cu John hotărât a-l înlătura pe Janus, iar acesta pus pe răzbunare. Amuzată în sinea ei, fata îşi încheie fermoarul rochiei de mătase albastră pe care o alese, cu un corsaj clasic. Mai mult ca sigur că după scena de dimineaţă, Janus o va evita. In ce-l priveşte pe John, acesta nu încercase nicio mişcase pe tot parcursul zilei, nu va încerca nici acum. Mai bine că Laura nu va asista la pretenţiile pe care Caroline le va emite de a fi frumoasa balului, bucurându-se de întreaga atenţie a lui Janus, mai mult decât suportabilă. înainte de a ieşi, fata se mai cercetă încă o dată în oglindă.

Nu coborî direct, ci aruncă ochii în camera prietenei sale în speranţa că s-a răzgândit. Insă o găsi tolănită în pat, cu o carte în mână.

- Eu am plecat, anunţă, încercând să-i ridice celeilalte moralul.

- Arăţi fabulos, ridică Laura ochii din carte. Eşti sigură că nu-ţi place Janus?

Rebecca nu se deranjă a răspunde şi închise uşa, aproape izbindu-se de Caroline, care tocmai trecea pe-acolo. Dacă adineauri aproape o criticase pe fată pentru opiniile despre starea materială a bătrânei, acum îi dădea dreptate. Cunoscând câte ceva despre haine, Rebecca putea spune cu certitudine că rochia bătrânei costa mai mult decât şi-ar fi permis ea însăşi să dea pe vreun articol

de îmbrăcăminte. Şi în orice caz, culoarea rozalie a materialului se potrivea mult mai bine pentru cineva mai tânăr. Parfumul asemenea, puţin cam dulce pentru gusturile fetei, însă foarte scump.

Cele două se admirară un timp în tăcere.

- Drăguţă, zise femeia. Eu merg pe culori mai puternice. Fără Laura? întrebă din capul scărilor.

Rebecca spuse ceva despre o durere de cap, la care cealaltă zâmbi ironic.

- Presupun că nu ştie cu ce să se îmbrace, ridică puţin tonul. Nu e deloc sociabilă. Cred că-l pune la grea încercare pe tatăl ei.. .dar şi maică-sa a fost la fel. Nu-l susţine deloc pe sir George.

Rebecca se abţinu să răspundă, sperând din tot sufletul ca prietena ei să nu fi auzit aceste cuvinte, deşi îi erau adresate.

Cele două ajunseră într-o curte interioară dintre casă şi seră, spaţiul fiind îndeajuns de mare pentru cei şase. Sir George insistă să le arate ultimele achiziţii.

John se arătă mai dezinteresat decât restul, ceea ce era de aşteptat, având în vedere că petrecuse jumătate din zi aşteptând trenul cu plantele. Abia ce ajunsese acasă, că se şi instalase pentru cină. Acum refuză să intre, preferând să caute muzică pentru dans.

Abia după ce toţi admirară priveliştea plictisitoare a unor Hori purpurii cu pete oranj, li se îngădui să se întoarcă

în curte. Cel puţin Rebecca era fericită să scape de acel spaţiu claustrofobic din seră, să respire aer curat. Iar feţele celorlalţi doi invitaţi păreau a fi de aceeaşi părere. Gazda , puţin cam dezamăgită de timpul scurt petrecut alături de preţioasele sale flori, veni şi el chiar în clipa în care se auzeau primele acorduri ale muzicii.

Rebecca sperase la o seară fără prea multe complicaţii în ce-l priveşte pe Janus Leon, dar constată cu surprindere că nu doar Caroline era capabilă a uita vechile conflicte când era vorba de propriile interese. Aparent, şi Janus alesese a ignora refuzul ei de dimineaţă, purtându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Probabil că atmosfera luase amploare şi din ideea că bătrâna i-ar fi rămas lui toată seara - o situaţie perfectă pentru Rebecca. însă tânăra se văzu nevoită a-i accepta pe rând, mai întâi pe John, apoi pe Janus; sir George, după primul dans, se retrase în seră, exact aşa cum prezisese Laura.

La prima vedere, Rebecca se putea bucura de clipele petrecute, însă de fiecare dată când dansa cu Janus, apropierea lui îi provoca un oarecare disconfort. îmbrăcat în frac, cu o cămaşă perfect scrobită, ar fi ieşit în evidenţă în orice împrejurare, încât succesul lui printre reprezentantele sexului opus era unul explicabil.

Atitudinea lui o neliniştea şi mai mult. Ca niciodată, se arătă foarte politicos, precum un străin, iar subiectele abordate nu aminteau nimic de antagonismele de mai

devreme. Rebecca ajunsese într-un rând chiar să se întrebe dacă doar visase altercaţia de dimineaţă, deşi ştia că nu era adevărat, însă privirea i se înceţoşa ori de câte ori ochii lui blânzi îi întâlneau pe ai ei.

Pe la jumătatea serii se iscă o neînţelegere, într-un fel spre uşurarea Rebeccăi. Janus îl deranjase pe John prin faptul că o strânsese pe fată prea aproape de el. Fiul gazdei, care monitorizase întreaga scenă, se simţise ofensat şi nu se arătă deloc politicos adresându-se scriitorului. Tânăra, prevăzătoare, refuză următoarea invitaţie la dans a lui Janus. Doar insistenţele ei de a păstra o distanţă considerabilă în timpul dansului împiedicase o poziţie mult mai intimă între cei doi. Tocmai în aceste clipe tensionate se întâmplă ca doamna Carmichael să se întoarcă dinăuntru, agitată, anunţând că-şi pierduse broşa cu diamante. Ceru ajutorul celorlalţi imediat, disperată.

Obiectul nu era de găsit nicăieri, nici prin împrejurimi, şi nici prin locurile unde căutase femeia. Rebecca încercă să-şi amintească dacă o văzuse la pieptul ei în acea seară, asta în ciuda asigurărilor că o purtase. Privind însă decolteul generos şi volănat al rochiei acesteia, realiză că nimeni n-ar fi sesizat din cauza volanelor. Şi servitorii fuseseră antrenaţi în căutarea obiectului, dar nimeni nu o găsi. Sir George înclina spre teoria Rebeccăi, aceea că broşa nu fusese purtată în acea seară, astfel că cercetările se extinseră spre dormitorul şi baia femeii, în ciuda

refuzurilor bătrânei. După mult timp şi niciun rezultat, când toată casa fusese răscolită, în afară de perimetrul personalului, Caroline veni cu sugestia că cineva îi furase preţiosul obiect. Sir George se văzu nevoit a extinde şi mai mult căutările, ca să fie împăcat; mai ales că femeia susţinea sus şi tare că o purtase mai devreme şi că nu avea unde altundeva s-o caute. Din nou nu gsiră nimic, încât Caroline întări ideea cum că-i fusese furată, spre indignarea gazdei care excludea această posibilitate, inclusiv în ce priveşte personalul său.

- Şi atunci, unde e? întrebă ea înfuriată. Nu e una foarte mică să n-o vadă nimeni. Dacă o scăpam pe undeva, trebuia deja s-o găsesc.

- Poate că a găsit-o cineva, răspunse bătrânul, şi a pus-o undeva cu gândul să ţi-o înapoieze mai târziu.

- După cât am căutat? Cred că toată lumea ştie deja că mi-am pierdut broşa, şi nimeni nu mi-a înapoiat-o, nu?

O singură persoană nu ştia de toată tevatura, îşi aminti Rebecca dintr-o dată. Laura - care putea foarte bine s-o fi găsit şi să nu se deranjeze a anunţa pe nimeni, mai ales că cele două nu erau în cele mai bune relaţii.

Ca şi cum gândurile Rebeccăi trecură brusc spre Caroline, femeia se pomeni strigând:

- Laura! şi urcă spre camera acesteia, urmată îndeaproape de Rebecca, cea care putea vedea de la o poştă dacă într-adevăr pretena ei se făcea vinovată.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult Carolinei, deja secată de puteri, decât să-i facă probleme fetei. Ajunsă sus, bătrâna dădu uşa deoparte fără a mai bate. O gsiră pe Laura pregătindu-se de culcare, acum privindu-i indignată pe cei care-i invadau intimitatea. înainte ca fata să se dezmeticească, bătrâna o luă de sus:

- Mi-ai luat broşa?

- Nu, se înfurie fata; şi se obişnuieşte să baţi la uşă înainte de a intra în dormitorul cuiva! şi îmbrăcă la repezeală un halat, arătând cu degetul spre uşă.

Mormăind ceva, femeia ieşi, hotărâtă ca a doua zi să cheme poliţia, indiferent că era sau nu pe placul lui George.

- Mai degrabă ea a pierdut ceva, nu? zise Rebecca după plecarea tuturor. A insistat că a purtat-o în seara asta, dar cu toate volanele alea de la gât, nu-mi amintesc s-o fi văzut, sinceră să fiu.

- I-a scăpat în hol, răspunse cealaltă fata, îmbărbătată.

- Adică tu i-ai luat-o? se miră Rebecca.

- Aşa-i trebuie, rânji Laura. Acum, las-o să fiarbă până mâine. Am auzit ce-a zis mai devreme despre tata. E grav, dar când se leagă şi de mama.. .Ea n-are s-o ajungă niciodată, şi oftă adânc. Nu-ţi face griji; n-am luat-o ca s-o păstrez. Oricum, nu e pe placul meu. O să i-o pun pe noptieră când coboară mâine la micul dejun. Doar n-o să i-o dau chiar acum, nu? Dacă mă întreba frumos, în loc să

mă acuze, poate i-o dădeam.

- Nu poţi să i-o laşi pe noptieră, zise Rebecca. sir George a insistat să mă duc cu ea în dormitor pentru orice eventualitate. Deşi furioasă, a acceptat în cele din urmă, mai ales după ce a venit cu aluziile cum că i-a fost furată. Trebuie să găseşti o altă soluţie, deşi eu nu întrevăd alta. Au căutat peste tot!

- Da, sigur! De parcă ar fi ceva serios! Când o s-o găsească mâine în cameră, o să-şi dea seama că a fost o glumă. Şi bucuria îi va fi aşa de mare, încât n-are să mai facă atâta caz.

- Nu e chiar atât de uşor, remarcă Rebecca, îngrijorată. Dacă îi este înapoiată, înseamnă că cineva într-adevăr i-a luat-o. Cel puţin aşa o să creadă ea, mai ales că implică şi poliţia. Nu-ţi dai seama? O să spună că cineva se simte cu musca pe căciulă; şi ce să facă Janus, sau chiar John cu o broşă.

- Adică o să creadă că tu i-ai luat-o? întrebă Laura, neîncrezătoare.

- Păi, pe tine te-a întrebat direct, nu? Numai eu rămân pe dinafară.

- Prea bine, oftă Laura, înfăşurându-şi cordonul în jurul taliei. Mă duc să-i mărturisesc. N-are să-mi facă plăcere, dar nu vreau să fii acuzată.

- Nici asta n-aş face, ezită Rebecca. Cel puţin nu în starea în care e acum. E furioasă pe tatăl tău că n-a crezut-

o, şi vrea răzbunare. E prea târziu. Nu văd cum ţi-ar accepta explicaţia fără să facă mare tam-tam.

- Dar nu văd cum are să facă tam-tam, se încruntă Laura. Tata o să pună capăt oricărei scene; o să mă creadă pe mine, nu pe ea, dacă încearcă să mă acuze.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, după care Laura parcă se trezi.

- O, nu! Sunt o proastă! şi se plesni peste frunte. Tocmai i-am oferit pe tavă femeii ceea ce căuta de luni de zile. Abia acum îmi dau seama. Ca să nu dezvăluie că fata lui sir George e cleptomană, o să ceară o recompensă grasă - cum ar fi o căsătorie - doar ca să intre în familie. Ai dreptate, se cutremură ea doar la gândul de adineauri. Nu pot să i-o dau acum. Ce ne facem, Rebecca?

- Nu cred. încercă ea să dezmintă presupoziţia celeilalte, deşi începea să fie din ce în ce mai convinsă de adevărul spuselor
Laurei.

- Ba da, crede-mă!

- Atunci, trebuie să căutăm unde s-o plasăm.. .şi-o s-o fac eu. Dar unde?

Apoi, dintr-o dată, avu o revelaţie.

- In seră, zise ea veselă. Sunt sigură că acolo n-a căutat nimeni. Pentru a lămuri nedumerirea Laurei, fata îi explică vizita lor de
la începutul serii.

- Am stat acolo foarte puţin, pentru că era cam neplăcut, căldură.. .Acolo o s-o las, lângă o orhidee. Putea foarte bine să-i fi căzut acolo.

-O să ai respectul meu veşnic, râse Laura, luând broşa dintr-un sertar, înmânând-o Rebeccăi.

Capitolul 5

într-atât de preocupată era Rebecca să scape de broşă înainte de a da ochii cu cineva, încât practic zbură de-a lungul coridorului. îşi spunea în sinea ei că născocise o metodă foarte bună; acum avea nevoie doar de puţin noroc. Nici nu lua în considerare probabilitatea ca sir George să încuie sera peste noapte - de ce-ar fi făcut-o? Doar nimeni nu se gândea să dea iama în orhideele lui..."Am impresia că-nnebunesc!" îşi zicea tânăra; şi nu era deloc amuzant.

Ajunse jos, fericită că toată lumea părea că se retrăsese la culcare; trecu printr-un coridor slab luminat spre porţiunea ce făcea legătura între seră şi restul casei. Trebuia să treacă de bibliotecă şi de salon, sperând să nu găsească pe nimeni acolo. Şi mai bine ar fi fost ca în seră să fie şi o luminiţă cât de slabă, ca nu cumva să dea peste cine-ştie-ce ghiveci cu vreo plantă exotică, şi să trezească întreaga casă. însă şi mai important era să se vadă intrată.

Indată însă ce dădu colţul să intre pe coridor, se petrecu inevitabilul; graba şi neatenţia i-au fost fatale. Obiectul lovit cu putere păru că se sfărâmă pe loc, fata abia reuşind să-şi păstreze ea însăşi echilibrul. Scăpă broşa din mână, această rostogolindu-se pe covor, şi se opri abia la câţiva metri mai în jos. Pietrele scumpe ale bijuteriei străluceau chiar şi în acea lumină slabă a culoarului.

Abia după vreo câteva secunde realiză că o mână puternică o susţine; doi ochi mari şi albaştri o priveau fix, iar

nervozitatea ei crescu pe dată. Tocmai el! gândi, dar se sforţă să-i zâmbească larg. O greşeală inexplicabilă având în vedere că întreaga săptămână îl tratase cu cel mai mare dispreţ.

- Mulţumesc, îngăimă fata. Mă grăbeam... voiam o carte din bibliotecă înainte de stingerea luminilor, explică fără suflare, sperând să pară cât mai credibilă.

Janus o măsură lung, apoi, fără a scoate un cuvânt, se duse în direcţia unde căzuse broşa, o ridică şi o studie o secundă. Apoi se întoarse la Rebecca, ale cărei picioare începuseră a se muia. Dacă ar fi avut măcar puţină stăpânire de sine, ar fi trecut pe lângă el, ignorând apariţia bijuteriei. El n-avea cum să dovedească faptul că ei îi căzuse...

- Ai greşit direcţia, nu crezi? şi continuă să cerceteze broşa. Camera doamnei Carmichael e la etajul al doilea, nu?

Rebecca era hotărâtă să-şi păstreze calmul, să nege orice implicare, dar ceva dinlăuntrul ei îi dicta că luptă pentru o cauză pierdută; putea însă încerca.

- Venisem să iau o carte, spuse ea rece, privind broşa din palma lui. Deci aţi găsit-o...sir George are să vă mulţumească din suflet. La fel şi doamna Carmichael, adăugă încet, parcă auzindu-şi bătăile puternice ale inimii.

- Am văzut cum ţi-a zburat din mână când ne-am ciocnit. Ce făceai cu ea? O lăsai în bibliotecă până când aveai cale liberă s-o recuperezi ?

Fata inspiră adânc. O situaţie cam delicată. Dintre toţi, taman pe ea o prinsese asupra faptei! Ochii ei frumoşi întâlniră

privirea lui fermă.

- N-o să mă credeţi orice-aş zice, răspunse ea moale, însă aveam de gând s-o las în seră, iar mâine cineva avea s-o găsească. Nu eu am luat-o...de fapt, nimeni n-a furat-o, dacă asta vreţi să sugeraţi. A fost doar o întâmplare nefericită.

Se citea pe chipul lui neîncrederea în vorbele fetei, dar bărbatul rosti firav, mult prea firav:

- Aş vrea să te pot crede, şi Rebecca detectă o oarecare satisfacţie ascunsă în atitudinea lui.

Acum, se temea că tipul avea să-i înapoieze obiectul lui sir George, iar Laura va fi demascată, şi de-aici un întreg scandal.

- Ai un obicei prost? întrebă el ferm. Nu e de mirare că-ţi permiţi să te îmbraci ca lumea.

Rebecca se abţinu să nu-l pălmuiască. Pe de altă parte, îşi dorea din tot sufletul să-i mărturisească adevărul, precum şi necesitatea ascunderii acestuia faţă de restul invitaţilor.

- Nu eu am luat broşa, rosti ea, incapabilă să mai continue.

La urma urmei, acesta era adevărul, deşi el n-o crezu nici de data aceasta. Se auziră paşi pe coridor, iar Janus o prinse aprig de braţ pentru a o împiedica să fugă. Stokes, majordomul trecu pe lângă ei, făcându-şi ultimul tur înainte de a închide toate uşile. Rebecca se văzu trasă în braţele lui Janus, sărutată într-un fel aparte, aşa cum niciun străin nu şi-ar fi permis să sărute o femeie pe care abia o cunoscuse.

Stokes muşcă imediat momeala, şi le ură noapte bună pe un ton foarte politicos. Educaţia îl împiedica să arate sau să-şi

exprime în vreun fel surprinderea; trata scena cu naturaleţe, ca şi cum ar fi fost familiarizat cu astfel de scene. Cu toate acestea, Rebecca se îndoia că majordomul să mai fi zărit astfel de scene de când se afla în slujba lui sir George.

După plecarea bărbatului, revenindu-şi după şocul trăit, tânăra se pomeni împinsă într-un salonaş de lângă bibliotecă. Janus o eliberă din strânsoare, dar se postă în faţa uşii pentru a preîntâmpina fuga ei.

Din ochii ei superbi ieşeau flăcări de furie înspre cel care îndrăznise s-o bruscheze într-un asemenea hal. Se simţea precum o femeie de nimic, pe care el o acostase pentru a se distra puţin.

- Cum îndrăzniţi! şuieră. V-am spus adevărul, dar dacă nu mă credeţi e treaba dumneavoastră. Faceţi ce vreţi cu afurisita aia de broşă. Duceţi-o lui sir George; nu-mi pasă. N-am de ce să-mi fac griji. Dar dacă mai încercaţi aşa ceva cu mine, aveţi cuvântul meu că vă dau în judecată!

Janus studie gânditor ochii ei înflăcăraţi şi obrajii împurpuraţi, apoi păşi uşor spre ea, determinând-o să se retragă.

- Vorbesc foarte serios! Dacă vă mai apropiaţi de mine, ţip!

- Mă îndoiesc că are să te audă careva, zise el, păşind în continuare spre ea. Şi ştiu exact metoda pentru a te împiedica s-o faci.

Rebecca atinse măsuţa de lângă fereastră. Nu mai avea unde să meargă. Poate c-ar fi trebuit să simtă panică, dar era

mult prea furioasă pentru a încerca asemenea senzaţii.

- Eşti cam aprinsă, nu? remarcă el, foarte aproape de obrazul ei, fixându-i ochii de un albastru netulburat. Avem câte ceva de discutat, adăugă pe un ton binecunoscut Rebeccăi, pe care însă îl detesta din toată inima. Depinde de tine la ce concluzie se ajunge...spre beneficiul amândurora, bineînţeles.

Fata ştia prea bine la ce concluzie se referă el. De asemenea, era conştientă de atracţia pe care ea, ca femeie, o reprezenta pentru sexul opus. Mai mult ca sigur că acum Janus profita din plin de capcana în care o atrăsese, mai ales că nu multe femei îi rezistaseră până atunci. O va face să plătească pentru refuzurile repetate.

- Nu mă interesează, îi trânti în faţă. Vă pierdeţi timpul.

Janus ridică din sprâncenele stufoase, apoi surâse viclean. Rebecca îl ignoră, deşi abia acum începuse a se teme cu adevărat de gesturile lui, precum ale unei fiare sălbatice.

- Nu te prosti, o mustră. Până acum ai avut noroc, nu? Sau poate că te-ai scos cumva...Presupun că asta ai de gând şi acum, nu? John Sanderson e destul de vrăjit de tine ca să te acopere. Dar cu mine e altceva, şi-şi plimbă uşor degetele pe o bretea a rochiei ei de seară. Foarte avantajoasă poziţia ta...Am mai auzit de unele ca tine; te infiltrezi printre cei avuţi, şi-i mângâie uşor părul. Arăţi perfect pentru aşa ceva. Dacă Sanderson te-a cerut, presupun că te-ai purtat frumos, dar de data asta nu ţi-a mai ieşit, şi nu puteai să nu pleci cu ceva profitabil de pe urma acestei săptămâni.

Zâmbetul pe care-l afişă acum nu mai avea nimic plăcut în el.

Rebecca tăcu, însă ochii ei ascundeau întrega ei nenorocire. Janus se amuza acum pe seama ei, iar când se va fi săturat, o va da pe mâna autorităţilor. Iar ea va trebui să explice cum ajunsese în posesia broşei fără a o implica pe Laura. Inspiră adânc. Il va lăsa să continue, căci nimeni nu-l va crede. Cei de la facultate îi vor da oricum recomandări bune; apoi îl mai avea şi pe John. Se blocă, abia acum realizând că-l punea pe John în aceeaşi poziţie ca pe doamna Carmichael; se aştepta ca el s-o primească tot cu braţele deschise, când de fapt ar fi trebuit să fie recunoscătoare dacă o mai accepta. Şi ce persoană minunată era John, nu ca bărbatul din faţa ei, care profita de prima ocazie.

- Haide, spuneţi! îl provocă ea. Nimeni nu vă va crede. O să spun că am găsit broşa, adică exact ce s-a întâmplat.

- Şi crezi că ai să scapi? A, nu. Imi pare rău că te dezamăgesc, dar respect prea mult farmecele tale feminine pe care le foloseşti faţă de Sanderson. Am să te predau direct doamnei Carmichael, nu sclavului tău. Şi unde ai găsit totuşi broşa ? întrebă pe neaşteptate, prinzând-o pe picior greşit. Având în vedere că am căutat întreaga casă...

Fata clipi des, încercând să dea un răspuns cât mai plauzibil, însă el plescăi din buze, sarcastic:

- Era o idee bună s-o laşi în seră. Acolo, n-am stat prea mult. Ai gândit repede. Numai că nu cred că o puneai acolo

pentru a fi găsită...

- N-aveţi decât să credeţi ce doriţi. Sunt obosită şi mă duc la culcare, declară ea sus şi tare, mai stăpână pe sine decât era de fapt.

-Ai să mergi când spun eu. încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde ai găsit-o?

Rebecca îl privi lung; ce inistent era.

- Nu văd de ce v-aş răspunde...Sau ce drept aveţi să mă chestionaţi, şi dădu să treacă de el spre uşă.

Janus însă avea alte planuri cu ea, şi o prinse numaidecât de mijloc, întorcând-o cu faţa la el. Gestul său brutal umplu paharul, şi fata ridică automat mâna pentru a-l plesni peste faţă. Dar nu apucă, el prinzându-i şi încheietura cu atâta forţă, încât aproape scânci de durere.

- Nu sunt unul din admiratorii tăi, şuieră el. Ţine minte, mai ales că o să ne vedem foarte des pe viitor. Am să-ţi fac o propunere şi ar fi inteligent din partea ta s-o accepţi, dacă nu vrei să ajungi după gratii, şi surâse viclean. Acum cred că-mi permit să te am, domnişoară Lindsey.

- Mă şantajaţi, domnule Leon ?

- Uite cine vorbeşte de şantaj... se miră el. Eu îţi fac o favoare, la fel cum îmi faci şi tu una. E simplu, nu?

- Şi dacă refuz? întrebă ea, deşi ştia prea bine răspunsul.

- Trebuia să mă gândesc că eşti încăpăţânată din fire, şi o măsură atent. Recunosc că eşti atrăgătoare, dar eu nu sunt interesat de farmecele tale. Sunt destul de demodat încât să

trec cu vederea un chip frumos. Contează ce se ascunde în spatele acestuia. Ce găsesc dacă te demasc? O mică şterpelitoare? Să ştii că aş putea foarte bune să trec peste acest aspect; cred că ţi-a fost greu să ajungi printre cei de viţă nobilă, deci din punctul tău de vedere, e de înţeles. Insă nu voi accepta atitudinea ta înfumurată, snobismul. Urăsc asemenea persoane, şi ar cam fi timpul ca cineva să-ţi taie craca de sub picioare. Iar eu am să mă delectez cu fiecare clipă când voi face asta.

Ochii fetei se plecară sub privirea lui acuzatoare. Situaţia era prea încordată pentru a mai repara ceva; dacă ei doi s-ar fi aflat în termeni mai buni, putea face apel la bunul lui simţ. Acum însă, căuta să se răzbune. Oftă, neajutorată. Măcar de l-ar fi putut convinge să dea broşa direct gazdei, s-o acuze de faţă cu el, dar cum voia s-o dea bătrânei...fata era pregătită să înfrunte destule pentru Laura, dar în anumite limite. Poate dacă-i spunea toată povestea...De ce s-o menajeze atât pe prietena ei?

- Uitaţi ce e...Am să vă povestesc ce s-a întâmplat, şi dacă nici acum nu mă credeţi, n-am ce face.

Incepu să-i explice cum găsise obiectul în camera Laurei

- Mi-a spus că a găsit-o pe hol. A vrut doar s-o zgândăre puţin pe doamna Carmichael. Trebuie să fi observat că ele două nu prea se au la suflet. Dar nu voia în niciun caz să păstreze broşa, dar dacă tot s-a făcut atâta caz, iar bătrâna a şi acuzat-o pe faţă, şi-a recunoscut scăparea de moment, iar

eu m-am oferit s-o ajut; aici inspiră adânc. O lăsam în seră după cum v-am zis mai devreme.

Cercetă nerăbdătoare privirea interlocutorului, care părea sceptic şi acum.

- E cam josnic, nu crezi? Să o implici pe sora lui John...Te-ai implicat, nu, fiindcă nu te vrea ca soţie a fratelui ei.

Furia Rebeccăi se înteţi. După ce că-i declara doar adevărul, el nu pierdea nicio clipă ocazia de a se răzbuna.

- întrebaţi-o! sări ea. Nu v-aş fi spus aceste lucruri dacă aveam de ales. Vă cer doar să păstraţi tăcerea, de dragul Laurei.

- înţeleg...Deci zici să mă duc sus, şi s-o întreb foarte natural dacă nu cumva a şterpelit ea broşa, nu? întrebă el pe un ton sarcastic. Nu mă duci chiar aşa uşor de nas. Nu intenţionez să-mi pătez renumele, mai ales că nu cred niciun cuvânt din ce-ai spus! şi o studie îndelung, pentru ca după aceea să adauge, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat: Acum, să-ţi spun ce-o să fac. Eu voi "găsi " broşa în seră...Sper că nu te superi că-ţi folosesc ideea, zise sugestiv. în schimbul cooperării mele, ai să accepţi postul de - secretară a mea, şi rânji mârşav. Ca un fel de simbol al statutului tău...Unii aleg maşinile scumpe, eu am gusturi ceva mai exotice.

Pe tot parcusul discursului său, Rebecca simţi ca şi cum o învăluia un giulgiu, puternic, fără scăpare, şi pentru o clipă intră în panică. Doar nu vorbea serios. Oare îşi bătea joc de ea?

- O să călătoreşti cu mine, anunţă el, lămurindu-i orice dubiu. Pentru început, în insula Madeira. Am de rezolvat ceva acolo, şi o privi încă o dată foarte expresiv. Dacă n-ai paşaport valabil, te sfătuiesc să-ţi faci. Plecăm aproximativ în trei săptămâni. După care ne ducem în patria mea, continuă el, fără a sesiza expresia plină de
uimire a fetei. Tata va fi deosebit de încântat să te vadă. E unul din sfaturile pe care mi le dădea când eram tânăr - să-mi iau o secretară frumuşică - aşa măcar ştie că m-am realizat.

- Sunteţi de-a dreptul nebun! căscă fata ochii. Dacă e o glumă, cred că deja s-a mers prea departe!

- Vorbesc foarte serios, se răsti el. Ai timp până mâine să te decizi. Aştept. Dacă refuzi, mă duc la doamna Carmichael şi-i spun în faţă totul.

Zicând acestea se întoarse şi deschise larg uşa, lăsând-o pe Rebecca să fugă unde vedea cu ochii.

- Stai liniştită...Dar nu mă subestima.

Capitolul 6

Rebecca se retrase direct la ea în cameră. Nu avea chef să vorbească nici cu Laura, nici cu altcineva. Probabil că prietena ei nu avea mustrări de conştiinţă. Nu acelaşi lucru se putea spune despre Rebecca; deşi iniţial nu o privea această situaţie, acum intrase deja până peste cap. Ajunsă la ea, fata se aşeză cu mişcări lente pe pat. Cum de se lăsase prinsă într-o problemă atât de spinoasă? se încruntă de propriile-i gânduri. De fapt, încă nu acceptase. Dar de ce să se mai prefacă? Normal că va face exact pe placul lui Janus. Nu avea de ales, şi era foarte conştientă de asta. Iar el pusese întreaga situaţie foarte tranşant, avertizând-o că o dă pe mâna Carolinei.

îşi încleştă pumnii, amintindu-şi de vorbele lui Janus. Ca şi cum el ştia perfect cele mai înnegurate temeri ale Rebeccăi ; fără a o mai implica şi pe Laura şi riscurile unei demascări.

Era inteligent tipul - trebuia să recunoască, oricât de antipatic ar fi fost. Trase adânc aer în piept - n-avea rost să încerce a evita situaţia, căci Janus vorbise mai mult decât serios. La urma urmei, chiar Rebecca îl înţelegea pe de o parte. Probabil că-l înfruntase cu neruşinare întreaga săptămână, ori el nu era obişnuit a fi refuzat, mai ales din partea unei femei! Era îndeajuns de experimentat să-şi dea seama că nu era îndrăgostită de John, şi doar el singur presupunea vânătoarea ei după titluri şi după bani.

Dacă stătea să se gândească mai bine, probabil că ea însăşi apărea cam neînsemnată în ochii lui - nu că i-ar fi păsat. Din nou fruntea i se încreţi - ba nu, nu era adevărat. Îi păsa, ca oricărei fiinţe umane. Poate că era snoabă...de fapt, nu se îndrăgostise niciodată, şi niciun bărbat nu-i atrăsese atenţia în mod special până atunci. Avea un ochi prea critic, aştepta prea mult de la o altă persoană. Ba chiar, genul de bărbat pe care l-ar fi iubit încă nu se născuse, ori n-avea de gând să devină doar o fată de împrumut.

Incepea să-şi frângă degetele. Janus nu ştia nimic din toate acestea, deci îi venea foarte uşor să o condamne. Rebecca se ridică de pe pat, îmbărbătată. Venise momentul s-o pună şi pe Laura în temă. Dimineaţă nu va avea timp să discute cu ea, pentru că fata cobora aproape ultima la micul dejun. Explicaţiile oricum vor dura destul de mult timp, mai ales după ce susţinuse sus şi tare în faţa ei că Janus Leon n-o interesa. Dacă primea dintr-o dată vestea noului post, mai mult ca sigur că Laura va pune cap la cap toate detaliile şi va ajunge la concluzia doar de ea dorită, forţând astfel lucrurile.

Rebecca ciocăni uşor la uşa prietenei sale, apoi îşi strecură încet capul înăuntru şi o găsi pregătită de culcare. Incă citea, dar ridică
imediat din sprâncene, zărind-o:

- S-au liniştit apele?

- O să fie "găsită", şi se aşează alături de cealaltă fată.

Laura răsuflă uşurată, semn că probabil şi ea stătuse cu sufletul la gură până în acel moment, astfel că tânăra se bucura că venise a-i da de veste.

- Şi ce fac? Apar în seră cu ea în mână şi zic aşa din senin :"Am găsit-o?"

- Ar fi prea evident, observă Rebecca, doar cu jumătate de gură, căci Janus aşa va face. O să las acest privilegiu altcuiva... poate tatălui tău, la care fata dădu mulţumită din cap. Auzi, ce-ai zice dacă Janus îmi oferă postul de secretară a lui, şi eu accept?

- Aş zice că eşti a naibii de norocoasă, se miră cealaltă. Doar n-o să-l refuzi, nu? Să nu-mi spui...Ce n-aş da eu pentru o asemenea şansă! Dacă aş şti că mă aşteaptă, aş începe chiar acum un curs de secretariat. Pe de altă parte, mi se pare destul de galant din partea lui, având în vedere că i-ai întors spatele toată săptămâna.

- Nu-i adevărat, zise Rebecca, indignată. Oricum, el încerca doar să-l enerveze pe John. Şi doar l-am ajutat cu notiţele, nu?

- Şi atunci ţi-a făcut propunerea? se interesă Laura.

- I-am răspuns că mă gândesc, minţi Rebecca, dar în seara asta m-a întrebat din nou...

- înţeleg, zise Laura pe un ton meditativ, şi vrea să-i răspunzi până când pleacă el, de dimineaţă? Ce-ai să faci? Accepţi? Ai fi o fraieră să refuzi, sper că ştii asta. Şi sper că

nu te aştepţi ca ofertele bune să te pândească după colţ tot timpul...Ţi-am spus că a pus
ochii pe tine, râse fata. Eşti o norocoasă, iar el e superb!

- Am mai lucrat pentru el înainte, dacă-ţi aduci aminte, zise Rebecca moale, şi nici atunci n-a încercat nimic. A fost foarte formal
- nici nu-l văd altfel.

- înseamnă că ai decis să accepţi?

- După cum ziceai şi tu, e o şansă de nerefuzat. Mai ales că implică şi călătorii, menţionă Rebecca în mod special, fără însă a o privi pe prietena ei. întotdeauna mi-am dorit să călătoresc. Şi cred că am nevoie doar să fiu puţin împinsă de la spate. De aceea voiam să discut mai întâi cu tine.

- Eşti nebună! îşi dădu cealaltă ochii peste cap. Dacă tot vrei sfatul meu, du-te! O dată-n viaţă ai parte de aşa ceva. Iar dacă refuzi, ai să-ţi dai singură palme mai târziu, mai ales după ce te vei fi întors la facultate şi la profesorii tăi plictisitori.

- Nu sunt deloc plictisitori! zise Rebecca indignată, dar şi amuzată în acelaşi timp. Doar puţin cam distraţi...mă refer la cei mai în vârstă.

- Bun, atunci aşa rămâne, şi se cuibări între aşternuturi. Acum, du-te şi tu la culcare, înainte să mă îngălbenesc de invidie, îndemnând-o cu un scurt gest pe Rebecca să iasă.

In timp ce se pregătea şi ea de culcare, tânăra încercă

să se felicite pentru succesul misiunii sale, acum că Laura nu-i bănuia trădarea ; ea, în schimb, se alegea cu o nouă obligaţie faţă de Janus. Şi dacă tot se terminase, se simţea oarecum mai liniştită. Deşi riscase şi pierduse totul, totuşi nu regreta nimic. Singurul lucru care o îngrijora era cum să explice faţă de John brusca ei schimbare

de atitudine. în sufletul ei spera ca Janus s-o sprijine cât de cât şi să-i dea şansa de a-i vorbi doar ea lui John.

Mai era apoi şi slujba de la facultate. Nu va fi uşor să-şi dea demisia. Normal că aveau să găsească pe altcineva; nu era într-atât de îngâmfată încât să se creadă de neînlocuit, dar cu siguranţă mai marii instituţiei vor contesta decizia ei. Se obişnuiseră cu ea, fiecare îşi avea propria manieră de lucru, cu mici tipicuri, greu de învăţat pentru un novice, indiferent cât de experimentat ar fi fost acesta.

Oftă. Putea foarte bine să plece fără niciun preaviz. Atunci chiar că erau nevoiţi a lua pe altcineva. Nu o încântau deloc lecţiile pe care ea însăşi va trebui să le ţină timp de două săptămâni pentru noul candidat, precum şi micile trucuri de care şefii ei se vor folosi pentru a-l descuraja. în mintea fetei toate aceste gânduri se învălmăşeau în dezordine până când somnul o fură de-a binelea.

A doua zi se trezi cu un fel de nerăbdare, cu inima împăcată, ca niciodată. Senzaţia persistă şi după duşul matinal.

Pe de o parte, viitorul incert dinaintea ei ar fi trebuit s-o înspăimânte întrucâtva, deşi întreg sufletul parcă se eliberase de o grea povară. Eliberat probabil de rutina vieţii cotidiene de până atunci, de teama irosirii celor mai frumoşi ani din viaţă. O teamă pe care o experimentase

încă de când cu remarcele amuzate ale Barbarei pe tema traiului închistat între zidurile facultăţii.

în timp ce-şi peria părul, gândul îi zbură în mod automat la Janus. îşi privi foarte atentă reflecţia în oglindă, amintindu-şi că el declarase ferm că nu o considera atrăgătoare. Oare acest lucru o motivase? Dacă el şi-ar fi exprimat în vreun fel vreo preferinţă

pentru persoana ei, ar fi rezolvat dilema, însă tipii ca Janus nu făceau remarci gratuite. In plus, Rebecca înţelesese prea bine situaţia şi intenţiile lui, de unde şi ameninţările. Buzele îi fremătară

- dacă ar fi fost vinovată cu adevărat, ar fi trebuit să se simtă norocoasă că scăpase doar cu atât.

In ciuda senzaţiilor contradictorii pe care le încerca, Rebecca intră în sufragerie pentru micul dejun puţin cam agitată, mai ales gândindu-se că n-are să iasă bine scena plănuită împreună cu Janus. Spre surprinderea ei, Laura deja coborâse - ciudat - semn că nu era singura care se preocupa intens de rezultatul planului.

Rebecca, în plus, mai avea pe cap şi răspunsul pe care trebuia să-l dea lui Janus. Oricum, până atunci broşa nu avea să fie "găsită". Bărbatul apăru exact în acea clipă, salutând cordial pe toată lumea. La scurt timp sosi şi John, iar Rebecca deveni alarmată, căci nu vedea cum îi putea vorbi primului între patru ochi. Doar nu putea accepta de faţă cu toată lumea; mai ales că vestea ar fi şocat, în special pe fiul gazdei. Iar prezenţa doamnei Carmichael îngreuna discuţiile intime, fiindcă bătrâna avea prostul obicei de a-şi vârî nasul peste tot.

Rebecca se servi cu foarte puţină mâncare, urmărindu-i pe cei doi bărbaţi, care îşi pregăteau şi ei farfuriile. Ochii lui Janus o căutară cu insistenţă, înainte să se concenteze asupra felurilor din farfurie.

Laura se aşeză lângă el.

- Deci, ai cooptat-o pe Rebbeca a noastră, nu? zise fata. N-ai aşteptat să fac eu un curs de secretariat...Dar normal că n-aş fi nici
pe jumătate la fel de atrăgătoare ca ea.

Din nefericire, prietena ei auzi întreaga discuţie, iar acum încerca disperată să găsească o cale de scăpare, uitându-se când la unul când la celălalt. Janus surâdea larg, cu subînţeles. Rebecca ar fi vrut să retragă ea cuvintele prietenei sale, aşa că păşi spre John, care puse farfuria deoparte.

- La ce se referea? deveni el interesat.

- M-am hotărât să accept oferta domnului Leon de a lucra pentru el, explică Rebecca. întotdeauna mi-am dorit să călătoresc.

John îi aruncă lui Janus o căutătură duşmănoasă. Mai bine că scriitorul pleca în scurt timp.

- Şi postul tău? întrebă John. Nu poţi pleca aşa...

-A, o să le dau o lună, aşa cum se face de obicei, zise fata calm, puţin cam neliniştită fiindcă tipul complica situaţia, când de fapt n-avea dreptul să-i spună ce să facă.

- Mă tem că e prea mult. Nu pot aştepta atâta, interveni Janus. Mai ai patru săptămâni până la începerea anului şcolar, nu? Ceea ce înseamnă că Rebecca ar trebui să mi se alăture cam în două luni, şi nu sunt dispus să aştept atât.

- Am impresia că va trebui să te conformezi, zise John ironic. Sau să găseşti pe altcineva. Şi nu cred că e prea greu. Eşti destul de renumit, nu?

- Se pare că e alegerea ta, se întoarse Janus cu nişte ochi deosebit de albaştri spre Rebecca. Vrei sau nu? Am nevoie de cineva acum, nu în două luni.

Rebecca plecă privirea. Fie accepta, fie va fi acuzată de ceva ce nu făcuse. Adică, nu prea avea de ales. Spre uşurarea ei, chiar în acea clipă intră şi sir George, iar firul conversaţiei se rupse. Insă John n-avea să se lase cu una cu două.

- Inseamnă că aşa rămâne, remarcă el la un moment dat spre tânără. Eşti prea responsabilă pentru a-ţi da pur şi simplu demisia. Trebuie să cauţi în altă parte, nu? îl întrebă pe Janus.

- Cam dificil, nu? zise şi Laura. Rebecca îşi doreşte postul. De ce să-l piardă dintr-o prostie?

Bătrânul îşi aduse şi el farfuria la masă, şi intră imediat în vorbă cu restul, neînţelegând toată agitaţia.

- Janus i-a oferit un post Rebeccăi, şi are nevoie de ea acum, dar John zice că nu poate să plece fără să-şi dea demisia de la facultate, explică Laura, puţin indignată.

- N-am zis să nu accepte, protestă fiul gazdei; dar ar trebui totuşi să trateze instituţia facultăţii cu oarecare respect.

- Şi-ar fi cam acelaşi lucru. Rebecca lucrează acolo de

la optsprezece ani, adică de patru ani, nu? Eu zic că e dreptul ei să plece pentru ceva mai bun, dacă a găsit. Tu ce zici, tată?

- Corect, zise sir George tăindu-şi o bucată de cârnat. Nu văd de ce atâtea probleme.

Pe tot parcursul discuţiei, cea în cauză rămase tăcută. Se făcea practic abstracţie de prezenţa ei ; doar Janus îi arunca din când în când câte o privire, ca pentru a-i aminti că el nu o ignora, spre deosebire de ceilalţi.

- Dar Janus nu poate aştepta până să-şi dea ea demisia, continuă Laura.

- Şi tot nu văd unde e problema, termină bătrânul de mestecat. Au fost norocoşi că fata a stat aşa de mult. Pe vremea mea, nu exista să stai atâta într-un post. Doar domnişoara Prudence a rămas mai mult, şi zâmbi ca pentru sine. Era prudentă şi prin natura personalităţii ei...Iar posturile temporare erau singurele care aduceau ceva schimbări pe la noi, din câte îmi aduc aminte.

- La fel era şi pe vremea mea, sir George, observă Janus grăbit, aprobându-l pe bătrân fiindcă îi susţinea cauza.

- Fata mea, acceptă. Pot să-ţi spun cu siguranţă că au să te înlocuiască repede.

- Fă ce vrei, se încruntă John, mai întâi spre tatăl lui, apoi spre Rebecca. Dar nu văd de ce atâta grabă, la care Laura pufni. De fapt, acum înţeleg raţionamentul lui Leon,

dar nu e uşor să înlocuieşti pe cineva ca tine. Doar nu te nemulţumeşte actualul post, nu?

- Poţi foarte bine să le spui că ai primit o ofertă imposibil de refuzat, interveni Janus rânjind.

Rebecca îşi dorea din toată inima în acea clipă să poată şterge zâmbetul îngâmfat de pe chipul lui. Propriile-i cuvinte îl mulţumeau nespus de mult. Pe de altă parte, remarcele lui John atinseseră o coardă sensibilă din fiinţa ei. într-adevăr, trăise clipe frumoase la facultate, şi în ciuda comentariilor superficiale ale bătrânului, n-o lăsa inima să-i părăsească fără niciun cuvânt. Şi tocmai în acea clipă avu o străfulgerare - în faţa ochilor ei apăru imaginea unei femei între două vârste - doamna Johnson! Cum de nu se gândise mai devreme? Femeia fusese secretara administratorului de finanţe înaintea ei, şi ieşise la pensie cu patru ani în urmă. Pe atunci, Rebecca preluase postul, după şase luni de pregătire - ceea ce era foarte mult, tocmai fiindcă cealaltă refuza să plece. O întâlnise de câteva ori de atunci, fiindcă bătrâna stătea aproape de facultate şi niciodată nu ascundea faptul că-i lipseau foarte mult foştii colegi. Fără îndoială că acum ar fi prins imediat ocazia de a se întoarce, iar pe Rebecca o scotea dintr-un mare impas.

- Mai este şi soluţia cu doamna Johnson, remarcă Rebecca mai încet. Sunt sigură că va da o mână de ajutor, cu cea mai mare încântare.

- E prea bătrână protestă John.

- La şaizeci şi cinci de ani? Sper doar să avem fiecare din noi atâta energie la vârsta aia cât are femeia asta.

Apariţia doamnei Carmichael curmă continuarea conversaţiei, căci femeia sări imediat:

- Aţi găsit-o? se adresă ea gazdei, şi redeschise astfel subiectul broşei.

Sir George se arătă vădit nemulţumit de o astfel de discuţie la acea oră matinală, şi scutură aprig din cap, iar doamna Carmichael îi aruncă Laurei o căutătură grăitoare, în care-şi punea totuşi ceva speranţe.

- Dată fiind situaţia, insist să se cheme poliţia, zise femeia.

Sir George era tocmai pe puctul de a protesta vehement, când Janus interveni ferm:

- M-am tot gândit...Cred că ar cam fi un loc unde nu s-a căutat, şi captă astfel atenţia bătrânei care deja păşea spre telefon. In
seră...Sunt slabe şanse, dar măcar încercăm, nu credeţi?

Dacă altcineva ar fi sugerat aşa ceva, mai mult ca sigur că nu i s-ar fi dat atenţie, căci era pusă pe răzbunare împotriva lui sir George. încă nu obţinuse mult dorita invitaţie de a-şi prelungi şederea la Pinehurst, şi în sfârşit îşi dăduse seama că intenţiile ei în ce-l privea pe bătrân n-aveau să se fructifice niciodată. Iar acum nu era dispusă să facă niciun compromis, dar cum Janus venise cu

propunerea, doamna Carmichael dădu înapoi.

- Măcar cuiva îi pasă... şi-i aruncă o privire plină de dispreţ gazdei.

Sir George se ridică, şi fără a scoate o vorbă intră în seră, urmat de restul lumii, Caroline ultima. La scurt timp obiectul fu găsit chiar de sir George, care o ridică în aer, fericit, însă bătrâna i-o smulse imediat, ca nu cumva să-i dispară din nou.

Rebecca luă parte la întreaga scenă oarecum dezgustată. Era clar că acum Janus apărea drept salvatorul zilei, într-o manieră care nu lăsa loc niciunei suspiciuni. Dacă, în schimb, ea ar fi sugerat biblioteca, aşa cum plănuise, s-ar fi căzut numaidecât la bănuieli, mai ales că doamna Carmichael o suspecta pe Laura dintru început. Asta fără a mai pune la socoteală temerile Rebeccăi însăşi cu privire la succesul acţiunii ei. La o adică, sub presiune, putea foarte bine să clacheze şi să devăluie totul.

- Se pare că n-aţi fost singura care se preocupa, observă Laura, în timp ce bătrâna îl îmbrăţişa pe Janus, iar restul se reaşezau la masă.

- Dacă nu erai tu, zise femeia cu glas tare, nu cred că mi-aş fi găsit-o. George nu vede nimic în afară de amărâtele alea de orhidee!

Dacă sir George ar fi nutrit măcar un mic sentiment pentru doamna Carmichael, probabil că acele cuvinte l-ar fi afectat; însă în situaţia prezentă se rezumă doar la a-i

arunca o privire dezgustată, menţionând că maşina ei era gata de plecare în orice clipă, împiedicând-o astfel să-şi prelungească şederea la Pinehurst.

Oferta generoasă o readuse pe Caroline cu picioarele pe pământ. Incercând să treacă peste neplăcerea momentului, îl întrebă pe bătrân dacă se grăbea să scape de ea şi dacă nu cumva era nevoie de maşină pentru a-i servi domnişoarei Lindsey.

- A, domnişoara călătoreşte cu mine, se grăbi Janus să intervină, înainte ca Rebecca sau chiar altă persoană să aibă ceva de spus.

Se lăsă un scurt moment de tăcere, tânăra meditând asupra situaţiei. Ştia că va fi secretara lui, dar nu-şi închipuia că începea atât de curând.

- Rebecca trebuia să petreacă încă o săptămâna la noi, se înfurie John. E concediul ei, în caz că nu ştii.

- O să-mi iau revanşa, zise Janus imperturbabil. In trei săptămâni, plecăm în Madeira. Bineînţeles că vom şi lucra, dar în cea mai mare parte a timpului se va putea relaxa.

Reacţia lui John fu contracarată de entuziasmul surorii sale :

- O să-ţi plasezi următoarea poveste în Madeira?

- Intâmplarea face ca Studiourile Atlantice să turnase un film acolo, după o carte de-a mea. Iar eu mă duc să văd pe cine au ales pentru rolurile principale.

- Nu e nevoie să explici, se întristă Laura. Nici nu vreau

să mai aud!

- Ai voie să vii cu propuneri? se interesă imediat sir George, pentru a nu lăsa discuţia în aer. Credeam că din moment ce au cumpărat drepturile, pot face ce vor.

- Am specificat clar în contract, iar ei s-au arătat dispuşi să-mi accepte propunerile.

Urmă o discuţie pe tema fundalului pentru următorul său roman, şi Janus dezvălui că va fi Australia; povestea includea multe scene în sălbăticie. Nefiind familiarizată cu romanele lui Janus, Rebecca tăcu. La fel şi John, a cărui tristeţe se citea din priviri, încât tânăra reuşi să răsufle uşurată abia după ce lumea începu să se retragă de la masă.

Simţea că pluteşte în necunoscut, şi aştepta parcă ordinul lui Janus să înceapă să-şi împacheteze, şi să se pregătească de plecare la zece şi jumătate.

Lucrurile se cam precipitaseră, şi avea nevoie de ceva mai multă libertate de mişcare.

Apoi, când îl văzu pe John pregătit s-o conducă, se retrase ca o laşă în camera ei pentru a se pregăti, asistată de Laura. Aceasta din urmă bombănea continuu, invidioasă, şi-i tot amintea prietenei sale să-i scrie în permanenţă pentru a o ţine la curent cu locurile vizitate.

Cu ajutorul fetei, Rebecca termină la timp. Mulţumi de găzduire, după care Janus o grăbi să urce în maşina lui luxoasă. încerca în mod forţat să pară fericită şi relaxată,

deşi în sufletul ei încă nu era pe deplin mulţumită de rapiditatea cu care se petrecuse totul. Abia dacă auzi cuvintele de despărţire ale lui John, cuvinte menite a o întoarce din drum. Şi i-ar fi spus mult mai multe dacă Janus nu l-ar fi întrerupt, pornind motorul, imediat ce consideră că Rebecca îşi luase rămas-bun de la toată lumea.

Capitolul 1

Pe tot parcursul drumului de-a lungul câmpiilor, Rebecca încercă să nu se uite nici în stânga nici în dreapta, să-l ignore pe cel de alături. Janus, la rândul său, se concentra asupra şoselei accidentate, căci intraseră pe drumuri mai proaste. Unul câte unul se scurgeau kilometrii parcurşi, iar tăcerea dintre cei doi pasageri începea s-o apese pe fată, care stătea cu nervii încordaţi la maximum. Intr-un fel sau altul, relaţiile dintre ei se transformaseră în rău. Acum, el era şeful, ea subalternul lui. Se presupunea că o va şi plăti lunar, deşi nu atinseseră acest subiect. Justificabil totuşi, având în vedere precipitarea evenimentelor. Cu siguranţă, chiar Janus va aborda tema în viitorul apropiat.

Ochii mari şi expresivi ai tinerei scrutau peisajul. Oare se întorceau la hotelul lui pentru ca ea să înceapă numaidecât? Intr-un final, nu se putu abţine să nu deschidă gura:

- Unde mergem?

Janus îi aruncă o privire gravă, semn că-i perturbase firul gândurilor.

- La Cambridge, normal, răspunse el total absent, ca să-ţi iei restul lucrurilor, şi arătă spre portbagaj. O să ai nevoie de mai mult de-atât. în plus, trebuie să-ţi laşi şi demisia, nu?

Fata rămase tăcută, şi nici nu se cădea să comenteze.

De-acum înainte, era clar cine face legea, ori ea trebuia doar să se supună.

Ajunseră la facultate cu puţin înainte de miezul zilei. Trecură de poarta mare, prin locurile de care o legau atâtea amintiri, încât pe Rebecca o încercă un sentiment de nostalgie acută. Apoi intrară pe o porţiune destinată angajaţilor şi personalului pe timpul concediilor. Observând paznicul din parcare, Janus claxonă, dar Rebecca scoase capul pe geam pentru a fi recunoscută. însă bătrânul Jack Gradney avea acum ochi doar pentru şofer.

- Domnule Leon, ce bucurie să vă văd din nou! şi deschise, iar Janus trecu de el în viteză mică. Şi pe domnişoara Lindsey de asemenea, rânji cu subînţeles. Rămâneţi, sau doar vizitaţi?

- în vizită, răspunse Janus. Peste vreo oră te deranjăm din nou.

- Niciun deranj, domnule. Să ştiţi că mi-a plăcut ultima dumneavoastră carte, adăugă el respectuos, pe un ton necunoscut până atunci Rebeccăi, fiindcă de obicei bărbatul vorbea foarte bolovănos.

Janus acceptă complimentul cu superficialitatea-i caracteristică. Rebecca îşi aminti că-l ignorase pe scriitor mai bine de o săptămână, astfel că poziţia ei actuală era una explicabilă. Janus încerca acum s-o pună în dificultate prin orice metodă. în curând avea să fie de faţă la intervievarea candidaţilor pentru roluri într-un film după

romanul său. Nu cunoştea prea multe despre lumea filmului, dar cum acesta avea toate şansele să devină un mare succes, cererea candidaţilor va fi una pe măsură. Iar rolul principal feminin - şi aici Rebecca zâmbi lăsându-şi imaginaţia să zboare - mai mult ca sigur că Janus se va confrunta cu o armată de fetiţe, gata să-i influenţeze într-un fel sau altul decizia finală. Miza era una foarte mare pentru oricine.

Astfel de idei erau atât de rupte de realitatea în care tocmai păşiseră, încât în clipa în care Janus parcă în faţa intrării, Rebecca rămase oarecum surprinsă.

- Presupun că stai prin apropiere, observă el, reamintindu-i astfel motivul pentru care se aflau acolo, şi ea coborî. Eu o să trec pe la o veche cunoştinţă de-a mea, zise fără să se dea jos. Ai o jumătate de oră.

Inainte ca ea să ceară ceva mai mult timp, Janus deja era la ieşire.

Fata urcă încet scările clădirii, sperând din suflet ca uşile să fie închise, pentru ca să nu poată intra spre camera ei, care se afla undeva în aripa dreaptă. Din păcate, soarta ţinea doar cu Janus, căci uşile din lemn masiv, deşi închise, nu erau încuiate.

Mirosul de stătut şi de arhivă al pereţilor se infiltra şi în camera ei. Preţ de câteva clipe, tânăra rămase în prag, adulmecând intimitatea şi siguranţa acelui spaţiu restrâns. Părea că nimic nu l-ar putea schimba şi că aşa va rămâne

pentru totdeauna. Nimic surprinzător că acum, reîntoarsă în atmosfera liniştită şi senină a colegiului, o străbătu un fior de teamă. Ce făcuse? în ce intrase fără să-şi dea seama? Dacă declaraţia lui Janus cum că nu era interesat de persoana ei se dovedea o amăgire şi va profita de ea cu prima ocazie? Fata scutură din cap, încercând să nu dea atenţie unor astfel de gânduri mai mult decât iritante. în adâncul sufletului, ştia că dacă Leon trece peste cuvântul său de onoare, nu va mai da crezare niciunui alt bărbat în viaţa ei. Deşi nu-l agreea ca persoană, îi datora totuşi un oarecare respect. Altfel, cu siguranţă nu s-ar fi lăsat antrenată într-o asemenea aventură. Şi mai degrabă s-ar fi făcut nevăzută dacă ar fi avut mustrări de conştiinţă, asta până când se linişteau apele.

Ba chiar pentru o fracţiune de secundă îi dădu prin minte să se strecoare nevăzută de nimeni prin spatele clădirii, apoi să iasă pe o altă poartă. Toţi portarii o cunoşteau deci n-ar fi avut probleme. Dar abandonă ideea, gândindu-se mai bine că şi ea făcuse o promisiune, iar o mişcare neanunţată pur şi simplu nu era genul ei. Pentru a nu mai recurge la astfel de tentaţii, se apucă de împachetat. Irosise deja zece minute preţioase pe fleacuri.

Camera era mobilată la primire, în plus nefiind prea strângătoare, bagajele ei constau strict în lucruri personale. Reuşi să termine exact la ţanc. O ultimă privire asupra a ceea ce fusese practic casa ei timp de patru ani,

scoase valiza afară, îşi luă două haine pe braţ şi încă o geantă în cealaltă mână. Se întreba cum să le manevreze pe toate dintr-o dată, însă negăsind o soluţie, hotărî să coboare mai întâi valiza mare. Nu o ridică în mână fiind prea mult de mers şi prea mare efortul, aşa că o puse pe balustradă şi-ncepu s-o împingă încet în jos. In această postură o găsi Janus pe la jumătatea drumului; o dibuise după zgomotul pe care-l făcea.

- Atâta ai? o întrebă, ajutând-o.

- Mă descurc cu restul, şi se întoarse să-şi ia hainele şi geanta.

Il găsi în maşină, aşteptând-o; îi depozitase toate bagajele
într-un singur loc. Ar mai fi avut de scris scrisoarea de demisie, însă aceea mai putea aştepta până când va găsi un motiv mai plauzibil pentru retragerea ei, aşa că urcă.

- Am discutat puţin cu James Dudley, zise el pornind. I-am explicat în mare parte situaţia, şi-i aruncă fetei o privire, aceasta însă părea că încremenise la auzul acelor cuvinte. Doar faptul că ţi-am oferit un post, adăugă, şi că tu l-ai acceptat. Atâta timp cât mă asculţi, n-o să se afle mai mult. Te limitezi la atribuţiile tale, eu la ale mele.

Rebecca privea fix înaintea sa. Deşi n-ar fi recunoscut-o niciodată, ultimele cuvinte ale lui Janus pecetluiau indirect legătura lor, de-acum înainte simţindu-se mult mai în siguranţă faţă de el, spre deosebire de primele zile.

Se opriră la un restaurant de pe marginea şoselei, pentru a prânzi. Specialitatea localului era un bufet suedez, aşezat pe tăvi lunguieţe de pe care fiecare se servea la discreţie. Tinerei nu-i era deloc foame. Evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore îi tăiaseră pofta de mâncare. Era mulţumită că asta îl împiedica oarecum pe Janus s-o oblige să se îndoape. Ignoră chiar şi remarca lui asupra fragilităţii ei. Refuză de asemenea şi un al doilea pahar de vin roşu comandat de Janus, intenţionând să-şi păstreze mintea limpede pentru orice avea s-o aştepte. încă nu se ştia unde vor petrece noaptea. în ciuda sentimentului de siguranţă la adresa intenţiilor bărbatului, problema dormitului o preocupa. Ştia că apartamentul său din Londra avea o singură cameră, cealaltă fiind transformată în birou. Ea una putea foarte bine să se ghemuiască sub masa de scris!

- Nu încerc să te seduc, remarcă Janus. Am vorbit foarte serios când ţi-am spus că nu sunt atras de aspectul tău fizic. îmi eşti agajată şi niciodată nu amestec afacerile cu plăcerea - înţelegi?

Ochii mari ai fetei se plecară, evitând privirea lui albastră.

- Da, domnule, zise cu o notă de timiditate în glas, care însă nu-l amăgi. îmi puteţi spune unde voi dormi? Presupun că ne întoarcem la hotel...

- Deci, asta te preocupă? o studie el. Da, ne întoarcem.

Şi am să-ţi rezerv o cameră. Cu timpul , domnşoară Lindsey, ai să înveţi să ai încredere în mine. Ai terminat, sau vrei nişte cafea?

Tânăra refuză, iar el se ridică pentru a plăti, în timp ce ea îşi lua geanta şi haina.

Pe parcursul drumului spre Londra, Janus menţionă în linii mari atribuţiile fetei, care nu difereau prea mult de ceea ce mai făcuse; acum trebuia şi să-i alcătuiască agenda. El avea să-i spună ce program avea, precum şi întâlnirile pe care avea de gând să le onoreze şi cele pe care nu. Aduse vorba şi despre salariul ei, mult mai mare decât anticipase ea.

Singura ei reacţie fu să ridice mirată din sprâncene, la care Janus remarcă înduioşat:

- Munca ta face toţi banii. Nu sunt un tiran, dar aştept de la tine să fii promptă şi cinstită. N-are să mai fie nevoie să şterpeleşti nimic ca să-ţi poţi permite o rochie decentă, adăugă foarte serios. Incă o mişcare greşită şi te predau pe mâna autorităţilor, ne-am înţeles?

Rebecca îl săgetă cu ochi injectaţi de acuzaţiile false ce i se aduceau. Incă refuza să-i creadă nevinovăţia, dar dacă avea să mai aducă altădată subiectul în discuţie, era hotărâtă să-l părăsească, indiferent de circumstanţe. Janus îi aruncă şi el o scurtă privire înainte de a se concentra din nou asupra drumului. Se aflau deja la marginea metropolei, şi intrau curând în traficul aglomerat.

- Te-am atins, nu? zise el moale. Bine, să uităm de asta. Atâta timp cât ştii cât să te întinzi.

Nu era nevoie să-i fi amintit. Işi cunoştea foarte bine statutul şi poziţia undeva foarte departe de persoana lui.

La hotel, Janus îi luă o cameră pe acelaşi culoar cu a lui, explicând directorului că domnşişoara Lindsey era secretara sa. Astfel că bărbatul îi zâmbi larg, semn că era gata să satisfacă orice cerinţă a renumitului său client.

- Să vii la mine imediat ce-ai terminat de despachetat, îi zise Janus la coborârea din lift.

Un bărbat îi duse fetei bagajele. Aceasta se întreba puţin nedumerită dacă trebuie să lucreze şi în weekenduri.

Intră în camera lui un sfert de oră mai târziu, suficient timp cât să-şi scoată strictul necesar şi să facă un duş scurt. Janus studia un volum gros; nu părea a fi un alt manuscris, ci o carte cu coperţi roşii. Ii puse volumul în braţe.

- Citeşte-l.

Mişcarea rapidă aduse spre ea şi un miros de loţiune de ras, semn că şi el se împrospătase. Se schimbase şi în haine mai comode

- pantaloni de stofă şi un tricou.

- E scenariul de la Jocul diavolului. Ai citit-o?

Rebecca negă din cap, la care el o mustră din priviri.

- A fost una din cele mai bine vândute cărţi, se încruntă. Deci chiar ai fost ruptă de lume, nu? şi alese încă

o carte din raft, întinzând-o spre ea. Mai întâi asta. Altfel n-ai să înţelegi nimic.

Se pare că toate cărţile sale erau bine primite de public, gândi Rebecca, amintindu-şi şi vorbele Barbarei. Nu comentă, ci puse scenariul sub braţ pentru a lua cartea şi-l întrebă dacă mai are treabă cu ea, sperând să se poată întoarce.

- Doar câteva scrisori la care trebuie să răspunzi, zise el vag. Sunt în sertarul biroului.

Apoi deschise servieta lui şi scoase caietul pe care fata i-l trântise practic în braţe la ultima lor altercaţie. Fetei îi reveniră în minte o serie de imagini din ziua respectivă, dar prefera să nu-şi amintească, astfel că primi şi caietul după care le puse pe masă. Găsi scrisorile şi i le înmână, apoi se pregăti să-i asculte dictarea.

Atitudinea ei docilă faţă de orice i se cerea începuse a-l amuza pe Janus. Se simţea după tonul cu care îi dicta; se oprea câteodată pentru a-şi înăbuşi chicotelile. în schimb, Rebecca strângea din dinţi şi se concentra asupra lucrului ei.

Când terminară, se făcuse deja ora ceaiului. Janus o întrebă dacă preferă să-l bea în cameră sau la restaurantul hotelului. Fata se grăbi să accepte a doua variantă, cu speranţa schimbării decorului şi din dorinţa de a se distanţa de persoana lui. Janus o studie sarcastic, ştiind prea bine motivele din spatele acestei alegeri.

- Fie, zise. Am o întâlnire la cinci, dar nu stau mult. Ai o groază de timp să-ţi cauţi alte ocupaţii. Ne uităm pe manuscris mâine, pe la zece.

Rebecca îşi înfrânse o ieşire nervoasă la auzul cuvintelor lui. Pesemne că se aştepta ca ea să citească până a doua zi întreaga carte, dar şi manuscrisul. Abia acum înţelegea de ce se justifica salariul ei exorbitant. Intreaga ei viaţă avea să joace după cum îi cânta el. I se citea în privirea albastră întreaga suferinţă, neîndrăznind a mai intra într-o altă discuţie contradictorie cu el, pe care oricum risca s-o piardă. Işi luă volumele şi se îndreptă spre uşă.

- Aveai planuri? se interesă el înainte ca ea să iasă.

- Adevărul e că aveam, răspunse ea rece. Aş fi vrut să-mi vizitez o prietenă.

- Pe cine?

Fruntea ei se încreţi. Deci, se presupunea ca ea să nu aibă o viaţă privată! Işi încordă buzele, rostind ferm:

- Nu cred că vă priveşte. Am acceptat să devin secretara dumneavoastră, dar sunt sigură că şi acestea au ceva timp liber.

- Nu şi aceasta..Sau ai şi uitat ce-am discutat ieri? In ce priveşte faptul că ai acceptat să lucrezi pentru mine, cred că nu prea ai avut de ales. Incă eşti în perioada de probă, domnişoară Lindsey. Deci,
încă o dată, pe cine vrei să vizitezi?

încă meditând asupra problemei cu perioada de probă, Rebecca se răsti la el:

- Nu intenţionez să dau iama în primul magazin de bijuterii, dacă la asta vă referiţi.

-Ai metode mai subtile, nu? şuieră el. Deşi mi-aş face probleme doar dacă ai fi la o întrunire, printre persoane alese, unde diamantele sclipesc pe degetele oricărui invitat. Nu că la încercarea următoare ai da greş din nou, pentru că n-are să mai existe aşa ceva. Asta în caz că vrei să te scuteşti pe tine însăţi de alte probleme. Persoana respectivă se află într-un asemenea loc?

- Ce persoană? întrebă ea, nedumerită.

- Să ştii că ar trebui să urci pe scenă, zâmbi el amarnic. Cineva trebuie să fi schimbat nestematele în bani lichizi, asta după ce le-a înlocuit pe toate cu falsuri... - abia acum îi venise această idee. Sper că ţi-am luat bijuteria adevărată, nu? Sau pe cea falsă? Ştiai prea bine că avea s-o poarte, zise ca pentru sine, pentru că ai mai văzut-o, deci puteai veni pregătită să faci schimbul.

-Nu e de mirare că scrieţi cărţi, remarcă ea aproape fără suflare. Nici nu mă mir la câtă imaginaţie aveţi. Dar de data asta vă înşelaţi. Nu că m-aţi crede, dar....mă gândeam s-o vizitez pe domnişoara Basnett.

Spera ca prin adevăr să obţină permisiunea de a pleca.

- Domnişoara Basnett? se încruntă el. Tipa de la agenţie.

- Şi prietena mea. Dacă într-adevăr credeţi că este una din persoanele mele de lăgătură, înseamnă că aţi înnebunit de tot.

Presupun că nu treceţi acum pe-acolo?

- Nu, dar poţi să-i spui că o să mă înţeleg cu ea pentru luna care a trecut.

Astfel, Rebecca înţelese că are voie s-o viziteze pe Barbara. Răsuflă uşurată după care se întoarse în camera ei pentru a suna s-o anunţe că vine.

Până să ajungă la Barbara, o oră mai târziu, fata îşi exersase bine replicile. N-avea să-i fie uşor. Trebuia să-i explice că acceptase postul după ce-i scrisese; imediat ce avea să scape de acea parte, se va simţi mult mai în siguranţă. Măcar o avertizase pe prietena ei de posibilitatea ca Janus să se dispenseze de serviciile ei, deci parţial vestea n-ar fi trebuit să fie una şocantă. Iar Barbara reacţionă exact aşa cum îşi imaginase Rebecca.

- Nu înţeleg de ce. Credeam că nu-ţi place de tip, şi acum îmi spui că lucrezi pentru el...

- Călătoresc cu el, explică Rebecca. Plecăm la Madeira în trei săptămâni. Nu puteam rata, nu crezi? Tu însuţi ai zis că ar trebui să ies dintre zidurile facultăţii. Şi m-am decis să-ţi urmez sfatul.

- Doar nu te-ai îndrăgostit de el, remarcă ironic cealaltă.

- Normal că nu! se crispă Rebecca, ai avut dreptate

când ai spus că nu amestecă munca şi viaţa personală. Eu merg cu el în calitate de asistentă, şi sunt mulţumită.

Barbara însă îi aruncă o căutătură invidioasă, ceea ce o făcu pe Rebecca să fie mai atentă la vorbele pe care le spune. Prietena ei se lăsa foarte mult influenţată de fleacuri.

- Deci singura mea grijă acum e să-mi aleg hainele potrivite. O să se facă un film după Jocurile divolului, ştiai? schimbă ea subiectul.

-Am auzit ceva... Deci n-a renunţat, nu? S-a tot ţinut de tine ca să devii secretara lui, reveni asupra problemei ce-o măcina.

-A aflat că lucrez la facultate. A zis cam acelaşi lucruri ca tine, că mă autoizolez, şi aveţi dreptate. Nu e nevoie să rămân cu el dacă nu-mi convine munca, adăugă, gândind în perspectivă, deşi Janus o considera ca un fel de pedeapsă pentru rea purtare, şi mai mult de un an sau doi nu-i putea cere.

Oare ce se întâmplase în mintea ei? Acum ajunsese şi ea a se crede vinovată?

- Mă rog, continuă, m-am răzgândit în privinţa propunerii lui imediat ce a menţionat ideea de a călători.

Se lăsă tăcere, Barbara meditând, iar Rebecca se grăbi a-şi oferi ajutorul financiar pentru a susţine proiectele agenţiei. Abia acum reuşi într-un final să atragă atenţia Barbarei spre ceva ce-o interesa, iar prietena acceptă cu

mare bucurie.

- Am să te fac partenera mea de afaceri, şi dacă vrei o schimbare, întoarce-te acasă. Până atunci, ne vom dezvolta un adevărat concern. Noile birouri ne vor asigura o mai mare cerere.

Restul discuţiei se centră în jurul acestui subiect, iar Rebecca ajunse a se bucura că-şi vizitase amica. însă nu dorea să întârzie. Mai avea de citit volumele lui Janus, aşa că la puţin timp după ora nouă, se întoarse la hotel.

în cameră, se apucă de lecturat şi abia după ora unu reuşi să termine povestea, însă atât de mult se implicase în aventurile istorisite, încât pierduse complet noţiunea timpului. Intriga încă-i mai stăruia în minte în timp ce se pregătea de culcare, şi înţelegea de ce se alesese tocmai o anumită locaţie pentru turnarea filmului. Cu o acţiune plasată în câmpiile australiene, cartea avea toate ingredientele unui poveşti de suspans. Şi chiar toate cele necesare pentru a deveni încă un succes - aventură, puţin romantism, care nu altera cu nimic intriga principală, dar destul ca să stârnească interesul.

Apoi Rebecca îşi aminti din nou de concurenţa acerbă pentru rolurile principale la care meditase şi altă dată. Oare Janus avea pe cineva special în minte la data când cedase drepturile de autor? De exemplu, o actriţă înaltă, firavă, roşcată, ar fi fost perfectă - portretul aducând cu una din actriţele bine cotate la vremea aceea, Susana

Dean. Insă Janus menţionase şi că va trece prin concursuri, aşa că Rebecca dădu din umeri şi stinse lumina. Dacă Janus era la fel de mofturos şi în ce priveşte actriţele pentru personajele sale, înseamnă că îl aştepta o dezbatere lungă, lungă...Nu era un bărbat uşor de mulţumit...Şi Rebecca adormi.

Capitolul 8

Dimineaţa o găsi pe tânără mai relaxată, cu ceva timp la dispoziţie. Nu trebuia să se prezinte la Janus decât la zece, iar cum ora ei de trezire era pe la şapte, avea destulă vreme să-şi arunce ochii şi peste scenariu, înainte să coboare la micul dejun.

Scenariul respecta în totalitate cartea. Nici nu se aşteptase la altceva, în ce-l priveşte pe Janus. Cu el nu puteai modifica nimic, şi fiind prea cunoscut, îşi permitea să impună anumite condiţii.

Din păcate, nu la fel se întâmplase cu alte romane. Rebecca îşi aminti chiar de un film făcut după una din cărţile ei preferate, dar care o dezamăgise complet. Chiar se întrebase în timpul filmului dacă era după cartea citită, căci păstrase foarte puţin din intriga iniţială.

Fata coborî la restaurant puţin după ora nouă. Il căută din priviri pe Janus , dar nu-l zări. Poate se culcase târziu, şi-acum încă dormea. Fericită, îşi savură în linişte micul dejun, şi mai ales
cafeaua, cu senzaţia că avea tot timpul din lume la dispoziţie.

La zece fără cinci ciocăni la uşa lui Janus, deşi i se păru că aude glasuri.

- Intră.

Când să păşească înăuntru, tânăra fu izbită de un parfum foarte scump şi ezită o clipă fiindcă într-adevăr auzi

un glas de femeie din birou. Apoi observă o haină cu eticheta firmei Hartnell aruncată pe canapeaua din hol, precum şi ce mai rămăsese dintr-un mic dejun pentru două persoane pe o măsuţă de lângă fereastră.

Deşi nu era o pudică, Rebecca se simţi oarecum incomod, şi rămase dezamăgită în ce-l privea pe şeful ei. Nu se aştepta să fie un ascet, dar nici să-şi trăiască idilele în camera de hotel, în timp ce ea lucra în birou. Şi ce să facă, acum? Să se furişeze afară şi să aştepte până se eliberează calea?

-Ai adus scenariul? apăru Janus în pragul camerei care folosea drept birou.

De fapt, nu observase că fata îl ţinea chiar în mână, şi cartea în cealaltă.

- Bun, murmură, şi o aşteptă să-l urmeze.

în camera cealaltă, Rebecca dădu peste o femeie înaltă, foarte plăcută ca aspect, cu părul negru prins sus, şi cu o rochiţă violet de la aceeşi firmă ca şi haina. Tânară se trezi cercetată din cap până-n picioare de ochii negri ai femeii. Privirea ei nu trăda nicio plăcere în acea examinare minuţioasă a rochiei cenuşii pe care o purta fata. După care femeia îşi arcui sprâncenele în direcţia lui Janus:

- Domnişoara Lindsey, secretara mea, o prezentă el. Dânsa e
Isobel Archer. Ea mă ţine la curent cu noile tendinţe din modă, adăugă pe un ton amuzat, fără ca ochii lor să se

despartă.

Isobel Archer îl fulgeră o clipă, apoi privi spre Rebecca.

- Şi duminica, dragul meu? rosti ea moale.

- Trebuia să menţionez că e secretara mea particulară. De-acum înainte, cu ea iei legătura.

- Imi faci vânt, dragule? şuieră cealaltă.

In acea clipă, Rebecca îşi dorea să se fi făcut nevăzută. Desigur, dacă ar fi încercat să iasă, Janus ar fi chemat-o înapoi, aşa că preferă să se îndrepte spre masa de lucru, ignorând prezenţa lor.

- Vrei ca modelele respective să apară în film, nu? întrebă el.

- Normal că da. De ce altceva m-aş fi trezit la ora asta imposibilă să iau micul dejun cu tine înainte să mă duc acolo? Se uită la ceas. La naiba! Mă grăbesc. Când vii? se interesă pe un ton mieros.

Rebecca citea restul de manuscris, pe care nu apucase să-l cerceteze acasă. Trăia o senzaţie de disperţ faţă de Janus, una de compasiune pentru Isobel Archer. Una era să ţi se spună în faţă că nu mai e nevoie de tine, şi alta să ţi se spună acelaşi lucru de faţă cu o altă femeie, indiferent cu ce ai greşit celuilalt.

- Cam în două săptămâni, răspunse el, ignorându-i linguşeala, după care o conduse până la uşă. Ne mai vedem...

Reîntors în birou, fetei i se păru că-l aude răsuflând

uşurat, apoi recăpătându-şi tonul formal.

- Cum ţi s-a părut cartea?

Fata deveni atentă. Dacă se aştepta la laude, avea să-l dezamăgească. Nu-l plăcuse înainte, iar după scena pe care o trăise,
Janus decăzuse şi mai mult în ochii ei.

- Interesantă...

- Atât? miji el ochii. Nu cer să fiu ridicat în slăvi. Doar un comentariu direct, dar se pare că-ţi este peste putinţă. Totuşi, presupun că la facultate ai cam fost desprinsă de lume. Nu trebuie să am prea mari aşteptări de la tine, adăugă sarcastic.

Rebecca preferă să tacă, deşi înfuriată, şi se pregăti să înceapă lucrul.

- Ti-e milă de Isobel, nu? întrebă moale. Mai ai de învăţat. Isobel e mai rea ca mătrăguna. Nu şi-ar pierde timpul cu mine dacă n-ar avea ceva de câştigat. A părăsit compania Hartnell şi acum vrea să se lanseze pe cont propriu. Iar eu sunt biletul ei de intrare în lume, înţelegi?
Fata continua să se uite în jos. Dacă cineva era rău, atunci Janus Leon era acela.

- Ai să întâlneşti o grămadă de asemenea persoane pe viitor. Şi mă bazeze pe tine să-i ţii departe de mine, la care fata îl privi dintr-o dată alarmată. Am să-ţi indic aceste persoane, precum şi cele care mă interesează, şi asta nu doar din sfera afacerilor.

Tânăra înţelese aluzia, şi roşi.

- Da, domnule, zise, şi-i surprinse privirea înflăcărată.

Tot restul dimineţii, Janus o ţinu în priză, făcând diverse adnotări pe marginea scenariului, precum şi câteva modificări.

- Mi s-a sugerat să o folosesc pe Susana Dean pentru rolul principal, dar le-am spus să-şi ia gândul, remarcă el la un moment dat. Am înţeles că e cam arogantă....Acum că e conştientă de valoarea ei, profită. Urăsc femeile cu nasul pe sus. Chiar poţi alcătui o listă cu cele mai potrivite. Ar fi Dinah Casey, Shona Brandon şi Kay Phillips. In timp ce-şi nota aceste nume, Rebecca medita şi la rolul principal masculin. Işi imagina un anumit actor foarte potrivit, dacă nu cumva Janus deja se hotărâse asupra acestui rol. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el continuă.

- I-ai văzut pe Guy Tindall sau pe Daniel Dupre în acţiune?

Tânăra nu era mare amatoare de filme, şi se uita doar la cele
care o interesau, aşa că de data asta negă din cap.

- Sunt aproape sigur că primul e foarte potrivit, o critică el din priviri. Singurul impediment ar fi vârsta. Are aproape patruzeci de ani, deşi asta îl recomandă bineînţeles, plus că s-a arătat interesat. Restul rolurilor sunt date, adăugă după o pauză. Doar cu cele principale trebuie să mă pun de acord. Ai paşaportul în ordine? întrebă pe neaşteptate.

Două săptămâni cred că sunt de ajuns să-l pregăteşti.

Rebecca avea impresia că-i mai spusese şi altă dată că are actele în regulă, dar îl linişti. Janus ceru să aibă el paşaportul ei. Deşi intenţiona să protesteze, fata se supuse în cele din urmă.

Săptămânile ce-au urmat s-au dovedit mult prea scurte pentru Rebecca. Se obişnuise deja cu noua poziţie. Pe măsură ce se scurgea timpul, atitudinea lui Janus ca superior al ei n-o dezamăgea deloc. Acesta păstra faţă de ea strict o relaţie ca de la şef la subaltern. Deci observaţiile Barbarei fuseseră corecte. In ochii lui Janus, Rebecca era doar un mecanism funcţional, care-l ajuta să-şi ducă mai departe afacerile.

La început, fata nu pretinsese nimic de la el, însă acum începuse a resimţi faptul că era tratată ca o fiinţă menită a-i face pe plac. I se nega astfel statutul de fiinţă umană, cu o viaţă proprie, cu opinii, care nu coincideau întotdeauna cu ale lui, dar date fiind circumstanţele, nu se pronunţa niciodată.

îşi cunoştea perfect poziţia, precum o secretară profesionistă; refuza să se lase prinsă în capcanele întinse de Janus, şi le trata cu mult calm, atitudine ce-l intriga la culme. Fie dorea o secretară, fie un cal de bătaie. Ori Rebecca îi era secretară, iar calul de bătaie trebuia să şi-l caute în altă parte.

Cu toate acestea, tânăra nu rămânea indiferentă faţă

de mişcările inteligente ale şefului ei. Când o întâlnise prima oară pe Isobel în camera lui, crezuse că femeia petrecuse noaptea cu Janus şi rămăsese dezamăgită de atitudinea lui Janus; însă imediat ce află că se înşelase, imaginea lui se îmbunătăţi brusc în ochii ei. Mai erau şi alte amănunte faţă de care nu rămânea insensibilă. Janus însă nu sesizase, căci fata se antrenase foarte bine pentru a-şi masca adevăratele trăiri. Dacă cineva i-ar fi sugerat că se îndrăgosteşte de şeful ei, Rebecca ar fi negat vehement; ori de câte ori astfel de gânduri îi dădeau târcoale, îşi căuta o altă ocupaţie mentală. Janus Leon nu diferea cu nimic de alţi bărbaţi, iar dacă îi va cădea în plasă, ar fi avut doar de pierdut. Doar îi spusese clar în faţă care e părerea lui despre astfel de relaţii - că era doar o snoabă care avea nevoie de o lecţie zdravănă; ba mai mult, era o hoaţă care nu pregeta să-şi jefuiască chiar şi prietenii apropiaţi.

Ba chiar, după spusele Barbarei, tipul era un adevărat donjuan, iar prietena ei ştia gura târgului mai totdeauna. Deşi, de când era în slujba lui, Rebecca nu-l surprinsese niciodată într-o situaţie mai delicată. Dar nici el nu se transformase brusc de dragul ei, deci probabil se concentra asupra noilor sale proiecte, mai ales cele legate de film, şi deci nu mai avea timp şi pentru aventurile amoroase.

Ori Janus nu ducea lipsă de invitaţii - fie pe cărţi de vizită, fie verbale, din partea unor dame cu glasuri

răguşite, care trăiseră un adevărat şoc auzind-o pe Rebecca răspunzând cu glasul ei plăcut. Intotdeauna la capătul celălalt vocea devenea şi mai răguşită dictând un anume mesaj.

Janus primea zilnic raportul tuturor acestor telefoane, iar Rebecca nu se interesa mai mult de natura lor. Toate erau apeluri personale, şi era problema lui să le returneze. De vreo două ori o rugă însă pe ea să sune înapoi, cu scuzele de rigoare, şi să anunţe pe respectivele că nu poate ajunge la o anumită întâlnire. Una dintre aceste persoane era chiar judecătoarea Sylvia Barrington care, primind două refuzuri în aceeaşi săptămână, o acuză pe Rebecca de lipsă de profesionalism şi ceru să vorbească personal cu Janus.

- Doamna judecător Sylvia Barrington, îi înmână fata receptorul şefului ei, exact în mijlocul unei şedinţe de dictare.

Astfel nu-i lăsa altă scăpare decât să preia apelul, iar bărbatul o săgetă cu privirea, luând furios telefonul. In timpul convorbirii, fata îşi citi notiţele, dar auzea glasul calm al lui Janus explicându-şi refuzul unor invitaţii, scuzându- se că are şi în acea clipă de lucru. Când termină, trânti receptorul în furcă şi se întoarse către ea:

- Te plătesc ca să mă scapi de anumite femei, se răsti. Pe viitor, te ocupi de toate telefoanele. Dacă vreau să vorbesc cu cineva, îţi dau de ştire. Dacă de obicei nu

răspundea unor astfel de critici, de data asta simţea că e îndreptăţită să se apere.

- E a treia oară când sună, şi de fiecare dată i-am transmis mesajul dumneavoastră. Se pare că nu mă credea când i-am spus asta şi n-avea de gând să fie refuzată din nou.

- De obicei nu-şi dă numele complet, o cercetă el. De unde ştiai cine e? Tânăra nu se aşteptase la o asemenea întrebare, dar gândi puţin răspunsul.

- Pentru că o cunosc personal, zise cu răceală. E o verişoară depărtată a fostului meu şef şi i-am recunoscut glasul.

- Ai fost la vreo petrecere de-a ei? se miră el, cu o privire binecunoscută Rebeccăi.

- Normal că nu! Nu m-ar fi invitat şi nici nu m-aş fi dus.

- Dar te aşteptai ca eu să mă duc, nu? Să ştii că am fost o dată, dar am plecat pe la jumătate. N-am întâlnit niciodată ceva mai plictisitor decât o încăpere plină cu oameni tâmpiţi şi beţi. Totuşi, mă surprinde faptul că ai trecut aşa de uşor pe lângă o invitaţie de-a ei, adăugă curios, când ţi-ar fi fost destul de uşor să obţii una. Puteai pleca de acolo cu o comoară, fără că vreunul dintre ei să-şi dea seama până a doua zi.

- Puteţi să acceptaţi invitaţia şi să mă luaţi cu dumneavoastră, răspunse Rebecca, prea înfuriată pentru a se mai controla. Poate fi ultima mea escapadă înainte de a

mă cuminţi.

- N-ai să mai ai ocazia, fata mea...Te cuminţeşti încă de
pe-acum.

Oare ce trebuia să facă pentru a-l convinge de nevinovăţia ei? Poate că doar cuvântul de onoare al Laurei...Ca prin telepatie, prietena ei apăru chiar a doua zi, cu o cutie de bomboane.

- N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc mai devreme, zise, oferindu-i-o.

Rebecca luă cutia cu dorinţa ca şi Janus să fi fost de faţă. Dar nu putea totuşi să aducă subiectul în discuţie de faţă cu el, mai ales că aparent Laurei îi plăcea scriitorul, dar nu i-ar mai fi mulţumit Rebeccăi dacă o punea într-o situaţie incomodă. Mai exista şi şansa ca Janus să-şi ceară scuze în faţa ei după aflarea adevărului, ba şi mai mult, s-o roage să rămână angajata lui, din nou spre nefericirea Laurei. Rebecca duse cutia în camera ei, aşteptându-se ca musafira s-o urmeze, dar aceasta alese a rămâne să discute cu Janus. Spera să obţină un post de asistentă a Rebeccăi, după cum avea să afle aceasta din urmă, motivând că era o slujbă foarte solicitantă pentru o singură persoană. Insă după răspunsul scurt şi concis al lui Janus, Laura se convinse de abilităţile Rebeccăi de a se descurca de una singură, şi se lăsă păgubaşă. Ii povesti apoi toate acestea prietenei sale când se întâlniră ceva mai târziu.

La scurt timp după aceea Rebecca se apucă din nou de împachetat, de data asta pentru Madeira. Nu mai călătorise altundeva decât pe continent, dar abia aştepta să-şi lărgească orizontul cunoaşterii. Singurul inconvenient ar fi fost compania, dar nu le putea avea pe toate, îşi spunea cu stoicism. Zborul dură doar patru ore, spre dezamăgirea fetei care adora acest mijloc de transport aerian, şi pentru prima oară în viaţa ei zbură la clasa întâi, beneficiind de toate facilităţile posibile. Deşi plecase convinsă că pe tot parcursul călătoriei Janus o va instrui cu privire la atribuţiile ei, constată că acesta se instală comod în scaun imediat după decolare, aparent dormind. însă dacă i-ar fi adresat o singură întrebare, i-ar fi dat imediat răspunsul, în ciuda faptului că-şi ţinea ochii închişi.

Ajunşi la Funchall, îşi recuperară bagajele, iar Janus o conduse spre ieşire, apoi în parcarea care se afla chiar lângă zona de primire. Un şofer necunoscut stătea în faţa unui Ferrari nou-nouţ, şi-i ajută să pună bagajele în spate, interesându-se de călătoria lor.

Niciun alt cuvânt în plus nu ieşi din gura omului tot drumul, semn că Janus nu se afla la prima lui vizită în Madeira; se pare că îl cunoştea pe şofer şi acesta ştia foarte bine unde să meargă. Probabil că era un anagajat al hotelului la care aveau să stea, deşi pe sacou n-avea niciun însemn.

Treizeci de minute dură drumul până la hotelul situat

pe un deal, de unde se putea admira întregul oraş. Intrarea în hotel se făcea pe o alee, pe marginea căreia stăteau, tunse frumos, tufe exotice. Doar aceste aranjamente simple îi dădeau Rebeccăi o idee despre peţurile practicate de hotelurile de lux de pe insulă. Ca pentru a-i confirma gândurile, dădu cu ochii de fântânile arteziene şi de peluza bine îngrijită.

Hotelul City View era o clădire impunătoare, cu obloane albastre la fiecare fereastră, cu balcoane împodobite cu ghivece aurite de ferigi, ale căror frunze curgeau de-a lungul pereţilor vopsiţi în alb.

Tânăra trase adânc aer în piept, admirând toate acestea. Prima ei impresie despre insulă fusese totuşi una dezamăgitoare - se aşteptase să găsească o insulă plină de flori şi de verdeaţă, însă drumul de la aeroport nu-i dezvăluise altceva în afară de coaste nisipoase şi aride, care dădeau impresia de secetă permanentă, ca pe o insulă pustie. Insă pe măsură ce se apropiau de Funchall, vegetaţia se îmbogăţea. Curţile oamenilor erau pline de leandri bogaţi, cu ramuri susţinute de stâlpii gardurilor sau de pari.

Spre hotel, Rebecca plănui să iasă în explorare imediat ce prinde ocazia. Oraşul propriu-zis se afla la vreo două mile de hotel, dar plimbările o încântau, aşa că nu era o problemă. Chiar dacă va coborî, iar la întoarcere avea să urce dealul, nu o încânta deloc ideea unui drum cu taxiul.

La recepţie, Janus fu întâmpinat cordial de un tip, probabil directorul hotelului, poate chiar proprietarul acestuia. Il informă pe musafir că primise acelaşi apartament ca de obicei, după care o cercetă pe Rebecca cu foarte mare interes, asta până să-i fie prezentată oficial ca secretară.

Abia în lift, Rebecca realiză că avea să împartă apartamentul cu Janus, dar hotărî să se pronunţe abia după ce-l va fi examinat. De altfel, se felicită că se abţinuse, căci era un spaţiu imens, aproape de dimensiunile unui apartament adevărat. Două dormitoare, cu spaţiu pentru birou între ele, ce-i dădea Rebeccăi oarecare intimitate, precum şi două băi cu facilităţile implicite. Camera de zi era de asemenea spaţioasă, cu un televizor într-un colţ.

Janus îi oferi fetei dormitorul cel mare; după ce despachetă, tinerei îi veni a râde de postura în care se afla acum. Nici nu-i venea să se gândească ce-ar zice Laura sau ce-ar crede Barbara de faptul că ajunsese că împartă practic camera cu şeful ei; date fiind însă relaţiile neutre dintre cei doi, nu-şi făcea probleme, în ciuda atitudinii ciudate a directorului faţă de ea.

In prima dimineaţă, Rebecca intră în camera de zi şi-l surprinse pe Janus plimbându-se în halat de casă, sunând să-i fie adus micul dejun. Ea preferă să-l servească la restaurant. Cu riscul de a fi acuzată de timiditate, voia

totuşi să păstreze limitele decenţei. Dacă el se aştepta ca ei doi să dejuneze împreună, atunci trebuia măcar să se îmbrace ca lumea. Deja se obişnuise cu ironia lui şi cu declaraţiile dezinteresate - şi tocmai pe aceasta se bazase când acceptase un apartament împreună. Insă dacă el călca linia o singură dată, era hotărâtă să-şi ia tălpăşiţa. Iar dacă Janus încă nu se convinsese de acest lucru, avea s-o afle curând!

Pe când îşi termină masa, el se schimbase; îl găsi în birou, citind ziarul, aşteptând-o, se pare.

Mai erau cinci minute până la începutul programului, aşa că Rebecca nu se grăbi. Işi scoase încet caietul de notiţe, stiloul; observă că pe masă apăruse o maşină de scris, semn că se aflau într-o călătorie de afaceri şi că nu i se va permite să trândăvească.

Când termină, se îndreptă spre Janus, care o studia de ceva timp cu nişte ochi foarte albaştri, în ton cu nuanţa cămăşii lui.

- Văd că nu te grăbeşti...

- Aţi spus, nouă şi jumătate, nu?

- Puteai să mănânci aici.

- Dacă v-aţi fi deranjat măcar să vă îmbrăcaţi decent, poate că o făceam, răspunse ea plină de dispreţ, realizând însă imediat greşeala.

- Fac cum îmi place, ridică el puţin glasul, şi n-am de gând să mă intimidez de prezenţa ta. Pentru mine eşti un

nimeni, un obiect pe care l-am cules în călătoria mea, să nu uiţi asta. Nu-mi pasă deloc de castitatea ta - dacă de asta te temi, deşi mă îndoiesc. Am presimţirea că nu ţi-ar fi displăcut dacă aveam un titlu de nobil sau şanse să obţin aşa ceva. Eşti doar o snoabă! şi n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa mea. Doar ţi-am mai spus-o; n-ai decât să pui mâna pe orice prost cu titluri, dar numai la întoarcerea acasă. Până atunci, ai grijă ce faci. Rebecca îşi ţinuse tot timpul ochii în carte, mai bine pentru ea, căci dacă el i-ar fi citit furia ce-i mocnea în suflet, s-ar fi comportat şi mai urât.

- Da, domnule, murmură ea şi începură programul.

În ciuda acelei prime ieşiri a lui Janus, dimineaţa se scurse destul de plăcut. Ea se simţea în siguranţă atâta timp cât scriitorul o privea ca pe o piesă decorativă, fără a mai complica lucrurile.

Atitudinea Rebeccăi faţă de bărbaţi îşi avea rădăcinile în copilăria ei; nu o ştia încă, dar dacă cineva i-ar fi demonstrat, l-ar fi crezut. Se temea mai ales de a se îndrăgosti. Cât timp era dispreţuită de ceilalţi, stătea liniştită. Doar nu era într-atât de fraieră încât să admită că-şi pierduse capul după un bărbat care o dădea la o parte. La fel gândise şi înainte de apariţia lui şi ar fi fost necesară o schimbare majoră pentru a dezechilibra şi punctul ei de vedere.

Primele zile le petrecu alături de Janus pe la diverse

întâlniri.

Deja pierduse numărul celor care-i fuseseră prezentaţi. Cum aceste întâlniri aveau loc în apartamentul lui Janus, Rebecca ajunse a se întreba dacă va avea vreodată şansa să exploreze oraşul, căci părea că şeful ei avea doar afaceri în agendă. Apoi îşi aminti cuvintele lui din dimineaţa în care plecaseră spre Cambridge, şi fata se simţi puţin cam deziluzionată. Mai avea bineînţeles o săptămână întreagă la dispoziţie, cu posibilitatea ca programul să fie mai lejer pe final, dar nimic sigur.

Chiar şi primul dineu la care participară se ţinu tot în hotel. Rebecca reţinuse feţele, nu şi numele celor prezenţi, şi pe măsură ce numărul noilor cunoştinţe creştea, avea din ce în ce mai mari dificultăţi în a-i plasa în mintea ei.

Normal că actorii beneficiau de un statut special. Erau doar cinci, doi bărbaţi şi trei femei. Acestea din urmă mişunau mai tot timpul în jurul lui Janus, rezervate faţă de prezenţa Rebeccăi. O priveau mai degrabă ca pe o rivală, nu ca pe secretara particulară a scriitorului. Justificabil din punctul lor de vedere. Eroina cărţii era o roşcată înaltă şi firavă, iar descrierea se potrivea într-o oarecare măsură tinerei, care nu doar arăta întocmai, dar avea şi un aspect fizic plăcut. Mai era şi faptul că la prima vedere, apariţia ei alături de Janus stârnise furori printre reprezentantele sexului opus, răvăşindu-le speranţele.

In timp ce şeful ei se întreţinea cu diverse invitate,

Rebecca avea parte de admiraţia bărbaţilor. Guy Tindall, eroul atâtor filme de succes, se străduia prin toate mijloacele a-i intra în graţii, însă fata nu-l favoriza deloc. Ba mai mult, se împărţea practic între acesta şi celălalt actor din competiţia pentru rolul principal, Daniel Dupre, pe care, de altfel, îl prefera. Acesta din urmă era mult mai pe picioarele lui, şi nu sărea s-o impresioneze.

Petrecerea se sfârşi abia pe la orele dimineţii, iar Rebecca neobişnuită a pierde astfel nopţile, se retrase în cameră. Janus era încă prins în mrejele admiratoarelor sale, distrându-se. însă majoritatea invitaţilor plecaseră, inclusiv cei doi actori, care se despărţiră de grup cam morocănoşi, conştienţi că a doua zi trebuie să fie pe platourile de filmare. Pe final, fata abia reuşi să se desprindă din braţele unui bătrân, despre care ştia vag că ar fi un producător, şi părăsi încăperea; se baza pe fetele care-i distrăgeau atenţia lui Janus, convinsă că el nici nu-i va observa absenţa. După ce o prezentase la început câtorva persoane, o ignorase întreaga seară, deşi pe parcursul petrecerii Rebecca se simţise de mai mult ori urmărită de ochii lui pătrunzători - probabil se asigura că nu fura nicio bijuterie de la femeile înstărite!

După un duş, se cuibări în pat, suspinând. Dacă asta era viaţa de vedetă, atunci nu merita efortul. Toată acea atmosferă colorată şi animată de la petrecere o deprimase, pentru că nimic nu părea real. Ba chiar se întreba dacă

eforturile disperate ale vedetelor feminine de a-l impresiona pe Janus făceau parte tot din scenariu. Se aşteptase întrucâtva s-o găsească şi pe Isobel Archer, dar femeia nu-şi făcu apariţia. Semn că Janus n-o invitase, pentru că prietena lui se afla totuşi pe insulă. îl căutase la scurt timp după ce se instalaseră.

Rebecca stinse lumina, nepăsătoare. Asta se alegea de un bărbat care fuge după mai mulţi iepuri deodată. Mai mult ca sigur că Isobel avea să audă de petrecere; indiferent de injuriile aduse de Janus la adresa ei, fetei îi era milă de poziţia celeilalte. Nu uitase nota rugătoare din glasul ei în dimineaţa respectivă.

Ea şi alte trei graţii râvneau acum rolul principal din film, şi Rebecca se întreba cine are să-l obţină. Nu conta aspectul fizic, şi nici mjloacele pe care fetele aveau să le folosească, ci doar talentul. Deja îl cunoştea îndeajuns de bine pe Janus ca să ştie că nu se va lăsa influenţat sub nicio formă.

Tânăra adormi până a doua zi la ora nouă. Se pregăti cu mare dificultate pentru micul dejun, coborând din nou la restaurant; niciun semn de la şeful ei. Probabil că şi el încă mai dormea, dar nimic nu era bătut în cuie. Se pare că Janus nu era afectat de nopţile târzii, însă ea n-avea de gând să întârzie. Mâncă pe fugă şi întârzie doar un minut sau două peste nouă şi jumătate. Insă, cu stupoare, găsi un bilet de la Janus, anunţând-o că el se întoarce abia la

şase. Ii lăsase o casetă, ca să lucreze după ea.

Rebecca se înfurie că nu o anunţase cu o zi înainte de planurile lui. Putea foarte bine să servească un mic dejun complet în loc de o cafea şi un suc. Pe viitor, îşi zise, avea să verifice mai întâi biroul, ca să nu se mai întâmple. Deocamdată voia să coboare şi să mănânce liniştită.

Se întoarse după zece. Incepu să lucreze, ceva mai bine dispusă. Calculase că nu-i va lua mult timp să termine caseta, iar până la şase avea destulă vreme ca să şi viziteze. Asta îşi dorea în primul şi-n primul rând. Degetele ei zburau pe tastatura maşinii de scris. Se concentra exclusiv asupra poveştii. Vocea groasă a lui Janus îi demonstra că scriitorul nu-şi pierduse darul. Cartea avea să fie un nou succes, la fel ca celelalte.

Oare când înregistrase caseta? Probabil chiar la primele ore ale dimineţii pentru a-i da ei de lucru, gândi dezgustată. Doar nu voia s-o ştie că leneveşte, căci o plătea destul de bine.

Termină până la prânz şi abia aştepta să profite de după-amiaza liberă. Mai întâi voia să ia prânzul, după care pleca în explorare.

Soarele ardea sus pe cerul senin, iar Rebecca, privind pe fereastră spre piscina de jos, la cei care stăteau să se bronzeze, parcă simţi tentaţia de a încerca şi ea o baie. Poate dacă va petrece o oră la piscină, va mai avea timp şi de plimbarea ei.

Tocmai strângea de pe birou, când uşa biroului se deschise. Se aştepta să-l vadă pe Janus intrând, dar musafirul era Guy Tindall. Mai bine ar fi pus lacăt pe uşă când se întorsese de la masă. Din câte ştia, şeful ei avea cheie, în caz că ea pleca din apartament în absenţa lui.

- Mă tem că domnul Leon este ieşit, anunţă ea. Se va întoarce pe la şase.

- De fapt, nu pe Janus voiam să-l văd, răspunse Guy cu un glas grav, care-i adusese atâtea admiratoare. Speram să te găsesc liberă. Ce zici de o cină cu mine, în seara asta? şi zâmbi cum numai el ştia, zâmbet ce-ar fi cucerit orice altă femeie.

- Scuze, sunt ocupată cu munca, încercă ea să pară că regretă. Mulţumesc oricum de invitaţie, şi îşi mai făcu de lucru cu foile pe care tocmai le scrisese pentru a-i arăta cât e de ocupată.

- Credeam că s-a sfârşit cu epoca sclaviei...Nimeni, chiar nimeni nu lucrează serile, dacă nu cumva este vreo grabă. Atunci, ce zici de weekend? Nu-mi spune că lucrezi. Putem merge la o petrecere la care am fost invitat, sau putem cina undeva unde e mai linişte, dacă vrei.

Rebecca nu intenţiona să accepte, chiar dacă Janus ar fi fost de acord cu o întâlnire între ea şi viitorul actor principal. Fata abia aştepta să aibă puţin timp liber la dispoziţie, ca să-l petreacă după pofta inimii. Aşa că îi repetă, cu scuzele de rigoare, refuzul.

Guy acceptă, însă o ameninţă mai în glumă, mai în serios, că vorbeşte cu Janus despre modul în care-şi tratează secretara, şi că-i va cere permisiunea de a o invita la cină. După care plecă, spre uşurarea fetei.

După-masă, se schimbă în costumul de baie, îmbrăcând şi o rochiţă foarte uşoară. Luă loţiunea de plajă şi ochelarii de soare şi coborî la piscină, se instală într-un loc mai umbros, aproape de apă, pe lângă nişte tufe luxuriante. Avea nevoie de umbră, fiind foarte cald, ori Rebecca nu voia să facă insolaţie, ca nu cumva să cadă în grija lui Janus.

Lungită la soare, fata simţea intensitatea razelor solare pătrunzând printre frunzuliţele pomilor, care îngrădeau clădirea hotelului, precum şi cărarea ce ducea spre piscină, semn că aceea era o proprietate privată. Tânăra se simţea atât de relaxată, încât decise a se lăsa la voia întâmplării, uitând de sine pentru o vreme. Nu-i mai surâdea ideea de a se întoarce în cameră să se schimbe de oraş; în plus, mai mult ca sigur va ajunge prea târziu, şi era foarte posibil ca Janus s-o pună din nou la treabă. Ori, dacă ea lipsea din cameră, nu-i va pica deloc bine.

Deja hotărâtă să rămână, Rebecca se abandonă în baia de soare, lăsându-şi fiecare părticică a corpului mângâiată.

Luă ceaiul tot la piscină, după care urcă la ea, şi fără grabă făcu un duş şi se schimbă, pregătindu-se pentru o nouă repriză de dictare. Se vede treaba că dacă şeful voia

să-i dea ceva timp liber, nu i-l lua înapoi. Asta dacă nu cumva altceva mai important nu-l reţinuse.

Cu puţin înainte de şase, relaxată, Rebecca intră în birou. După cum presimţise, el apăru exact la ţanc, dar o găsi pregătită. însă în loc să înceapă lucrul aşa cum se aştepta, Rebecca se pomeni cu un interogatoriu privind vizita lui Guy Tindall. Deci, tipul îşi pusese în aplicare gândurile şi intenţiile.

- Cât timp a stat pe-aici? întrebă Janus.

- A, clipi fata des, nu prea mult - se simţea precum un copil neascultător luat la întrebări.

- Bun, mă bucur că nu i-ai dat speranţe. Dacă mai ai parte de vânători, vreau să ştiu. Presupun că Daniel Dupre va fi următorul care-şi încearcă norocul.

Deşi-i venea să urle, tânăra se stăpâni. îi plăcea tânărul, iar acesta nu forţase deloc nota şi nici nu încercase a o impresiona sub nicio formă.

- îl preferi lui Guy Tindall, nu? zise Janus, parcă citindu-i gândurile.

- Da, dacă asta vă preocupă. îl prefer pe el. Mi s-a părut mult
mai natural.

- Sper că nu din cauză descendenţei sale nobile, nu? întrebă Janus ironic. E al treilea fiu al unui conte. Guy nu are asemenea legături ilustre.

Din nou o acuza de snobism; Rebecca inspiră adânc.

- Nu le cunosc trecutul. Dar asta dovedeşte că am dreptate. Se pare că educaţia contează, nu? adăugă, fără a-i păsa dacă-l supără sau nu pe Janus, căci se săturase de acuzaţiile sale.

Acesta nu doar că se înfurie, dar acţionă cu brutalitate, prinzând-o strâns de încheietura mâinii.

- Incă-l mai regreţi pe John Sanderson? Acum preferi mezinul familiei? Presupun că întotdeauna există o perioadă în care cei în vârstă trebuie să se retragă. Dar dacă ajung să discut cu el, n-are să mai dea pe tine nici cât o ceapă degerată, domnişoară, aşa că ai grijă ce faci! o avertiză sumbru, şi-i dădu drumul, împingând-o spre uşă. Am o întâlnire în seara asta, aşa că n-am nevoie de serviciile tale. Să nu părăseşti hotelul.

In camera ei, Rebecca fu cuprinsă de frisoane. Nu-şi închipuise că lucrând pentru el va sta încuiată în casă. Primul impuls fusese de a desconsidera sfatul lui Janus. Nimeni n-avea s-o oprească dacă voia să se plimbe; cu condiţia ca Janus să fi ieşit cu fata respectivă, iar dacă îl prindea încă în casă, putea foarte bine să spună că se duce la cină.

Ca să-i mai treacă din timp până la plecarea lui, fata se duse la fereastră, admirând cerul înnegurat al serii, împânzit de stele. In faţă se zărea conturul unui deal, şi o mulţime de luminiţe, semn că acolo fuseseră construite mai multe case. Era precum un tărâm de basm, şi cu alţi

ochi l-ar fi privit dacă dispoziţia ei ar fi fost alta. însă ultima întervedere cu Janus o secase de orice speranţă în ce priveşte sensul vieţii ei.

Tipul îşi alese la fix momentul în care să revină asupra trecutului, tocmai când ea începuse a-l uita. Iar motivul era presupusa ei preferinţă pentru un alt bărbat. Normal că putea să-şi fi controlat comentariile, însă el o provocase. Până acum, se obişnuise cu toanele lui, şi ştia ce subiecte să evite, dar el îşi făcuse un obicei de a o ataca pe orice subiect. Indiferent de opiniile ei, Janus întotdeauna le va privi ca pe o dovadă de snobism şi de duplicitate.

La întoarcerea la Londra, Rebecca era hotărâtă să ia legătura cu Laura, să-l sune ea pe Janus să-i povestească ce s-a întâmplat. Pericolul Caroline Carmichael trecuse de mult, şi n-avea de gând să-şi petreacă restul zilelor de gâtul unui tip precum Janus Leon. Iar Laura era o persoană de încredere, mai ales că se oferise a prelua postul de la Rebecca; făcea un curs de dactilografe. Cu puţin noroc, Rebecca spera ca Janus să o concedieze la un moment dat.

Aruncă o privire la ceas - ora mesei. îşi luă un şal pe umeri, geanta, şi părăsi apartamentul fără a da cu ochii de Janus. Probabil plecase. în gând, îi ură distracţie plăcută; poate că aşa îşi reîncărca bateriile pentru a doua zi. Apoi, precum un copil care chiuleşte de la şcoală, se strecură prin holul care făcea legătura cu restaurantul, spre holul, apoi spre clipele ei de libertate.

Capitolul 9

Evitând numeroasele taxiuri parcate aproape, care se ocupau de clienţii hotelului, Rebecca ieşi în şoseaua principală. Dădu cu ochii de numeroase alte taxiuri, făcând ronduri în speranţa gsiri vreun posibil client. Maşinile cu modele negre, pictate pe aripi şi cu capote verzi, puteau fi uşor de depistat de la distanţă. Rebecca îşi închipui că taxau destul de ieftin din moment ce existau aşa de multe. Apoi îşi aminti de străzile aglomeratei Londre, şi de vremurile când ea şi Barbara căutau disperate o maşină, şi tocmai când făceau semn uneia, altcineva le-o lua înainte şi se urca. Trebuia neapărat să-i povestească Barbarei despre cum funcţiona acest serviciu în Madeira.

In faţă se deschidea oraşul, luminos la acea oră. Pe partea opusă a drumului ce cobora spre staţiune se vedeau intrările sclipitoare ale altor hoteluri. Deasupra tuturor, dealurile ce se vedeau de la fereastra camerei ei păzeau oraşul, însă acum toate acele luminiţe păreau stele desenate pe conturul întunecat al dealurilor. Din nou o trecu un fior de descurajare, în faţa tuturor acelor minuni.

La stânga ei zări un mic parc, cu un lac în mijloc. O lumină palidă delimita zona, şi o lebădă neagră se plimba agale pe apele întunecate. Pe măsură ce se apropie, zări alte câteva păsări ce se pregăteau de somnul de noapte pe lângă maluri. De-a lungul lacului erau amenajate băncuţe şi straturi lungi de flori, încât spaţiul inspira o senzaţie de

pace nesfârşită.

Undeva mai în depărtare se distingeau alte sute de luminiţe. După ce ochii i se obişnuiră cu noaptea, Rebecca realiză că într-acolo se află portul, mai jos de deal. Preţ de câteva clipe rămase nemişcată, adulmecând liniştea dimprejur, după care se întoarse pe şoseaua principală. Deşi se poate să nu mai aibă ocazia să cerceteze oraşul, în orice clipă liberă putea regăsi acest loc.

Ceva mai în jos, tot pe partea opusă, se afla un alt hotel. Strălucirea dinăuntru se răsfrângea afară, încât puteai distinge cu precizie fiecare persoană care intra sau ieşea din clădire. Chiar la stradă zări un cuplu îmbrăţişat, şi se opri şocată. Bărbatul, deşi cu spatele, semăna cu Janus, iar statura lui înaltă o împiedica s-o vadă pe însoţitoarea lui. Chiar în acea clipă cei doi se întoarseră spre ea

- se înşelase. Cuplul, mână în mână, se îndreptă spre oraş.

Rebecca îşi continuă şi ea drumul, neînţelegând de ce-l confundase pe acel tip cu şeful ei; iar dacă într-adevăr se dovedea a fi Janus, nu o privea ce căuta acolo. Asta îi dicta conştiinţa. Insă îşi simţea sufletul mult mai liniştit, acum că nu era Janus. Dar n-avea de gând să devină melodramatică. Dacă într-adevăr o năpădeau nostalgiile, înseamnă că doar insula era de vină, îşi spuse încăpăţânată. Odată întoarsă la Londra, se va confrunta cu purul adevăr, şi se va felicita că nu se implicase cu unul care o desconsidera total, cu unul care o vedea drept un

obiect colectat pe drum, după cum chiar el se exprimase atât de plastic.

Astfel de gânduri o bucurau pe Rebecca. Din nou revenea la dispreţul iniţial faţă de acest bărbat, şi era mai bine aşa.

O îngrozea doar gândul că s-ar putea îndrăgosti de Janus Leon, că doar aşa se întâmpla cu toate secretarele, în caz că şeful arăta bine şi nu avea pe altcineva; ori el ştia să-şi folosească farmecul personal la nevoie. Oricum, într-o bună zi tot va fi nevoită a-i recunoaşte aceste calităţi. Când nu mai exista niciun pericol pentru ea; însă până atunci, astfel de aprecieri erau de neconceput.

O mulţime de oameni pe străzi. Rebecca observă că traversa o alee cu copaci, care ducea spre marginile staţiunii. La o cercetare mai minuţioasă, văzu că arborii aveau inflorescenţe albastre, care-i aminteau de o altă plantă văzută de ea o dată, şi din nou îşi dori să fi fost zi, ca să le vadă în toată splendoarea lor. Căci nu le sesizase pe drumul spre hotel în prima zi.

Ajunse în inima oraşului, iar în faţa ei, la o intersecţie, zări un rond verde, cu margini înflorate. înăuntrul său erau mai multe cercuri de flori şi o fântână. Pe lumină, probabil că arătau splendid, iar razele soarelui răsfrânte printre jeturile de apă dădeau o imagine idilică.

Rebecca admiră şi vitrinele magazinelor, gândindu-se la felurite cadouri. O colecţie de pălării de paie, multe

figurine de porţelan.
Transformând moneda lor naţională în lire, calculă că la fel erau preţurile şi acasă, deşi cele mai multe obiecte meritau toţi banii. Apoi găsi un material foarte fin, lucrat cu fir de aur, care ar fi dat foarte bine drept cadou atât Laurei, cât şi Barbarei, amândouă apreciindu-l. Intră în magazin, însă dădu peste o coadă foarte mare de clienţi care-şi aşteptau rândul, căci niciunul nu se grăbea.

Aşteptând în rând, Rebecca se mai uită prin magazin, şi zări câteva bluziţe frumos brodate, şi un tapet plăcut ca aspect. Ştia că bluziţele erau scumpe, deşi i-ar fi plăcut să-şi cumpere una, însă rezistă tentaţiei. Câştiga bine deocamdată, dar exista şi partea opusă a succesului, adică să fie dată afară pe nepregătite. Amintindu-şi de spusele lui Janus, că în Australia nu va mai avea nevoie de serviciile ei, precum şi de filmul care se turna acolo, şi de alte puncte de pe agenda lui, Rebecca prevedea ruperea legăturilor în scurt timp.

Până să-i vină rândul, o cuprinse oboseala. Nu era de mirare, având în vedere seara trecută. Aşa că după ce mai admiră marfa puţin, decise să se întoarcă. Mai avea o săptămână, îşi zicea, şi cu singuranţă va mai prinde ocazia să se aventureze prin Funchall, poate chiar mai devreme decât începuse acum. Flutură mâna spre un taxi, iar la opt şi jumătate era deja la hotel.

Intră, abia aşteptând să facă un duş şi să se bucure de

răcoarea nopţii. Abia ce ajunse în sufragerie că sună telefonul. Ridică, întrebându-se dacă nu cumva era Janus, care o verifica; poate că sunase şi mai devreme.

Nu era şeful, ci Daniel Dupre. Din nefericire, voia s-o întâlnească, şi stătea chiar în holul hotelului, gata să urce dacă-i cerea. Fata încercă să găsească foarte rapid o scuză pentru a-l evita. Ar fi fost prea brutal să-i spună că vrea să se culce devreme. Pe de altă parte, n-ar fi vrut să-l nemulţumească pe Janus, dar Daniel interveni prompt:

- N-o să stau mult. Vreau doar să-ţi cer o favoare, n-are nimic a face cu Janus.

Asta o convinse şi fata îl lăsă să urce, deschizându-i câteva minute mai târziu.

- îmi cer scuze, intră el, dar am dat bucluc, şi gesticulă cu o cutiuţă pe care o avea la el, apoi se aşeză. Vreau doar să ţii asta pentru mine până mâine seară, zâmbi arătând spre un pachet înfăşurat în hârtie maro. I-am promis unui prieten că o ţin - e o surpriză, şi nu pot s-o iau la mine din moment ce sunt vânat de toţi bârfitorii. Dacă mă plimb cu asta la mine, colegul meu de apartament n-o să se liniştească până ce nu-i spun ce am aici - e ca pisica între şoareci. Şi aşa o să pierd un prieten, şi oportunităţi în cariera mea, dacă se află, şi despachetă, dezvăluind o cutie de bijuterii impresionantă ca aspect.

Dacă n-ar fi avut numele firmei de bijuterii pe ea, putea fi luată drept cutie de bomboane. Apoi deschise şi cutia, în

care strălucea o tiară nestemată cu multe diamante.

Rebecca se holbă un timp la bijuterie, apoi îngăimă:

- Cred că mai bine ar sta în seiful hotelului...

- Arată bine, nu? chicoti el. Dar nu e o chestie adevărată. E doar un fals, fie că-ţi vine să crezi sau nu.

Ceea ce era, într-adevăr, greu de crezut. Fata credea că ştie să deosebească falsul de veritabil, ori ce avea în faţă nu era plastic sau altceva. Il privi neîncrezătoare.

- Serios, întări el. Bijuteria reală ar cântări cam un kilogram, nu? Astea sunt pietre sintetice, iar suportul e de plastic, şi puse obiectul pe capul fetei pentru a-şi dovedi spusele.

Şi aparent era adevărat, căci aproape nu se simţea greutatea lui. Tocmai era pe punctul de a-şi exprima acordul când Janus intră în apartament. Rebecca îi aruncă o privire alarmată, apoi îşi smulse tiara de pe cap şi o plasă în braţele lui Daniel.

- Ai fost la cumpărături, nu? Ai reuşit deja?

Bărbatul deschise gura, apoi o închise la loc, neputincios, observând nervozitatea lui Janus. Incercă să-şi dea seama de motiv, şi nu reuşi decât să rânjească prosteşte.

- O rugam pe Rebecca să mi-o păstreze până mâine seară, explică.

- Da?

- E a bătrânului Wainwright...Adică, nu chiar a lui... A

făcut-o pentru Helen, care se simte puţin aiurea că trebue să joace din nou rolul ducesei. A zis că refuză să apară cu bijuteria originală, adică o tiară adevărată, aşa că Wainwright a dat comandă specială pentru ea. E uşoară ca un fulg, şi asta îi demonstram Rebeccăi...

Ezită puţin, dar Janus îl privi lung, amintindu-i că nu terminase povestea.

- ŞL.Cum el împarte camera cu ea, nu putea s-o pună nicăieri unde să nu fie găsită. Trebuia să fie o surpriză. Eu şi Arnold Ashton trebuia s-o păstrăm, dar cum el e bârfitorul satului, asta pe lângă faptul că are prostul obicei să se arunce asupra oricărui pachet care poate conţine mâncare. Dacă intru în casă cu ăsta...nu mă lasă până ce nu-l deschid.

Se lăsă tăcere, iar Rebecca îndrăzni să ridice ochii spre Janus, care încă nu ştia dacă să accepte sau nu explicaţiile. "Acum se întreabă dacă nu cumva facem o echipă, gândi ea, şi a rămas surprins de curajul nostru de a apărea aici."

După ce mormăi ceva cu buzele strânse, Janus luă asupra lui responsabilitatea tiarei, fără a-i mai da Rebeccăi ocazia de a o duce în camera ei. Daniel plecă, după ce mai discută puţin pe marginea unor subiecte minore, încă neînţelegând adversitatea lui Janus faţă de el. "Are să-şi dea seama, gândi Rebecca ironic, şi va veni cu o soluţie greşită, poate punând totul pe seama geloziei."

Speranţele tinerei pentru un somn îndestulător se

spulberară imediat după plecarea musafirului. Janus îi ordonă să termine o carte, căci a doua zi aveau să plece din Madeira.

Fata simţi un val de uşurare la gândul că se vor întoarce la Londra, deşi cu regrete că nu apucase să vadă insula ca lumea. Şi ar fi văzut şi mai puţin dacă nu reuşea să se strecoare în afara hotelului în acea seară. Se alătură şefului ei în sufagerie.

După ce notă câteva lucruri dictate de el, află că "întâlnirea" fusese de fapt cu personalul studiourilor, pentru a alege în sfârşit eroina principală.

-Am tras scena în care avionul eşuează în pădure, iar Rebeccăi îi trecu prin minte capitolul cu pricina.

Işi amintea că pilotul era inconştient, iar eroina - un fotomodel

- purta o ţinută de marcă, încât fotografii de la aeroport aveau ocazia să pozeze în exclusivitate prima apariţie în public a colecţiei respective. Insă o furtună nenorocită aruncase avionul spre alte meleaguri, şi pilotul aterizase forţat, din lipsă de combustibil.

Se vedea de ce tocmai această scenă fusese aleasă pentru ca actriţa să-şi dovedească talentul actoricesc - se juca rolul unei fete care nu ştia altceva decât deliciile oraşului, pe care viaţa în pădure o teroriza, şi care acum nu doar că se afla în această zonă de temut, dar şi cu un bărbat inconştient pe cap.

- Dinah Casey s-a dat în stambă, iar Kay Phillips a jucat de parcă totul făcea parte dintr-o scenă de la zoo. Cred că Shona Brendon e cea care merită rolul. A ştiut cum să se apropie de el. Nu e uşor să pari dezorientat şi terifiat în acelaşi timp, dar ea a reuşit. Şi nici n-au fost discuţii pe această temă, toţi m-au aprobat, încheie Janus mulţumit.

După alte câteva notiţe, i se permise să se retragă. Nu înainte de a primi sfatul autoritar de a împacheta în acea seară, căci aveau să ia un zbor matinal ca să se întoarcă.

Intr-adevăr, cei doi părsiră Funchall la ora nouă şi jumătate; de fapt, prinseră zborul chiar la timp. Rebecca îşi făcu o promisiune de a se întoarce acolo cu prima ocazie, şi să-şi facă timp să viziteze insula pe cont propriu, nu la cheremul şefului.

Inapoiaţi la Londra, fata îşi reluă activităţile obişnuite. Cartea cea nouă era aproape pe terminate, şi pregătirea ei îi ocupa tot timpul; mai găsi totuşi vreme s-o viziteze şi pe Barbara, instalată în noua locaţie. Prietena ei căpătase dintr-o dată poftă de viaţă, afacerea îi mergea bine, nu mai avea probleme financiare, şi nici griji în plus. Ba mai mult, abia aştepta s-o înroleze pe Rebecca în echipa ei, ca partener de afaceri.

Rebecca, în schimb, era cam indecisă. Ideea de a avea un sprijin
o bucura, însă n-ar fi fost prea încântată să se implice în vreun proiect. Deocamdată se simţea a nimănui, chiar

dacă lucra pentru Janus. Probabil că vizita la Madeira lăsase oarecare nelinişti în sufletul ei.

Se obişnuise cu toanele şefului, el cu ale ei şi făceau o echipă bună. De fapt, tânăra nu-şi dorea nicio schimbare în acest sens, dar ştia că atunci când el va decide că a terminat cu serviciile ei, va trebui să-şi caute un alt loc de muncă, fie alături de Barbara, fie în altă parte, poate chiar în alt oraş. Nu era genul care să-şi dezvolte o carieră fulminantă, dar aştepta ca slujba ei să fie una antrenantă şi plină de provocări. Admitea în sufletul ei că se îndrăgostise de Janus, dar spera, şi se temea în acelaşi timp, ca drumurile lor să se despartă.

Imediat ce recunoscuse faţă de sine sentimentele ei, cunoscu o tihnă interioară, fără alte stări contradictorii. Janus n-avea s-o privească niciodată mai mult decât ca o secretară eficientă, plăcută fizic, dar care avea prostul obicei de a şterpeli bunurile altora, mai ales bijuterii. Deci, se va descotorosi de ea la timpul potrivit, cu cea mai mare plăcere!

Cam la două săptămâni după întoarcerea lor, Rebecca primi cu un şoc vestea că aveau să plece în Australia, în scurt timp. Era vorba
de amândoi, fata înţelesese bine...

- Nu e toată un ţinut sălbatic, explică el văzându-i surpriza. Unele părţi sunt chiar civilizate.

Fata roşi sub privirile lui sarcastice, ştiind că altele erau

gândurile ei. Deci o includea şi pe ea desigur, deşi altădată o avertizase că o lasă pe propriile-i picioare după ce pleacă. O mică speranţă încolţi în sufletul tinerei fete, pe care încercă din răsputeri să şi-o controleze - abia acum realiza profunzimea sentimentelor faţă de Janus, acum când erau atât de aproape de despărţire. Inghiţi în sec. Trebuia neapărat să-l întrebe.

- De ce? se trezi ea, ignorând comentariile lui de dinainte; nimic din expresia chipului său nu-i trăda trăirile interioare.

- De ce? se miră el. Credeam că e foarte clar. N-am de gând să-mi încetez activitatea scriitoricească, să ştii. Am nevoie de tine, şi n-am nevoie de încă un deranj pentru a găsi pe altcineva, mai ales după ce te-am educat după bunul meu plac.

Rebecca simţi cum i se urcă sângele în obraji. Nu se aştepta la un miracol, dar felul în care-i răspunsese nu-i convenea deloc. Şi dacă-i cerea să-l urmeze în sălbăticie ar fi făcut-o - cel puţin aşa credea.

- Cât timp? continuă ea, căci n-avea de gând să rămână în alt colţ de lume, departe de casă.

- Contează? o cercetă el.

- Normal! se răsti ea. Doar nu e doar o călătorie pe continent, nu? Poate că nu-mi place Australia şi până acasă e cale lungă; în plus, aţi spus că odată ce plecaţi din Anglia, n-o să mai aveţi nevoie

de ajutor.

- Dar cine-a zis că rămân acolo? Deocamdată nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc acasă, tatăl meu nu se simte bine şi trebuie să-l ajut. Dacă nu mă duc, o să interpreteze lucrurile şi n-o să iasă deloc bine.

Apoi oftă adânc, semn că încerca să-şi stăpânească furia. Se aşteptase ca fata să nu crâcnească, nu prevăzuse dificultăţi.

- Şi am zis că am nevoie de tine. N-am terminat cartea, nu? Când se mai liniştesc lucrurile, îţi promit că n-o să te reţin, dacă vrei să pleci. Dar numai după ce terminăm. Şi bineînţeles că am să te plătesc, adăugă sugestiv.

Rebecca observă că n-o ameninţase, şi nici nu se mai referise la ceea ce el numea punctele ei slabe pentru care o forţase să intre în slujba lui. Un progres, gândi ea, fiindcă acum n-ar mai fi ezitat s-o caute pe Laura ca să îndrepte lucrurile.

în tot acest timp, Janus o cerceta atent, mai că n-o implora să-i accepte condiţiile. Iar ea confirmă. Nu avea nimic de pierdut. Janus se va ţine de cuvânt, şi mai aveau destul până la finalul cărţii, care, cu puţin noroc, avea să fie gata cam într-o lună. Asta dacă nu cumva Janus se apuca de alte afaceri. Bărbatul răsuflă uşurat. Brusc, Rebecca îşi dădu seama că de fapt nu prea avusese de ales, în situaţia dată - tipic pentru Janus Leon s-o pună într-o poziţie incomodă!

Nu mai redeschiseră subiectul. Janus o rugă totuşi să trimită o telegramă bătrânului, să anunţe venirea lor. Făcuse deja rezervările pentru avion.

-Aşa, se mai linişteşte.

Odată rezolvate aceste mici detalii, scriitorul reveni a cartea sa cu atâta fervoare încât Rebecca punea deja sub semnul întrebării şederea ei de durată în Australia. Deşi se putea foarte bine trezi peste noapte cu o altă carte pregătită în imaginaţia lui, pe care bineînţeles că avea să i-o încredinţeze în ciuda a ceea ce tocmai declarase. Oricum, la un moment dat avea să se căsătorească, cel mai probabil cu o australiancă, poate chiar cu una care-l aştepta acasă. Se citea pe el satisfacţia întoarcerii acasă; uneori îl surprinsese nostalgic după acele locuri, iar acum îşi planifica întâlniri cu vechii prieteni. Ba chiar se preocupa de părerea Rebeccăi despre acele persoane; fata nu comenta nimic, dar îl critica pentru nonşalanţa şi cruzimea acestor idei, ori ea nu putea juca niciun rol în viitorul său, în afara orelor de lucru. Deşi n-o recunoştea, Rebecca ştia prea bine că Janus se stabilea acasă pentru totdeauna, şi poate va reveni pe continent doar la nevoie.

Până în ziua plecării, le mai rămăseseră doar trei capitole de terminat. Rebecca se obişnuise şi cu materialul dictat zilnic; în plus,
i se confirmă suspiciunea că Janus avea pregătită următoare carte la terminarea acesteia. Astfel că finalul

părea să se prelungească la nesfârşit, dar la cel mai mic comentariu al ei, scriitorul s-ar fi înfuriat. Acceptase a-l însoţi şi punct.

In ziua plecării, tânăra decise să poarte ultima ei achiziţie în materie de rochii - un costum cu sacou şi cămaşă, exact ca unul bărbătesc, inclusiv o pălăriuţă albastră. Ştia că vremea era mai răcoroasă acolo, nu chiar primăvăratică, iar Janus o avertizase să-şi
pună haine călduroase.

înainte de a ieşi din cameră, fata mai aruncă o ultimă privire pentru a se convinge că lăsa totul în ordine şi că nu uita nimic. Puţin probabil, căci avusese destul timp la dispoziţie. Spera ca locuinţa ei de acolo să fie la fel de rezonabilă ca aceasta. Se bucurase pentru scurt timp de intimitate, iar pentru o zi se simţise pe picioarele ei, când Janus o lăsase singură; mai bine aşa, s-o cheme când avea nevoie.

Scriitorul tocmai ce părăsea şi el apartamentul când ea îşi făcu apariţia. Zărindu-i costumaţia, tresări de uimire.

- Pentru Dumnezeu!

Deşi obişnuită cu criticile lui, Rebecca se simţi totuşi dezavantajată şi-şi ridică pălărioara.

- Aţi zis să-mi iau ceva călduros, nu?

Janus nu răspunse, ci continuă să se holbeze la ea, până când fata nu mai suportă.

- E la modă, sări ea.

- Ştiu, clipi el des. Am văzut un model asemănător în colecţia lui Isobel. Arăţi ca o fătucă de gangsteri, apoi îşi cercetă costumul lui lejer. Cred că ar trebui să-mi iau şi eu unul, ca să fiu în ton.

Fata nu răspunse, dar se îndreptă spre lift. Bagajele lor fuseseră duse jos mai devreme de unul din portari. Acum, fata era şi mai cătrănită, nu doar că-i critica opiniile, ci şi stilul vestimentar. Se panică pentru o clipă. De ce Dumnezeu se aflau întotdeauna pe poziţii opuse? Poate ar fi trebuit să-şi facă un control medical!

Nu era prea târziu ca să se retragă...Putea să plece de lângă el în sala de aşteptare de la aeroport, şi să fugă, nu? Janus va fi prea ocupat să prindă avionul, nu să alerge după ea.

In holul hotelului, tânăra sesiză alte două femei cu acelaşi costum ca şi ea. Una era scundă şi îndesată, deci nu i se potrivea deloc, iar cealaltă, prea în vârstă şi prea butucănoasă în gesturi pentru o asemenea ţinută. In ciuda remarcelor sarcastice de adineaori, Rebecca se simţea înr-adevăr îndreptăţită să-şi poarte cu mândrie achiziţia, deşi Janus nu le zărise pe niciuna din cele două. Probabil era prea ocupat cu schiţarea mentală a intrigii pentru următorul roman.

Se înşelase însă. Chiar când să urce în maşina care-i ducea la aeroport, îl auzi comentând:

- Cel puţin, pe tine arată ca lumea...E OK, presupun,

dar să nu-l porţi de faţă cu tata...O să facă un atac de cord. Are idei cam învechite în privinţa femeilor.

Rebecca ridică din sprâncene. Janus mai avea puţin şi-i făcea un compliment, dar stricase totul prin menţionarea bătrânului. Avea însă dreptate, căci costumul nu era unul formal.

In salonul pentru călătorii de clasa întâi din aeroport, Rebecca îşi cumpără reviste şi bău o cafea, uitând complet de ideile de salvare. De altfel, abia aştepta să se vadă urcată în avion. N-ar fi avut altfel niciodată şansa să vadă Australia, cel puţin nu pe gratis; ar fi fost o prostie să nu meargă, ştiind că se poate întoarce oricând. Bineînţeles că mai existau şi alte motive, dar nu voia să le recunoască!

Capitolul 10

Până la aterizarea avionului la Sydney, Rebecca ajunse a urî călătoriile aeriene, în ciuda faptului că din nou luaseră bilete la clasa întâi, unde exista spaţiu de mişcare, iar toaleta femeilor era în sine o mică încăpere. Niciodată nu mai călătorise aşa de departe, încât acum încercă pe pielea ei ceea ce se numeşte rău de înălţime. Ca să fie pe placul lui Janus, în cazul în care tatăl său venea la aeroport, se schimbase într-un costum mai uşor, la care asortă o jachetă, adecvată vremii de pe insulă. Poate că aşa avea să arate mai aproape de concepţia despre femei a domnului Leon.

Janus se arătă foarte mulţumit când o văzu, în salonul special aşezat pentru masă, la aterizare. Fata încă nu-şi revenise după orele îndelungate de zbor.

- Cred că ceva l-a reţinut, se referi Janus la tatăl lui. Mai stăm vreo zece minute înainte să sunăm. Poate că a aranjat ceva la el acasă. Ti-e foame?

Tânăra negă. Intregul drum păruse un festin de bucate şi delicatese pentru a mai rupe monotonia. Putea foarte bine să nu mai mănânce nimic până a doua zi, gândi ea în timp ce sorbea dintr-un lichior menit a-i face poftă de mâncare. Spera să mai poată înghiţi ceva în caz că era nevoită a sta la masă.

Mai târziu, Janus o anunţă că-i rezervase o cameră la un hotel pentru o zi sau două, asta până găsea el ceva mai

convenabil, însă fata se simţi extrem de uşurată. N-o ajuta deloc să-l ştie în permanenţă alături, mult mai de folos i-ar fi fost să-l vadă strict în orele de program. Pe de altă parte, acum realiza că acea casă descrisă în primul roman pe care-l lucrase pentru Janus era de fapt propriul său cămin. Descrierile de acolo erau mult prea riguroase pentru a se limita la lumea fictivă. Bineînţeles că putea fi vorba şi de un loc numai de el cunoscut, sau poate de casa vreunui prieten, însă Rebecca simţea că scriitorul se implicase emoţional în imaginile respective.

Pe timpul călătoriei, aflase de la şeful ei că bătrânul nu era fermier, şi nici nu deţinea vreo fermă sau aşa ceva. Ba mai mult, tatăl său era un cunoscut broker, văduv, care-şi petrecea o mare parte din timp în apartamentul său din oraş. Apartament care mai putea găzdui încă o persoană, nu două.

Odată, familia deţinuse o proprietate mai mare la marginea capitalei, dar la moartea mamei lui Janus, şi când acesta îşi alesese cariera de scriitor care implica o viaţă mereu pe drumuri, se discutase vânzarea domeniului. Astfel, domnul Leon se mutase într-un spaţiu mai mic, mai aproape de locul de muncă.

- Ştie unde ne găseşte? întrebă Rebecca, realizând că hotelul e undeva în oraş.

- L-am sunat şi i-am lăsat un mesaj.

Normal! Ajunseseră de două ore, timp în care fata avu

vreme să se relaxeze puţin. Se lungi pe canapea, şi aproape că aţipise cam o oră. Poate că încă resimţea efectul răului de înălţime.

- O să te simţi mai bine mâine, zise Janus plin de compasiune, după care privi spre uşa salonului. A, uite-l pe tata.

Se ridică şi ieşi în întâmpinarea unui bărbat înalt, cu trăsături foarte propiate de ale lui; avea un păr castaniu, uşor albit la tâmple. Rebecca îi fu prezentată la scurt timp. Fata observă de asemenea că domnul Leon avea ochi căprui spre deosebire de cei albaştri a fiului său, şi vedea în el viitorul Janus, cam peste treizeci de ani. Dacă va dobândi şi manierele elegante ale bătrânului şi aspectul fizic plăcut, avea să devină tipul de bărbat perfect. Se pare însă că scriitorul îşi moştenise talentul de la mama sa, care cocheta cu poezia.

Fiul aminti de mâncare, iar bătrânul anunţă că erau aşteptaţi la Rosings - poate proprietatea vreunui prieten al familiei, presupunea Rebecca - oricum, nu aducea a denumire de bloc de apartamente.

- Vrei să spui că până la urmă n-ai vândut? întrebă Janus, surprins. Parcă ziceai că ai scos-o la vânzare.

- Păi...Am scos-o, şi mi-a fost ofertată curând. Dar cred că nu eram încă pregătit, şi la momentul cheie, n-am avut curajul s-o dau. Am sperat că într-o zi...

Nu termină, dar era clar la ce făcea aluzie.

- Mai trebuie să-i luăm în considerare şi pe Lily şi Frank, tuşi el cu subînţeles. Se descurcă şi încă n-a venit vremea să iasă la pensie. Oricum...niciodată n-am crezut că te gândeşti la posibilitatea ca eu să vând. Ştiam că-ţi place locul.

- Cât mă bucur! se lumină Janus şi se întoarse spre Rebecca. Poţi împacheta acum? La Rosings avem o grămadă de spaţiu, iar cu Lily şi Frank pe lângă noi, n-ai de ce să te preocupi pentru confortul tău.

Ca şi cum acea călătorie nu s-ar fi sfârşit niciodată, tânăra împachetă din nou, mulţumind cerului că nu apucase a umbla foarte mult în bagaje.

Janus urcă la volan, ea şi domnul Leon în spate. Fata simţea că cel de alături o cercetează intens în timp ce ea se uita dinadins pe geam. Se îndreptau spre marginea oraşului.

- Deci, eşti secretară... îl auzi rostind cam sceptic, deşi se presupunea că Janus vorbise clar cu el.

-A crezut că eşti vreo actriţă, comentă Janus.

Deci, asta îl intriga pe bătrân. Probabil că acum se preocupa că fiul său avea o relaţie cu cine-ştie-ce actriţă. Trist dar adevărat că astfel de căsnicii rar supravieţuiau, mai ales dacă soţia insista să-şi păstreze cariera. Tânăra suspină - de ce oare îi sărise imediat imaginaţia la căsătorie?

Apoi discuţia se centră pe viitorul film, Rebecca fiind

mulţumită că Janus nu intenţiona să asiste la întregul proces de turnare a peliculei. Urma să mai vadă câteva scene, să-şi mai dea cu părerea, dar era foarte liniştit cu producătorul ales; de asemenea, se zicea că au cel mai bun regizor al timpului, aşa că nu se aştepta la probleme.

Maşina ajunsese deja în suburbiile oraşului Sydney; la răstimpuri treceau pe lângă imobile mari, cu grădini, ale căror costuri de întreţinere pesemne că erau uriaşe, gândi Rebecca. După câţiva kilometri, Janus întoarse la dreapta, printr-un mic crâng, în spatele căruia se afla casa lor.

O mică minunăţie de casă, pe care domnul Leon se gândise să o vândă - destul de încăpătoare, totuşi, cu mai multe camere decât o casă normală.

Pe măsură ce se apropiau, Rebecca admira priveliştea - dacă nu ştiau unde te afli, puteai foarte bine să spui că eşti tot în Anglia. Casa nu diferea prea mult de cele din regat, la aceeaşi valoare. Spaţiul era încojurat de gard viu, care adăpostea şi peluza bine îngrijită, care aştepta să fie mângâiată de razele jucăuşe ale soarelui de primăvară - toate acestea se asemănau destul de mult cu ce lăsaseră în urmă dincolo.

Janus parcă exact în faţa intrării cu pilaştri. Urcând scările, fata păşi într-un hol marmorat, cu decoraţiuni de mozaic, un spaţiu deosebit de răcoros pe timp de vară. în faţă se zărea o scară sculptată ornametal, care prevestea eleganţa camerelor de la etaj.

Domnul Leon deschise o uşă spre un hol mai mic, şi-i făcu loc fetei să intre în camera de zi, mobilată foarte frumos.

- Cred că Lily se ocupă de cină, explică îndreptându-se spre barul mic din capătul celălalt. Ce preferi ca aperitiv?

- Nimic, mulţumesc, răspunse fata, fericită doar să se aşeze pe un fotoliu comod. Să vă spun sincer, nici foame nu prea îmi este.

Dorea doar să fie condusă spre camera ei, ca să se poată întinde.

- A fost un drum lung, zâmbi bătrânul, dar ai să-ţi refaci puterile curând, şi aduse două pahare, probabil cu whisky. Pe unul îl puse pe masă, pentru Janus, care intrase într-o altă încăpere de la celălalt capăt al holului.

- Janus s-a dus să cadă la pace cu Lily - ea nu i-a iertat încă faptul că a părăsit casa asta pentru alte meleaguri. Nu că l-ar deranja cu ceva, dar o să fie atât de fericită că-l vede, încât va uita de toate necazurile ei.

Cât timp îl aşteptară pe scriitor, Rebecca se văzu suspusă unui scurt interogatoriu privind trecutul ei, cum ajunsese să-l cunoască pe Janus, ce făcuse înainte de a-i fi secretară, ce rude mai avea în Anglia, şi altele asemenea. Insă totul era pus într-o lumină atât de discretă, încât tânăra nici nu simţea opresiunea unui interogatoriu propriu-zis. In plus, îi plăcea domnul Leon. Dacă avea să lucreze în acea casă, i se părea normal să fie luată la

întrebări.

Janus li se alătură pe când ea îi povestea despre perioada petrecută la Cambridge. Cum şi bătrânul studiase tot acolo, aveau multe de discutat, dacă Janus nu-i întrerupea anunţând cina. Işi luă paharul şi arătă calea spre sufragerie. Rebecca se aştepta într-un fel să fie scuzată şi îndreptată spre camera ei. Cu toate că Janus mai mult ca sigur îi citise gândurile, nu părea doritor s-o lase să scape, aşa că nu putu face altceva decât să se supună.

- Ai o grămadă de timp ca să-ţi revii, se amuză el, şi nimeni nu
se aşteaptă să mănânci cât un lup.

La auzul acestor vorbe, fata regretă că nu-l poate plesni. Se aşeză la masa de lemn masiv, frumos aranjată care, după modul ei de percepţie, părea deja gătită. Se aflau puse pe masă platouri cu fructe de mare, felii subţiri de pâine prăjită, şi alte delicateţuri ca aperitive. Rebecca însă nu se atinse de ele. Destule bătăi de cap avea să-i dea felul întâi. O deranaja privirea mereu fixă a lui Janus, care alături de tatăl său, se servea. Măcar mâncatul în sine îi mai distrăgea totuşi atenţia, reuşind astfel să scape de ochii lui.

Ceva mai târziu, intră în cameră o doamnă în vârstă, în uniformă închisă la culoare şi şorţ alb, urmată de un bărbat cam de o seamă cu ea, cu un chip foarte bronzat, semn că-şi petrecea mare parte din timp afară. Era probabil

grădinarul, valetul şi omul bun la toate, în acelaşi timp. Cei doi aduceau alte tăvi. Bărbatul purta un costum negru, iar fata avu impresia că se gătiseră special pentru ea, şi o încercă un sentiment de ruşine, căci ambii s-ar fi simţit mult mai confortabil în costumaţia lor zilnică. Spera doar ca acea stare de fapt să nu dureze prea mult, atât pentru binele ei, cât şi al lor.

- Fă cunoştinţă cu Lily şi cu Frank Abott, zise Janus, doi adevăraţi indigeni, fără care nu ne-am descurca.

Cei doi zâmbiră stângaci, femeia mult mai rigidă decât soţul ei, apoi lăsară jos tăvile, aranjând farfuriile în faţa fiecăruia, precum şi bolurile cu salate.

- Dânsa e secretara mea, adăugă Janus. Nu mănâncă îndeajuns, dar asta o las în seama ta, Lily, la care fata îi aruncă o căutătură plină de indignare. în seara asta o scuzăm, pe motiv că e obosită.

Ciudată introducere - gândi tânăra. Nu-i menţionase numele, ci doar calitatea cu care venise acolo. Apoi îşi aminti că trecuse mai devreme pe la bucătărie, când era posibil să fi amintit de ea. Nu conta...Era doar secretara lui, fără alte pretenţii.

Se pare însă că tatăl lui Janus nu era mulţumit de cuvintele fiului:

- Ce cameră i-ai dat domnişoarei Lindsey? o întrebă pe Lily, cercetându-l şi pe Janus în acelaşi timp, care ridică din sprâncene.

- Vechea cameră de oaspeţi, cea cu salonaş. O să vă simţiţi mai confortabil acolo, domniţă. Biroul e la acelaşi nivel. Totul la îndemână...

Rebecca răsuflă uşurată, fericită că avea unde să-şi tragă sufletul în caz că Janus o va pune la treabă.

- Mulţumesc...

- Foarte bine! zise domnul Leon. Te rog s-o duci sus imediat după cină, ca să se poate instala.

Rebecca îl privi cu multă simpatie pe bătrân. Măcar el ştia să-i aprecieze oboseala; Janus continua s-o privească ironic.

- Biata Rebecca, sper că nu simţi deja dorul de casă, zise cel din urmă.

- Normal că nu!

Parcă începuseră a o ustura ochii, şi nu din cauza presupusului dor de casă. De ce se lua întotdeauna de ea? Ştia prea bine că-i slăbiseră puterile din cauza drumului - de ce nu se arăta mai înţelegător? Coborî ochii în salata din faţa ei. Nu putea acum nici să înghită ceva, dar nici să se întoarcă acasă; fie ce-o fi!

Domnul Leon le mulţumi celor doi ajangajaţi, semn că aceştia se puteau retrage. Uşa se închise în urma lor, apoi se lăsă un moment de tăcere.

- Se vede că nu te mai ţin puterile, observă bătrânul. Lasă mâncarea. Lily o să înţeleagă. Roag-o să-ţi aducă o cămaşă de noapte.

Rebecca nu aşteptă a doua invitaţie, şi se îndreptă spre uşă, grăbită să scape de remarcele sarcastice ale lui Janus. încă o scenă şi i-ar fi dat cu adevărat lacrimile. Dar nu scăpa ea aşa de uşor...Numaidecât se pomeni cu Janus alături.

- Cred că Lily e prea ocupată cu masa. Te conduc eu.

Se putea lipsi de prezenţa lui, chiar dacă acesta era doar un mod de a-şi cere scuze faţă de replicele de mai devreme. îl urmă totuşi tăcută, hotărâtă a nu-şi da pe faţă adevăratele dezamăgiri interioare. A doua zi va fi mult mai pregătită pentru o nouă confruntare, însă acum nu mai rezista.

Ca şi cum ar fi simţit trăirile ei, Janus o lăsă singură în prag.

- Mâine la nouă şi jumătate este micul dejun. Apoi trecem la treabă. N-ai timp de zăbavă.

Intrarea în cameră se făcea printr-un mic hol; alături era şi o baie, cu cadă şi duş, separată de restul spaţiului printr-un perete de sticlă mată. Era prea obosită pentru a-şi da seama că avea mai multă intimitate decât spera. Acum îşi dorea doar să se trântească pe pat şi să recupereze orele de somn. Se dezbrăcă maşinal şi se urcă între aşternuturi, restul veni de la sine.

La nouă a doua, zi veni Lily s-o trezească. Femeia venise cu tava de ceai. O aşeză pe noptieră. De fapt, Rebecca se trezea la cea mai mică mişcare, chiar şi la

ciocănitul timid al femeii când aceasta intrase în cameră.

Tânăra se ridică pe perne, şi sorbi puţin din ceai, urmărind-o pe cealaltă cum trăgea perdelele, lăsând razele soarelui să invadeze camera. Abia atunci observă fericită că Lily schimbase uniforma ţeapănă în care umblase cu o seară înainte. Acum purta o rochie înflorată. Femeia văzu că musafira deja terminase o ceaşcă de ceai şi se oferi să-i mai toarne una, comentând că mai era destul timp.

- De obicei zicem că servim micul dejun la nouă şi jumătate, dar asta e doar o regulă strictă când domnul Leon şi domnul Janus trebuie să ajungă în oraş devreme. Astăzi nu ne grăbim.

După plecarea femeii, Rebecca stătu puţin pe gânduri dacă să mai lenevească, sau să se repeadă la mâncare. Poate că doar Lily trăia cu impresia că orice-ar face ar fi fost bine, însă după cum îl cunoştea ea pe Janus, acesta n-ar fi fost de aceeaşi părere. Aşa că se îndreptă spre duş.

Revigorată în zece minute, coborî în sufragerie, unde-i găsi pe cei doi bărbaţi, pregătiţi de masă. Ce bine că-şi ascultase propriile instincte! Doar era o femeie pusă pe treabă, nu una care să fie răsfăţată, aşa cum sugerase Lily.

- Bună dimineaţa, salută ea formal.

Janus îi răspunse absent, probabil preocupat de următoarea mişcare din intriga romanului său.

Lily veni cu tava cu ouă şi şuncă prăjită, care aţâţă simţurile fetei

- de data asta chiar că avea să profite la maximum de calităţile
culinare ale negresei.

Discuţia lâncezi la început. Domnul Leon aşteptă ca musafira să termine de mâncat, apoi la cafea îi sugeră un tur al oraşului cu prima ocazie. Bineînţeles că Rebeccăi îi convenea de minune, însă Janus se arătă mai reticent.

- Mai aşteaptă, interveni el sumbru. Mai întâi să lucrăm ceva. Pentru alte lucruri, este destulă vreme. Doar nu pleacă săptămâna viitoare.

Domnul Leon privi curios spre fiul său, apoi dădu din umeri semn că nu era treaba lui, dar nu se abţinu să nu întebe:

- Şi în weekenduri?

- Foarte posibil, se repezi Janus, exasperat.

După care Rebecca rămase singură să mediteze asupra situaţiei. Janus şi tatăl lui se antrenară într-o discuţie pe tema filmului. Astfel, fata află că Guy Tindall îşi asigurase rolul principal. Asta probabil după ce scriitorul îi surprinsese pe ea şi pe Daniel Dupre în scena cu tiara, în seara cu pricina; în ciuda explicaţiei plauzibile date de actor, se pare că Janus încă mai avea rezerve, şi nu încuraja o posibilă reluare a vechilor obiceiuri din partea Rebeccăi!

Cu toate acestea, Janus punctase clar că fata se afla acolo doar în calitate de secretară. Nu dorea ca situaţia să

scape de sub control, şi nici ca ea să fie tratată ca parte din familie sau ca o persoană de încredere. Simplul avertisment de a nu părăsi hotelul, în Madeira, o făcea să se întrebe ce metode va întrebuinţa acum pentru a o ţine sub observaţie.

Tânăra se pomeni studiind ceaşca de cafea, cu marginea aurită, însă mintea îi era undeva departe, iar cuvintele celor doi bărbaţi începură a se auzi tot mai vag. Cartea nu va lua mult de finalizat, după care, indiferent ce va urma, trebuia să plece. Janus n-o putea forţa să mai rămână, iar în situaţia dată cu siguranţă se va bucura s-o vadă plecată. Acum, cel puţin, nu putea gândi clar. într-o ţară străină, altfel decurgeau lucrurile; putea, bineînţeles s-o vegheze, însă cu timpul totul avea să devină incomod pentru amândoi.

Ce bine că se decisese în sfârşit. Iar Janus nu se va împotrivi, fiindcă-şi dăduse cuvântul de onoare.

Ridică ochii din faţa de masă şi descoperi că ambii bărbaţi o studiau curioşi; pesemne că i se adresase o întrebare, dar ea nu băgase de seamă. îşi ceru scuze timid, şi ceru să se repete întrebarea.

- Câteodată e nevoie de mai multe zile... remarcă Janus; se referea desigur la răul de înălţime, iar Rebecca roşi. Te-am întrebat dacă eşti gata de lucru. Vreau să termin cartea.

Şi Rebecca îşi dorea acelaşi lucru, şi-l urmă fericită în

birou.

Pe tot parcursul dimineţii, Janus primi mai multe telefoane. Se pare că se răspândise vestea înapoierii sale, iar a doua zi primi chiar o grămadă de scrisori, cele mai multe cu invitaţii la diferite petreceri.

în aceeaşi dimineaţă mai avu loc un moment jenant pentru Rebecca. Cei doi bărbaţi studiau corespondenţa, domnul Leon comentând că fata avea o mulţime de ocazii să socializeze la toate acele întruniri - sau n-o lua acolo? îl întrebă pe Janus.

- De fapt, nu mă duc eu, interveni repede fata. Sunt mai puţin
sociabilă. Dacă-mi daţi o carte bună, mă simt fericită.

Janus dădu din cap, mulţumit de răspuns, şi schimbă imediat subiectul. Rebecca răsuflă uşurată - trecuse un hop. Astfel, putea trage de timp până la finalul cărţii, după care nu mai conta nimic.

Poate că avea să pară ciudată intenţia ei de a pleca după doar două săptămâni, dar asta era problema lui Janus. El ar fi trebuit să vină cu ceva, iar la puterea lui imaginativă sigur va născoci vreun motiv. Păcat că deja mărturisise bătrânului că nu avea pe nimeni în Anglia, dar întotdeauna putea aduce în temă vreun prieten de încredere.

Acum că Janus îşi declarase intenţia de a se stabili în Australia, când tatăl lui se retrăsese din capitală, ascultând

sfatul doctorului s-o lase mai moale. Cu toate că bătrânul avea nevoie de o ocupaţie ca să-şi umple timpul, altfel viaţa îi părea pustie şi fără sens.

Zilele treceau rând pe rând, iar Rebecca nu-şi vedea capul de treabă, fără însă a-şi schimba planurile de părsire a domeniului imediat ce cartea avea să fie dată spre publicare.

Interveniseră mici schimbări în atribuţiile ei. Acum, întâlnirile lui Janus cu alte persoane se stabileau în locuri diferite, nu acasă la el, încât spaţiului domestic îi rămânea exclusiv funcţia primară. Fetei îi surâdea de minune, astfel că nu mai trebuia să intervină în alte probleme; în plus, munca ei nu mai includea socializarea cu persoane străine, care astfel s-ar fi simţit obligate s-o invite şi pe ea la diferite întruniri.

Se pare însă că domnului Leon nu-i convenea starea de fapt. Nu era doar nedumerit, dar şi iritat de relaţia oarecum neobişnuită dintre fiul său şi secretara lui. Janus o adusese atâta cale pe cheltuiala sa, pentru ca aici s-o lase de izbelişte, asta doar ca să-şi vadă liniştit de afacerile lui. Bătrânul nu concepea un asemenea tratament, şi căuta să-şi explice singur această atitudine.

Dacă Rebecca ar fi fost mai în vârstă, sau chiar mai puţin atrăgătoare, şi-ar fi dat imediat seama. Cum însă tinerei nu-i lipseau farmecele feminine, ar fi făcut furori printre bărbaţii din comunitatea locală. Toate acestea

duceau la o singură concluzie, inevitabilă, de unde şi privirile cercetătoare ale bătrânului din timpul cinelor, sau atunci când tânărul petrecea serile acasă. Spre dezamăgirea domnului Leon, Rebecca se retrăgea mai tot timpul la ea în cameră, lăsându-i pe cei doi să-şi vadă de treburi. într-un fel, fata avea dreptate, căci întreaga zi Janus era prins cu alte treburi, iar tatăl său îşi făcea şi el de lucru prin casă, devotându-şi timpul micilor sale plăceri pe care le ignorase toată viaţa. Iar reîntrunirea tată-fiu era o bună ocazie ca cei doi să mai recupereze din timpul pierdut, în care fata nu-şi avea locul.

Speranţele ei ca domnul Leon s-o lase în pace se spulberau însă repede. Realizând că urmărirea celor doi îndeaproape nu dădea rezultate, bătrânul puse în aplicare un alt plan. Mai întâi şi-l încercă pe Janus - într-o seară pe când acesta era liber, îi sugeră s-o ducă pe musafiră la un spectacol. Rebecca, la început indignată de intervenţia bătrânului, se pomeni provocată de ochii sclipitori ai lui Janus. Păreau a-i impune un accept, doar de dragul domnului Leon. Fata însă refuză, motivând că trebuie să scrie acasă, fiindcă tot amânase în ultima vreme; zâmbi şăgalnic, parcă pentru a-şi
întări explicaţiile.

A doua seară, nimeni nu rămase surprins când Janus ieşi la o întrunire de afaceri. Ea însă se pomeni supusă din nou unui interogatoriu, pe tema cum de rămăsese o fată

atât de drăguţă necăsătorită. Avea oare ceva împotriva sexului opus? Dacă aşa stăteau lucrurile, trebuia totuşi să ia seama că nu toţi bărbaţii pot fi puşi în aceeaşi oală...Şi alte asemenea chestiuni, semn că bătrânul o credea rănită din dragoste, motiv pentru care ea intenţiona să nu mai dea curs sentimentelor.

Parţial, acesta era adevărul. Nu avea încredere în bărbaţi, mai ales în fiul său - nu că din partea lui putea veni vreo ameninţare în acest sens, dar ea deja fusese atinsă. Şi nu se va putea îndrăgosti de alt bărbat, dar asta n-avea nimic de-a face cu domnul Leon.

Singura soluţie era să clarifice totul; în câteva zile terminau, iar decizia ei bruscă de a pleca veni puţin cam pe nepusă masă.

- Nu intenţionez să rămân aici, domnule Leon, iar el o urmări surprins. Când fiul dumneavoastră a venit prima oară cu propunerea, eram pe la jumătatea ultimei sale cărţi, şi pe atunci n-avea de gând să-şi schimbe secretara. Şi spera într-un fel ca eu să accept o continuare. Oi fi eu bună de secretară, zâmbi ea, dar oricâtă plăcere aş afla din acest post, nu sunt pregătită să stau departe de casă. Am acceptat să încerc, să văd dacă mă acomodez; în caz contrar, mi s-a aprobat întoarcerea.

Domnul Leon avea, pe cât se pare, dificultăţi în a pricepe cum stau lucrurile, ca să nu mai spunem că nu-i ieşeau planurile.

- Ti-e dor de casă?

Rebecca se strădui să nu izbucnească, şi doar dădu din cap, senină:

- Cam aiurea, nu? După cum v-am spus, nu am pe nimeni, dar găsesc o mulţime de prieteni foarte buni pe care i-am lăsat în urmă. Având în vedere acordul dintre mine şi domnul Janus, o să plec cam peste o săptămână. Când cartea e dată spre publicare.

- Dar n-ai văzut nimic din ţinuturile noastre! Nici măcar capitala, şi am să mă ocup personal de asta. Imediat ce terminaţi, o să aranjez nişte tururi. Nu-ţi face probleme cu ce aţi hotărât voi, se pare să fiul meu nu prea are timp. Măcar atâta pot să fac şi eu pentru tine. Promite-mi doar că n-ai să te repezi la primul avion.

- Ce-am mai făcut acum? se auzi glasul moale al lui Janus, din prag.

Ochii îi scăpărau, plini de furie. Oare de cât timp se afla acolo? Cu siguranţă, nu de un minut-două.

- Dacă tu nu ştii, atunci n-are rost să-ţi mai spun eu, zise tatăl lui. Credeam că fiul meu e mai inteligent! Şi ieşi.

- în birou! îi ordonă fetei şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre scări.

Tânăra îl urmă ca teleghidată. Abia mai apoi realiză că putea foarte bine să dea cărţile pe faţă. Pleca, şi nimic n-avea s-o mai împiedice. Spera doar ca bătrânul să-i scuze lipsa de politeţe pentru că nu rămâne să facă turul

oraşului.

Păşi în birou, îmbărbătându-se pentru furtuna ce-avea să vină. Se aştepta ca Janus să înceapă cu solicitarea ca orice e legat de munca lor să-i fie adus la cunoştinţă mai întâi lui; dar nu...Bărbatul o invită să ia loc, parcă pregătit să reia lucrul. Din nou o surprinză, căci el nu dicta de obicei după-amiaza. Cel puţin, nu pentru roman. Poate doar nişte scrisori. însă după cele trei ore pline de dimineaţă, nu-l credea în stare să mai continue şi seara.

- Vrei să terminăm povestea, nu? la care fata dădu din cap; niciodată nu-şi dorise ceva cu atâta ardoare. Bun, hai s-o terminăm.

După un asemenea început în forţă, îi era mai greu să se concentreze. Mintea îi zbura încolo şi-ncoace - gânduri intime, care n-aveau nimic a face cu romanul. Probabil că Janus voia astfel să se asigure că ea nu se răzgândea - o dorea dusă de-acolo, şi profita de ocazie.

Pe de o parte, scria cu repeziciune, pe de alta continua să se gândească la cu totul altceva, fără însă a face greşeli. Câteodată îl mai întrerupea, pentru a se asigura că nimerise cuvântul, iar Janus se oprea şi-i confirma, uneori dictându-i pe litere în cazul în care era un cuvânt necunoscut. La un moment dat însă, nu mai avu răbdare:

- Ce naiba ţi se pare că este?

Rebecca se miră, nepregătită, şi hotărâtă a nu se lăsa antrenată într-o ceartă, acum că totul decurgea după

bunul ei plac.

- Un fel de bumerang, sugeră ea?

- Credeam că e evident, având în vedere unde ne-am plasat.

- Dar puteaţi foarte bine să-i spuneţi bumerang, nu? Fără să folosiţi un regionalism.

Janus o privi un timp, meditativ.

- Acum am pierdut firul! strigă. Uite ce-ai făcut!

- Nu contează, încercă ea să-l liniştească. Cu o secretară de pe-aici, aşa ceva nu se mai întâmpla.

- Sub nicio formă! şi trânti caietul său de notiţe. Nu mai merge! Nu pot lucra sub asemenea presiune. O să-mi ia alte şase luni, şi privi cu coada ochiului spre fată. Ai promis să stai până terminăm, nu?

Ea confirmă din cap. Dacă el credea că o poate lungi, pentru că-i era lene să-şi caute altă secretară, nu-i mergea planul.

- Da, şi-o să mă ţin de cuvânt. Mai avem un capitol, şi, în ritmul normal, două zile ar fi de- ajuns.

- Atitudinea ta nu e demnă de o secretară devotată. Credeam că-mi datorezi mai mult de atât.

Nici cu asta nu-i mergea.

- N-aţi uitat ceva? Mi-aţi promis că pot să plec după ce terminăm. Şi iată că plec. în primul rând, nu mi-am dorit acest post, şi se îndreptă spre uşă.

- Dacă tu crezi că o să mă stabilesc în Anglia, atunci

mai gândeşte-te o dată, strigă el în urm ei. Rămânem, m-auzi?

Rebecca auzi, la fel ca toţi cei care locuiau în casă, dar cu alt înţeles probabil. Acum, fata îşi dorea şi mai aprig să scape de-acolo. Se întâlni cu bătrânul şi brusc simţi un val de furie necontrolată. Ce le păsa lor de sufletul ei? Pentru familia Leon, ea însăşi era un nimic.

- Am auzit şi cereri mai bune, rânji domnul Leon. Ca scriitor, s-ar zice că se pricepe mai bine de-atât, nu?

Rebecca îngheţă. Auzise bine - "cereri"? Janus strigase că rămân acolo, nu în Anglia. Doar nu.JmposibiL.Se cutremură. Nu voia să se lase păcălită, aşa că se îndreptă spre camera ei.

Precum un vârtej, ceva îi trecu pe dinainte pe când ajunse în prag, şi se pomeni în faţa unor ochi albaştri luminoşi, care prevesteau o lungă bătălie. Janus o întoarse cu faţa spre el:

- Ai auzit ce-am spus?

- Nu trebuie să strigaţi! răspunse ea. Ar fi bine să mergeţi jos la tatăl dumneavoastră, care se zbate în întrebări fără răspuns. Crede că m-aţi cerut în căsătorie - şi credea ceva de genul că puteţi mai mult de-atât.

Janus o grăbi să intre în cameră şi închise uşa, cu zgomot.

- Şi are dreptate! zise, ochii licărindu-i. Dar nu e uşor să te pui în faţa catârului, iar tu aşa ai fost încă de când ne-

am cunoscut. Plus că aveai de gât o etichetă "Nu deranjaţi”. Şi nu ştiam dacă e mai bine să te trag de mânecă sau să te ademenesc. Dar mi-am dat seama că dacă-ţi fac avansuri ai să fugi mâncând pământul.

Se lăsă tăcere, iar Rebeccăi nu-i venea să creadă cuvintele acestea. îşi ţinea ochii în pământ.

- Nu ştiu de ce te temi să-ţi afişezi sentimentele, continuă el, dar ştiu sigur că ţi-e frică. Şi nu cred că are legătură cu ceva ce ţi s-a întâmplat doar ţie. Poate că într-o zi am să aflu. Nu poţi să te ascunzi continuu, şi nici nu vreau să te las. Mai ştiu că la fel de neliniştită te simţi în preajma mea precum sunt eu în a ta, numai că refuzi să recunoşti acest lucru. Aş putea aştepta la nesfârşit, dar după cum ai remarcat, răbdarea nu-mi este caracteristică, atunci când e vorba de persoana mea. îţi cer să te căsătoreşti cu mine, mâine, dacă e posibil, sau poimâine dacă nu. Adică nu intenţionez să mai las timpul să treacă. Apoi...n-ai decât să vizitezi cât vrei, cu mine sau cu tata, dar n-ai să pleci la oraş fără să ai verighetă pe deget, ca să se vadă că ai fost luată!

N-o lăsă să răspundă, chiar dacă ar fi avut ceva de comentat. Indiferent ce gânduri ar fi avut, Janus i le risipi pe toate sub o ploaie de săruturi, care păreau că nu se mai sfârşesc. Abia acum realiza tânăra adevărul despre emoţiile de care îi vorbise el mai devreme; nu doar că o neliniştise, dar o aprinsese de-a binelea, precum un vulcan

în acţiune, iar buzele ei erau gata acum să-l stingă.

La scurt timp, după ce-şi netezi părul puţin şi-şi recăpătă stăpânirea de sine, încercă să se recompună pentru a părea cât mai credibilă în faţa domnului Leon, căruia aveau să-i dea vestea - confirmată. Totuşi, Rebecca mai avea o problemă, pe care o dezvălui după ce-şi potoli bătăile inimii:

-Janus, n-am luat eu broşa...

- Ştiu, zâmbi el. Laura m-a lămurit. Şi i-am ţinut un discurs de să-l ţină minte, şi-i luă faţa în palme.

Rebecca îl privi mirată un timp, apoi încercă să se elibereze.

- Ştiai şi m-ai şantajat!

Janus n-avea de gând să piardă totul tocmai acum, aşa că forţă nota pentru o victorie:

- Totul se trece cu vederea la bine şi la rău, şopti el la urechea ei, reuşind astfel a-i anihila orice tendinţe de răzbunare.

Apoi o lăsă să se aranjeze puţin, după care coborâră în camera de zi, unde bătrânul aştepta impacientat. Cei doi apărură mână în mână, ca să-şi asigure o intrare cât mai grăitoare, nu cumva ea să se facă de râs.

De fapt, fata n-avea de gând să se dea în spectacol. îşi îngropase toate temerile. Ştia acum că pentru o căsnicie e nevoie de două persoane şi-l iubea îndeajuns pe Janus ca să rişte pentru viitorul ei. Deşi ideea de risc nu era tocmai

una potrivită, căci şi Janus o iubea
- găsise tocmai ce-şi dorise cel mai mult pe lumea asta.

- Era şi timpul! zise domnul Leon şi o îmbrăţişă, apoi îl privi mândru pe fiul său. Foarte bine Presupun că trebuie să-i transmit lui Jake să facă o plimbare până la Goolie?

- Cum de ai ştiut? zâmbi Janus. E ferma noastră. A fost a unchiului meu. Mi-am petrecut copilăria acolo...îţi dau o singură şansă să ghiceşti unde ne vom petrece luna de miere!

Rebecca ştia deja răspunsul şi ştia şi cum avea să arate locul. Doar Janus o descrisese cu ceva timp în urmă, nu?

Sfârşit